

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့နိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ⊙ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိမ့် အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⊙ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⊙ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⊙ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ⊙ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ⊙ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်စေရေး။
- ⊙ စည်းကမ်းပြည့်စုံသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ⊙ ခွဲစိတ်ပေးခြင်းမရှိဘဲ အတော်အတန် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ⊙ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ⊙ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်စွဲပြင်ပေါ့လာရေး။
- ⊙ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ⊙ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ⊙ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ⊙ အမျိုးစုဝတ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ⊙ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ⊙ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

လရောင်ဆမ်းရဲ့ ဒီလှိုင်းသံ

ရှင်မြတ်နိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဈေးစာပေ)
အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ(၄)လမ်း၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းနှင့်အစားပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- မြန်.ချီရေး - ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မုဒ်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၉

၈၉၅-၈၃

ရုပ်မြတ်နိုး
လရောင်ဆန်းရဲ့ဒီလှိုင်းသံ/ရုပ်မြတ်နိုး၊ ရန်ကုန်။
ဈေးစာပေ ၂၀၁၄၊
(၂၆၄)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ
(၁) လရောင်ဆန်းရဲ့ဒီလှိုင်းသံ

အခန်း (၁)

လရောင်ဆန်းလေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်လျှင်မြန်စွာဖြင့် လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအနှံ့ တစ်မိမိတစ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ရွဲရွဲစိုနေ၏။ ပြေးရမယ်။ လွတ်မြောက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လရောင်ဆန်း ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးသည်။

“ဆမ်းကြောက်လို့ပါ ဦးလေးရယ် ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဘာမှကြောက်စရာမလိုပါဘူး ဆမ်းလေးရယ် ... မင်းအမေသေပါပြီ၊ ဦးလေးနဲ့ပဲ မင်းလေးနေရမှာလေ၊ မင်းလေးမှာ အားကိုးရာ ဦးလေးပဲရှိတာပါ”

အဆီတွေပြန်နေတဲ့ မဲနက်နက်ပွပွရောင်းရောင်း မျက်နှာကြီး ... နီရဲရဲ မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးတွေ ... အမေသေသွားပြီး နှစ်လ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အတွင်းမှာပဲ ... ယုတ်မာကောက်ကျစ်ဖို့ ကြံစည်လာတဲ့ ပထွေး ဦးနေရောင် ... သူမ ပြေးသည်။

“နင် ငါ့ဆန္ဒတွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလိုက်လျောပေးတာ က အကောင်းဆုံးပဲနော် ... ဆမ်း ငါ့စကားကိုနားမထောင်ရင် နင့် ကို သတ်ပစ်မယ်၊ တယ်လိုလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကျွန်မ လုံးဝမလိုက်လျောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ အသားကို မထိနဲ့နော် ... ကျွန်မကိုကျွန်မ သတ်သေပစ်လိုက်မှာ”

အမေရှိစဉ်ထဲက ဦးနေရောင်က ဆမ်းကို ကြံစည်ချင်နေတာ ပါ။ အမေ့ကိုလည်း ဆမ်း မပြောပြရဲဘူး ... အမေက သူ့လင် ဦးနေရောင်ကို အချစ်ကြီးချစ် ... အစွဲလမ်းကြီးစွဲလမ်းနေသည်။

“သူက အမေ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ပထွေးဆိုပေမယ့် သမီး လေးကို သမီးအရင်းလေးလို ချစ်တာတဲ့ ... အမေနဲ့သမီးကို အိမ်နဲ့ ရာနဲ့ ထားတယ်၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် နေတာလေ၊ အမေတို့သားအမိ နေစရာမရှိလို့ ... သူများအိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ဘဝ ... အနှိမ်ခံဘဝကနေ သူ ကယ်တင်ခဲ့တာပဲ”

နာခေါင်းက ပွပွ ... အသားကမဲကြုတ်ကြုတ် ... လူက ဂင်တိုတို ... ဦးနေရောင်မှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်စရာ တစ်စက်လေးမှ မရှိခဲ့ ... ရွံစရာလူကြီး ... အမေက ဘာဖြစ်လို့များ နှစ်သက်နေရ

တာလဲ မသိပါဘူး။ ဆမ်းကတော့ ဦးနေရောင်ရဲ့ မျက်လုံးနီနီ တောက်တောက်ကြီးတွေ ဝေဝေလာတိုင်း အရွံကြီးရွံ အကြောက် ကြီး ကြောက်သည်။

“ဦးလေးနေရောင်လို့ခေါ်မယ့်အစား အဖေလို့ပြောင်းခေါ် လိုက်ပါလား သမီးရယ် ... သူ့ကို ခပ်ရှောင်ရှောင်လှုပ်နေရင် တစ်မျိုး တစ်မည်ထင်သွားပါဦးမယ်၊ လူရိုးလူကောင်းပါ”

ဒင်းကြီးက အမေ့ရှေ့မှာပဲ ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ ရိုးသား ပြသည်။ ကွယ်ရာမှာတော့ ဝါးတော့စားတော့မတတ် ... မျက်လုံး မှေးမှေးစင်းစင်းကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေတတ်၏။ ဆမ်း ကြောက် သည်။ ထွက်ပြေးဖို့ အမြဲတမ်းကြံစည်နေပေမယ့် အမေ့ကြောင့်ပါ။ အမေ့ကိုသနားရင် အမေ့အနားကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့ ဆမ်းလေး ရယ်တဲ့ ... တစ်ခါတစ်ရံ အမေ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင် ရိပ်တွေလား ... ဆမ်းအတွက် ပူပင်သောကတွေရောက်နေပုံပင်။ မထင်မှတ်ဘဲ အမေ လှေကားပေါ်ကနေပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွား သည်။ ဆမ်းကတော့ ပထွေးဦးနေရောင်ကို မသင်္ကာမိ ... ဒါပေမယ့် လည်း သက်သေပြစရာမရှိခဲ့ ... ပေါ်တင်ကြီး မစွပ်စွဲရဲခဲ့ ... အမေ ဆုံးတော့ ပထွေးက သူ့အနားကနေထွက်ပြေးရင် သတ်ပစ်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထား၍ ... ဆမ်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နေရ

သည်။

“ဆမ်း ... နင် ... ငါ့ကိုလျှော့မတွက်နဲ့နော် ... ငါ့အနားက နေ လွတ်အောင်ထွက်ပြေးမယ်မကြံနဲ့ ... နင် မလွယ်ဘူး၊ နေရောင် က နင့်ကို မြေလှန်ရှာပြီးလိုက်သတ်မှာ”

ဆမ်း မလှုပ်ရဲ ... ဆမ်းမှာ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိပါဘူး။ ပထွေးနေရောင်က ဆမ်းကို အလစ်မပေးခဲ့ ... မျက်စိအောက်က ပင် အပျောက်မခံပေ ... အမေသေဆုံးပြီး နှစ်လအထိ ငြိမ်သက်နေ ပြီးနောက်ပိုင်း ဆမ်းအား မဖွယ်မရာတွေနှင့် ယုတ်မာစွာကြံစည် လာသည်။

“နင်ဘယ်ပြေးမလဲ ဆမ်း ... နင့်လို လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဦးနေရောင်ရင်ခွင်ကပဲ အလုံခြုံ ဆုံးပါ ဆမ်းလေးရယ်”

ဆမ်းအိပ်ခန်းထဲ ... ဦးနေရောင် လူယုတ်မာကြီးက ဝင် လာသည်။

“ဆမ်းလေး မအော်နဲ့နော် ... နင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော် ဟစ်အကူအညီတောင်းရင် ... နင့်ကိုသတ်ပစ်မယ်၊ နင်လည်း အရှက် တကွဲဖြစ်ရမယ် ... ငါလိုကောင်က သေမထူးနေမထူး ... ထောင်ထဲ ဝင်ရဲတယ်”

ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။ ကြောက်စိတ်တွေကြောင့်လား မသိ ... အသိတွေကင်းမဲ့သွားသလို လို ... ဦးနေရောင် လူယုတ်မာကြီးက ဆမ်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ် အုပ်မိုးလာသောအခါ အသိတွေပြန်ဝင်လာပြီး ရုန်းဖယ်တွန်းတိုးပစ် နေပေမယ့် အသံမထွက်ရဲ ... အမေရော ... ဆမ်းကို ကယ်ပါဦး။ အမေယောက်ျားကြီးက ရိုးသားပါတယ်ဆို ... အခု ဆမ်းကို စော် ကားဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ဆမ်း အရမ်းကြောက်တာပဲ ... အရက်နဲ့ ကြီးကလည်း ထောင်းထောင်းထနေသည်။

“ဆမ်းလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ ... ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေ တာက ဆမ်းလေးအတွက် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုနော် ... ကလေး က နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

ဒီလူယုတ်မာကြီးကို ငြင်းဆန်ရုန်းကန် အကြမ်းနည်းကိုသုံး ချ် မရနိုင်ကြောင်း ... ဆန်း တွေးမိပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“ဆမ်းလေးက လိမ်မာပါတယ်၊ အထူးအပါးလည်း နားလည် တယ်၊ ဦးလေးနေရောင်က ပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပါကွာနော်”

ကြမ်းတမ်းသော လူယုတ်မာရဲ့အနမ်းတွေ ဆမ်းမျက်နှာ လေးပေါ် ကျရောက်မလာခင်ဘဲ ... ဆမ်း လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ပြုလုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား ...”

ဆမ်းရဲ့လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာရှိတဲ့ ဆမ်း သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့ ကျောက်ပြင်အသေးလေးအား ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဦးနေရောင်ရဲ့ ခေါင်းနောက်စေ့ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“နင် ... နင် ... ခွေးမ ... အား ... နင့်ကိုသတ်မယ်၊ လိုက် သတ်မယ်”

ဦးနေရောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သ ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ကုန်း၍ ထပမယ့် ပြန်လဲပြိုကျသွား၏။ ဆမ်း ဘာကိုမှ တွေ့ဝေစဉ်းစား မနေတော့ဘဲ အိမ်လေးထဲကနေ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

“လူယုတ်မာကြီး သေပြီလားမသိဘူး၊ လရောင်ဆမ်းကို ဒီလို လာလုပ်လို့ရမလား၊ အသက်ပဲအသေခံလိုက်မယ်”

ဆမ်း အားကုန်သုတ်၍ ဦးနေရောင်ရှိနေတဲ့ရပ်ကွက်လေး နှင့် အဝေးဆုံးရောက်အောင်ပဲ ပြေးနေသည်။ ညက မဲမှောင်နေ သလို လူခြေလည်းတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ဆမ်း ဆက်၍ဆက်၍ ပြေးလွှားနေသည်။

“သေပစေ ... ဒင်းကြီးသေမှအေးမယ်၊ လူယုတ်မာကြီး”
ဆမ်း မောလွန်း၍ ခန္ဓာကိုယ်လေး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်

နေသည်။ ခြေလှမ်းတွေက လေးလံတောင့်တင်းနေ၏။ ဆမ်း မရပ် ရဲ ... အမှောင်ထုအောက်မှာ ပြေးနိုင်သရွေ့ ပြေးမှဖြစ်မည်မဟုတ် လား။ ပြေးပြေးနော် ... ဆမ်း မောလိုက်တာနော် ... ချွေးသီး ချွေးပေါက်တွေက စီးကျလာသည်။

“ဆမ်း မကြောက်နဲ့ ... လူယုတ်မာကြီးလက်ကနေ လွတ် မြောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ပြေးလွှားရင်းနဲ့ အမောဆိုပြီးသေတာ က ကောင်းသေးတယ်”

ဆမ်း အားတင်းပစ်သည်။ ကြောက်စိတ်တွေကို အလျှင် အမြန်ပဲ သူမ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ မကြောက်နဲ့ ဆမ်း နင့်ဘဝကို ... နင် ရှေ့ဆက် တစ်ယောက်ထဲပဲ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရ တော့မယ်။ သတ္တိရှိစမ်းပါ။ ဘာတွေကိုကြောက်နေတာလဲ။ ဆမ်း ပြေးနေတာကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး မောလိုက်တာ ... အသက်တောင် ဘယ်က နေထွက်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

“ဖူး ...”

သက်ပြင်းမောကြီးကို ဖူးကနဲနေအောင် မှုတ်ထုတ်ပစ်ရ သည်။ အမောက ရင်ဝအထိ တက်ချင်လာ၏ ... ဆမ်း နားမှဖြစ် မယ်။ နံနက်ခင်း အာရုံအလင်းရောင်လေးကလည်း ကောင်းကင်ယံ

မှာ သမ်းလာသည်။

“ဟူး ... ”

“အမယ်လေး မောလိုက်တာနော်”

“ဖူး ... ”

ရပ်ကွက်လေးနှင့်ကလည်း အတော်လေးဝေးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဆမ်း နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ လုံးဝ ရှင်းလင်းငြိမ်သက်နေသဖြင့် အသက်ရှူတော့ နည်းနည်းလေး ချောင်သွားသည်။

“ဟိုလူကြီး မထနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ သေပြီလားပဲ”

ဆမ်း ... စိတ်ကိုလျှော့ပစ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ သစ်မြစ် ဆုံကြီးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အကာအကွယ်လည်း ရတယ်။ ရပ်ကွက်နှင့်လည်း တော်တော်လေးဝေးသွားပြီဖြစ်၍ ... ထိုင်ပြီး အမောဖြေရသည်။

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာ ... လူယုတ်မာကြီး ... မနေ့ထဲက ဆမ်းကို ဘာမှမကျွေးဘူး၊ သူ့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် အစာငတ် ရေငတ် ထားပစ်မယ်တဲ့ ... ဆမ်းကို အင်အားမဲ့အောင်လုပ်ပစ်တာ”

ဆမ်း တွေးမိတိုင်း ... ဒေါသတွေနှင့် ဦးနေရောင်အား ကျောက်ပြင်နှင့်ထုပစ်ရတာကို ကျေနပ်ပီတိတွေဖြစ်ရသည်။

“ဆမ်း ... နင့်မှာ သတ္တိတွေရှိနေတာပဲ ... မကြောက်နဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ဘဝသစ်ကို စတင်ရမယ်၊ သတ္တိတွေမွေးစမ်းပါ”

ဆမ်း ... သူမကိုယ်သူမ အားပေးနေရသည်။ ဆမ်းမှာ မှီခိုနေထိုင်စရာမရှိ ... ပြေးသာပြေးနေရ၏။ အဆုံးက ဘယ်မှာလဲ။ လမ်းပေါ်မှာ အဆုံးအစမရှိ ... ဆက်ပြီးလျှောက်လှမ်းသွားရတော့မည့် ဘဝပါ။ မတွေးတောင် မတွေးရဲပါဘူး။ ငါပေမဲ့ ဆမ်းဘဝက ရွေးချယ်စရာလမ်းမှ မရှိတာဘဲလေ ...

“လူယုတ်မာပထွေးရဲ့ စော်ကားဖျက်ဆီးမယ့်ရန်ကိုတောင် နင် တွန်းလှန်ကာကွယ်နိုင်ခဲ့တာပဲ ဆမ်းရယ် ... မကြောက်နဲ့”

သတ္တိတွေသာ မွေးနေရတာ ... တကယ်လို့ ဦးနေရောင် သေသွားရင် ရဲတွေအဖမ်းခံရမှာပဲ ... အမယ်လေး ဆမ်း ပြန်တွေးမိပြန်တော့လည်း စိတ်တွေက တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလာပြန်သည်။

“ရဲတွေ ... အမယ်လေး ... လူယုတ်မာကြီးသေရင် ဆမ်း အဖမ်းခံရမယ်၊ ထောင်ထဲရောက်မယ်၊ အမေရေ ... ဆမ်း ကြောက်တယ်၊ ထောင်ထဲမှာ ဆမ်း သွားမနေရဲပါဘူး”

အမေ့ကို တမ်းတမိသည်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဆမ်းတစ်ယောက်ထဲမွေးထားပြီး ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ထားပစ်ခဲ့ရက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးနေရောင်ဆိုတဲ့လူကြီးကို မယူပါနဲ့လို့ ... ဆမ်း ငိုယို

တောင်းပန်တာတောင် အမေက ယူဖြစ်အောင်ယူခဲ့၏။ နေစရာအိမ် မရှိလို့တဲ့လေ။ အခုမှသတိရသွားကာ ရဲတွေများလိုက်ရှာနေပြီလား ဟု တွေးမိလာ၍ ... ဆမ်း ဆက်ထိုင်မနေတော့ဘဲ ထ၍ပြေးပြန် သည်။

“ဆက်ပြေးရမယ်၊ ရဲတွေက မကြာခင် ဆမ်းကိုလိုက်ရှာ တော့မယ်ထင်တယ်၊ သေချာပါတယ်၊ ဟိုလူကြီးသေပြီ၊ ဆက်ပြေး တော့ ဆမ်း”

ဆမ်း ပြေးလို့မရတော့ ... အင်အားတွေက ဆမ်းခန္ဓာကိုယ် ပေါ်ကနေ ဆုတ်ယုတ်ထွက်ခွာနေပြီလားပဲ ... အမောကဆို့ချင်လာ သည်။ ဆမ်း ပြန်ရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ ... OK ပဲ ... လူနေအိမ်ခြေ ခပ်ကျဲကျဲ ... ရဲဆိုတာ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့သဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ အမယ်လေး မောတယ်၊ ဖူး ... ဖမ်းချင်လည်း ဖမ်းတော့ ... ထောင်ထဲပဲဝင်လိုက်တော့မယ်”

မထူးလည်းမထူးတော့ဘူး။ ဆမ်းလည်း အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုက မခံစားနိုင် တော့ ... လမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ချကာ အမောပြေနေ လိုက်လေသည်။

“ငါ့နာမည်က လရောင်ဆမ်းတဲ့ ... ငါ့ကိုမွေးတုန်းက လပြည့်ညတဲ့ ... ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးမှာ လရောင်တွေ က ဖြာကျနေတာတဲ့ ... ဒါကြောင့် လရောင်ဆမ်းဆိုပြီး နာမည် ပေးလိုက်တာတဲ့”

နာမည်က အေးချမ်းသာယာနေသလောက် ဆမ်းဘဝက တော့ ငယ်စဉ်လေးထဲက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းပါတယ်။ ဆမ်းကို မမွေးခင်ထဲက အဖေဆုံးတာတဲ့ ... နာမည်နဲ့ဘဝကတော့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဖက်ပဲ ... ဆမ်း နည်းနည်းလေး အမောပြေသွားသလိုပင်။

“ဟာ ... ”

ဆမ်း မြင်ကွင်းတည့်တည့် တိုးဝင်လာတဲ့အရာကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရှုန်းလက်တောက်ပသွားသည်။ ကလေးတစ် ယောက် ... မိန်းကလေးပဲ ... လက်ထဲမှာ အိကြာကွေးတွေနှင့် ပဲပြုတ်ထုပ်လေးကိုင်လာ၏။ သနားတော့သနားပေးမယ့် မတတ် နိုင်တော့ဘူး ကလေးမရေ ... ဆမ်း ငတ်နေပြီ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ် မှုကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်ဖြစ်စေ ... ဆမ်း ဖြေရှင်းမည်ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်ကောင်မလေး ဟိုမှာ”

“ဟင် ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မမကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တော့နော်”

ကလေးမလေးလက်ထဲကနေ အိကြာကွေးတွေနှင့် ပဲပြုတ်ထုပ်ကို ဆတ်ကန်ဆွဲလှယူပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

“အီး ... အီး ... သမီးမုန့်တွေ လှယူသွားပြီ၊ အရိုက်ခံရတော့မယ်၊ အီး ... အီး ... အီး ... ပြန်ပေးပါနော် ... ”

ကောင်မလေးရဲ့ သနားစဖွယ်အော်ဟစ်တောင်းဆိုသံ အော်ဟစ်ငိုယိုသံတွေနှင့် အဝေးဆုံးကိုပြေးထွက်လာရပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူမရှိလို့ ဆမ်းနောက်လိုက်ဖမ်းမည့်သူက မရှိ ... ကောင်မလေးရေ ... မင်းကံပဲ ... ဆမ်းလည်း မတတ်နိုင်လို့ပါနော် ... ကိုယ်ချင်းစာနာမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွေးစရာလမ်းမှ မရှိတာဘဲ ... ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ တစ်လမ်းပဲရှိသည်။

အခန်း (၂)

“အမယ်လေး စားလို့ကောင်းလိုက်တာ ... အရမ်းအရသာရှိတာပဲ ... ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင်မင်း အရိုက်ခံနေရပြီထင်တယ်၊ မင်းအမေက မမဆမ်းကို ကောင်းကောင်းကျိန်ဆဲနေပြီထင်တယ်”

ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ရှိနိုင်ပြီး ပိန်ပိန်လျှလျှ ကောင်မလေးဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံပင် ... ဆမ်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လူက ပြေးလွှာနေရတာရော ... အစားအသောက်မစားရလို့ရပ်တည်လို့တောင်မရဘဲ ယိုင်ခွေလဲကျချင်နေသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အိကြာကွေး ... ပဲပြုတ် ... ဆီမပါ၊ ဆားမပါနဲ့ ... အဆာတောင် ပြေသွားပြီ”

အိကြာကွေးက သုံးချောင်းတောင် ... ဝဝတုတ်တုတ် ...

ရှင်မြတ်နိုး

အရှည်ကြီးပဲ ... ဆမ်း ဘယ်လောက်အထိဆာနေလဲ။ သုံးချောင်း
စလုံး ဆမ်း ဗိုက်ထဲသို့ရှောကနဝင်သွားသည်။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

“ရှေ့ ... မင်း ရေသောက်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ရေ ... ဟုတ်တယ်၊ ဆမ်း ရေအရမ်းဆာနေတာ
ကျေးဇူးပဲနော် ... ပေး”

သူမ ရေပူကိုတွေ့လိုက်တော့ ... ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆွဲယူ
မော့သောက်ပစ်သည်။ အငမ်းမရဘဲ ... ပြေးလွှားနေရလို့ ချွေးတွေ
ဒီးဒီးကျပြီး ရေဓာတ်ခမ်းခြောက်နေသည်။

“ခလု ... ခလု”

“ဟေ့ ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါကွ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊
မုန့်တွေလည်း မတရားထိုးထည့်စားသောက်နေတယ်၊ နင်နေပါဦး
မယ်”

“ဟင်”

သူပြောမှ ရေပူကို နှုတ်ခမ်းဝမှာတော့ထားရာကနေ ဖယ်ပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ ... ရေပူက ညစ်ပတ်ပေရနေသည်။

“ဒီ ... ဒီရေတွေ ဘယ်ကနေခပ်လာတာလဲဟင်”

“ဟိုမြောင်းထဲကရေတွေ ခပ်လာတာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ အမယ်လေး အံ့ချင်လိုက်တာ၊
ဝေါ့ ... နင် ... နင် ... ယုတ်မာပက်စက်တယ်၊ ဝေါ့ ... ဝေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... နောက်တာပါဟ ... ရေပူက
တော့ လမ်းဘေးကကောက်လာလို့ ညစ်ပတ်နေတာ ... အတွင်း
ကိုတော့ ရေသန့်သန့်နဲ့ ကျင်းထားပါတယ်၊ ဟိုမှာ လမ်းမြင်နေရတဲ့
ရေအိုးစင်ကနေ ခပ်လာတာပါ”

“ဖူး ... တော်ပါသေးရဲ့”

ဟုတ်တယ်။ ရေပူအပြင်ကပဲ ဖုန်တွေနဲ့ညစ်ပတ်နေတာပါ။
ရေပူထဲကရေတွေ သန့်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြောင်းရေဆိုရင်
တောင် အခုချိန်မှာ လရောင်ဆန်းတို့က အငမ်းမရသောက်မိမှာပဲ။
သန့်မသန့်တောင် မကြည့်နိုင် ... ရေက အရမ်းငတ်နေတာလေ။
အခုမှ ရေပူလာပေးတဲ့ကောင်ကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။
ဘူးဘောင်ဘီအပြာရောင်က အနားသားတွေစုတ်ဖွာ ပေညစ်ညစ်
အင်္ကျီကတော့ အမဲရောင်လက်ရှည် ... အရောင်အဆင်း နည်းနည်း
နီသေးတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပုလင်းတွေ ကော်စုတ်ကော်ပြတ်တွေ
လေလံစတစ်တွေ လိုက်ဝယ်တဲ့ကောင်နဲ့တော့ မတူပါဘူး။ နည်း
နည်းလေး ရုပ်ကသန့်နေသည်။

“ဟိတ် ... ဘာမော့ကြည့်နေတာလဲ၊ မင်း မနက်စောစော ကောင်းမှုဒုစရိုက် တစ်ခုလုပ်လာခဲ့တယ်မှတ်လား”

“ဘာပြောတယ်”

သူမ ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ကျွတ်ကျက်နေလို့ မရဘူး။ ဆမ်းက ... မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ တစ်ခုမဟုတ်ဘူး နှစ်ခု လုပ်ခဲ့ပေမယ့် လူမြင်တိုင်း သွေးပျက်မတတ် ကြောက်နေဖို့မလိုဘူး။ ဆမ်း သတ္တိမွေးရမယ်။ ခပ်တည်တည်နှင့်မျက်နှာကျောကို တင်း ထားလိုက်သည်။

“နင် ဘယ်သူလဲ ... ငါ့ကိုများ လာပြီးစွပ်စွပ်စွဲစွဲ ... ဘာ မကောင်းမှုလုပ်လာတာလဲ”

“နင် ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီက အိကြာကွေးထုပ် နဲ့ပဲပြုတ် လုပြေးလာတာ ငါတွေ့တယ်”

“ဘာ ... ”

“ကလေးမလေးငိုသံကြားလို့ ငါ နောက်ကနေပြေးလိုက် လာတာ ... နင် အားရပါးရထိုင်စားနေတာ ကုန်နေပြီလေ၊ ငါက သနားလာလို့ ရေတောင်ခပ်လာပေးမိတယ်”

“ထို့ ... လမ်းဘေးကဗူးစုတ်ကြီးနဲ့ ခပ်လာတာများ ... ဘာ လဲ ... နင်ကရော လမ်းပေါ်ကဂျလေဘီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရပ်ကွက်

ထဲက အစုတ်အပြတ်တွေလိုက်ဝယ်တဲ့ ကောင်လား”

ဘယ်ရမလဲ။ ဆမ်း ကြောက်ကန်ကန်ပြီး ဘာကိုမှ မမူသလို လိုနှင့် ခါးထောက်၍ ဟောက်စားလုပ်လိုက်သည်။

“နင်ကရော”

“ငါက လမ်းပေါ်ကမိန်းမ”

“ငါကလည်း လမ်းပေါ်ကယောက်ျားပဲ”

“ဘာ”

“နင်နဲ့ငါက ဘဝတူထင်တယ်ဟေ့ ... ငါ နင့်ကို အကောင်း ထင်ပြီးပြောနေတာ ... နင် အရူးမလေးလား၊ နင့်နာမည် ဘယ်သူ လဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ”

“နင် သိဖို့မလိုပါဘူး”

သူမ တွေ့တဲ့လူကို ယုံကြည်အားကိုးလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီကောင်က လမ်းပေါ်ကယောက်ျားတဲ့ ... ဆမ်းစိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိပေမယ့် မာန်က အပြည့် ... လမ်းပေါ်က မိန်းမစရိုက် ... အပီအပြင် သရုပ်ဆောင်ထားသည်။

“ဟိတ်”

“ဖယ်”

“စောစောက ရေတိုက်ထားတဲ့ကျေးဇူးနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်

တောင် ဆက်ဆံလို့မရဘူးလား၊ လမ်းပေါ်ကကောင်မလေး”

ဆမ်းက ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်လာတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ တွေ့ရာလူကိုယုံကြည်ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့လို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီကောင်က ရော ဘာကောင်လဲ။ သူခိုး ဂျိုး၊ ဂျလေဘီလား။ မျက်နှာကျောကို တော့ မလျှော့ ...

“ဘာမိတ်ဆွေမှ မဖွဲ့ဘူး”

“ဒါဆို မင်းကို ရဲစခန်းတိုင်မယ်”

“ဘာ”

ရဲစခန်းဆိုသည်နှင့် ဆမ်း မျက်နှာဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးက ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ဖြူဖျော့သွေးဆုတ် ဖြူပျက်သွားသည်။ ရဲဆိုတာကို အသံတောင်မကြားရဲ ... စောစောက မာန်တွေ ... ဟန်တွေ ပျောက်လုဖြစ်သွား၏။ ရုတ်ချည်းပင် ပျက်ယွင်းသွားတဲ့မျက်နှာကို ပြန်ပြင်လိုက်သည်။ ဒင်းက ... ရဲကိုတိုင်မယ်ခြိမ်းခြောက်တာ အိကြာကွေးနဲ့ပဲပြုတ် လုယူခဲ့လို့ပဲဖြစ်သည်။ သူမ မျက်နှာကျောလေးက ပြန်၍တင်းတည်သွားသည်။

“မင်းကို နောက်တာပါ။ အိကြာကွေးထုပ်လုစားတာ ရဲကို တိုင်လည်း ဘာဖြစ်မှာလဲ ... ငါသိချင်တာ ... နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေရတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

လှမ်းထွက်သွားတော့မယ့် မိန်းကလေးရဲ့ရှေ့မှ ပိတ်ကာရပ်၍ ဒီလှိုင်းသံက မေးနေမိသည်။ ဒီမိန်းကလေးက သူနဲ့ရွယ်သူပဲ။ အသက်အရွယ်က ငယ်ရွယ်နုပျိုနေ၏။ လမ်းပေါ်မှာ ဘဝပျက်ပြီး မဟုတ်မဟတ်တွေလျှောက်လုပ်မယ့် ... မိန်းမပျက်မလေးတစ်ယောက်ဟု မထင်မိပေ ... သူမမျက်ဝန်း ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ကျယ်ကျယ်လေးတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ဝါတ်လန့်လှုပ်ခတ်နေတဲ့အရိပ်တွေက မဖုံးနိုင်ဘဲပေါ်နေသည်။

“ဖယ်ပါ”

မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟိုဘက် ... အဲ ... နင်နဲ့ဘာဆိုလို့ စပ်စုနေတာလဲ၊ ငါ့ကို လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲတွေ့ရလို့ လျှော့တွက်မထားနဲ့နော်၊ လရောင်ဆမ်းတို့က လုံးဝပဲ ... ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မကြောက်ဘူး”

“နင့်နာမည်က လရောင်ဆမ်းတဲ့လား ... အရမ်းလှပပြီး အေးချမ်းတယ်၊ လရောင်ဆမ်းဟုတ်လား”

“နင် ... နင် ငါ့နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသွားရတာလဲ”

“နင်ပဲ စောစောကပြောလိုက်တာလေ၊ လရောင်ဆမ်းလို့ ငါ့နာမည်က ဒီလှိုင်းသံ”

သေလိုက်တော့ ... ဆမ်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်တော့ လူသိ ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြောင်းပစ်ရမယ်လို့ တွေးနေတဲ့ကြားကနေ နာမည် ရင်းကို သုံးမိသွားသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဆမ်း ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိပေ ... ကမ္ဘာမြေကြီးအဆုံးအထိ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက် သွားနေရမယ့်ဘဝ ... အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ ... လမ်းဘဝကိုပင် ဆက် မတွေးရဲအောင် နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

“လရောင်ဆမ်းနှင့် ဒီလှိုင်းသံတို့ အခုချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေ တွေ ဖွဲ့ကြမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သွေးသောက်မောင် နှမ ဖွဲ့မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ့ကို နင်က ဘယ်လိုအဆင့်သတ်မှတ်ပြီး နင့်သဘော အတိုင်း ပြောဆိုဆုံးဖြတ်နေတာလဲ၊ ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ မနက် က ငါ့အမေနဲ့ရန်ဖြစ် စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ... ငါက လမ်းပေါ် ကမိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်”

ဆမ်းနှင့်ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းကြီး စွပ် ပြီးယုံကြည်လက်ခံလို့ မဖြစ်ပေ ... ဒီကောင်က လူလည်ကြီးသား သမီးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျားကြောက်လို့ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးနေမယ်။ အခုချိန်ကစပြီး ဆမ်း ဆင်ဆင်ခြင် ခြင်နဲ့ ဘဝကို တစ်ယောက်ထဲနေထိုင်ဖြတ်သန်းရမှာပါ။ ပြီးတော့

လူယုတ်မာကြီး ဆမ်းပထွေးနေရောင်က သေလားရှင်လားမသိဘူး။ ဆမ်း ရာဇဝတ်မှုကြီး လွန်ကျူးလာခဲ့မိသည်။

“ဖယ်ပါ ... အခုလောက်ဆိုရင် ငါ့အမေ စိတ်ပူပြီးရှာနေ လောက်ပြီ၊ ရဲစခန်းတွေဘာတွေများ တိုင်တော့မလားဘဲ ... အမေ ဆုလို့ ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့် ငါထွက်ပြေးလာခဲ့တာ၊ ငါ့ရုပ်ရည် က ဒီလောက်သန့်နေတဲ့ရူပါကိုများ နင်က လမ်းပေါ်ကမိန်းမဆိုတာ ကို ယုံတယ်ပေါ့လေ”

ဒီလှိုင်းသံဆိုတဲ့ လမ်းပေါ်ကကောင်ကို ... ရှိန်သွားအောင် ဆမ်း အတည်ပေါက်နှင့်ဟောက်စားလုပ်ပစ်သည်။

“ငါ့ရူပါကရော ... နင့်ထက်တောင်သန့်သေးတယ်၊ လမ်း ပေါ်ကယောက်ျားဆိုတာ နင်ကယုံနေလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နင်နဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ငါပြန်မယ်”

“နင် ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ငါလိုက်ဖို့ပေးမယ် ... နင် မုန့်လှ လာတဲ့ရုပ်ကွက်ကို ပြန်ဖြတ်ရမှာမဟုတ်လား လရောင်ဆမ်း”

ဟုတ်သားပဲ ... သူမနောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ရမှာပါ။ ဒီလှိုင်းသံက ပေကပ်နေသည်။ စိတ်ပျက်တယ်။ ကုတ်နဲ့ကော်ချပစ် ရင်တောင် ခွာမယ့်ကောင်မဟုတ် ... သူနဲ့စကားပြောကြည့်ရင်းနှင့် ခင်မင်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်လာသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင်

ဆမ်းအတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် လိုအပ်နေ၏။ ဒီလှိုင်းသံ ပြောတဲ့အတိုင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိ လာသည်။

“နင် ... လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေလို့မဖြစ်ဘူး လရောင်ဆမ်း ... ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ငါက စေတနာနဲ့ပါ။ နင့်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး၊ ရော့ ... ဓားမြှောင် ... နင်ယူထား လိုက် ... ငါက မဖွယ်မရာစော်ကားလာရင် ငါ့ရင်ဝကို ထိုးပစ်လိုက်”

“ဟင်”

ဘုရားရေ ... အမယ်လေး ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ဒီလှိုင်းသံမှာ ဓားမြှောင်ပါလာသည်။ ဒီလှိုင်းသံကို လျှော့တွက်လို့ မရတော့ ... ဓားမြှောင်ဆောင်ရတဲ့အဆင့် ... ဆမ်း အရမ်းကြီး ဣတေးလန် မလုပ်ရဲ ...

“ရော့လေ”

“မယူပါဘူး ... နင့်ကိုလည်း ဆမ်းမကြောက်ဘူး၊ အဲ ငါ လုံးဝမကြောက်ဘူး”

“ဆမ်းတဲ့လား ... နာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဘာ ... ”

ခါးကို ဆတ်ခနဲ ထောက်ပစ်သည်။ သူက ရယ်မောနေ၏။

နင့်အပြုံးလေးက ရိုးသားမှုတော့ရှိပါတယ်။ ဆမ်း ဟန်တွေမာန်တွေ သာ တင်းနေရတာ ... ဆမ်းမှာ ပြန်စရာအိမ်မရှိ ... အပြင်မှာ လျှောက်သွားနေရင်လည်း ရဲတွေဖမ်းမှာ ကြောက်ရသေးသည်။ ဆမ်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးက တကယ့်ကိုမလွယ် တာ ... နေ့ခင်းဘက်ကတော့ ဒီလိုပဲလမ်းလျှောက်နေလို့ရပြီး ညကျ ဘယ်မှာနားခိုမလဲ။ ဒီလှိုင်းသံကိုပဲ အဖော်အဖြစ်သတ်မှတ်ရတော့ မည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း ... နင့်မှာ အခြားရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလှိုင်းသံကိုပဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆမ်း ... နင့်မှာ ရွေးချယ်လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကိုပဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့”

“ဘာ ... ဟာ ... ဒီကောင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

ဆမ်းအနားမှာ ဒီလှိုင်းသံရှိနေတာကိုမေ့ပြီး နှုတ်ကနေ အသံ ထွက်ပြောမိသည်။ ရှက်လိုက်တာ ... ဆမ်း မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အပူငွေ့တွေ ဖြန့်ကနဲရိုက်ခတ်သွား၏။ ဒီလှိုင်းသံက ရယ်မောနေမှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“ဆမ်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“ငါ့နာမည်က လရောင်ဆမ်း”

“ဆမ်းပဲ သဘောကျလို့”

“နင်နော် ... ငါ့ကို ပေါ့ပျက်ပျက်တွေလာမလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ လောလောဆယ်တော့ ဆမ်းမှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ဆမ်း ... ဒီလှိုင်းသံနဲ့မိတ်ဆွေဖွဲ့မလား”

ဆမ်း ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်တွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားရမယ်။ မဖြစ်မနေဘဲ ဒီလှိုင်းသံနှင့်ဆမ်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၂)

“လောလောဆယ်ကတော့ ဆမ်းမှာ ပြန်စရာအိမ်မရှိဘူး ဒီလှိုင်းသံ ... လမ်းပေါ်ကမိန်းကလေးပဲ ... အမှန်တွေပြောနေတာ နော်”

“ဆမ်းလိုမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပေါ်ရောက်လာရတာလဲ၊ ဒီလှိုင်းကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ပြောပြပါ”

ဖြစ်ပါ့မလား ... ဆမ်း လူသတ်လာခဲ့တယ် ... ပထွေးဦးနေရောင်ကိုပါ။ မပြောပြလို့လည်း မဖြစ်ပေ ... သူမဘဝမှာ ပထမဆုံးမိတ်ဆွေက ဒီလှိုင်းသံပဲ ... သူနှင့်သူမတို့က သက်တူရွယ်တူတွေ ... သူ့ဘက်က အခွင့်အရေး အတင်းအကြပ်ကိုယ်ယူရင်လည်း လမ်းခွဲလိုက်ရုံပဲလေ ...

“ပြောပါ ဆမ်း ... နင့်မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေပဲရှိနေပါ

စေ ... ရင်ဖွင့်ပါ။ ဒီလိုင်း နားထောင်ပေးမယ်၊ နင့်ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူဘူး။ တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားပြီနော် ဆမ်း ... အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပြပါ”

“အင်း ... ဆမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ ဒီလိုင်းကို မိတ်ဆွေဖွဲ့တော့မယ် ... စောစောကပြောသလိုပဲ ... ဆမ်းမှာ ရွေးချယ်စရာ တခြားနည်းလမ်းမှ မရှိတော့တာဘဲ”

ဒီလိုင်းသံကိုပဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ ... သူမ မှီခိုအားထားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုင်းသံ”

“ဒီလိုင်းလို့ပဲခေါ်ပါ”

“ငါ့ကိုတော့ ဆမ်းလို့မခေါ်နဲ့”

“ဆမ်းပဲ”

“ခေါ် ... ခေါ်”

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“မင်းအကြောင်းတွေပြော”

“ဆမ်း လူသတ်လာတယ်”

“ဘာ ... ”

ဒီလိုင်းသံ အထိတ်တလန့်နှင့် ... နုနုဖတ်ဖတ် ချောချောမောမောမိန်းကလေးက လူသတ်ပြီးထွက်ပြေးလာသည်တဲ့ ...

“နင် ဘယ်သူ့ကိုသတ်လာတာလဲ ဆမ်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆမ်း အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဆမ်း ... ညသန်းခေါင်ကြီးထဲက ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ မနက်ကလည်း အရမ်းစိုက်ဆာလို့ ကလေးမလေးဆီကနေ မုန့်လှခဲ့တာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆမ်းရယ်”

ဒီလိုင်းသံကလည်း လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ ... သူခိုး ... ခါးပိုက်နှိုက် ... အလစ်သုတ်သမားပါ။ ဒီလိုင်းသံရဲ့မွေးစားအဖေ ဦးသံကြိုးက ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းရဲ့ အကြီးအကဲ ... ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ စီစဉ်ညွှန်ကြားသူ ...

“နင်ကရာ ဒီလိုင်း”

“ငါ့မှာ အဖေရှိတယ်၊ ဦးသံကြိုးတဲ့ ... ငါ့ဘဝကကြမ်းတယ်၊ ငါ့အဖေဆီတော့ နင် လိုက်လာလို့မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်မပူနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နင့်ကိုထားပေးမယ်”

“နင့်သူငယ်ချင်းအိမ်”

“မိန်းကလေးပါ”

“နင့်ရည်းစားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းပါဆိုဟာ ... ညိုမြသွေးတဲ့ ... သူ့အမေကလည်း စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတယ်”

ညိုမြသွေးက ဒီလိုင်းရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရဲသော်ရဲ့ ရည်းစား ... ဒီလိုင်းနှင့်လည်း ခင်မင်သည်။ ညိုမြတို့အိမ်မှာ ထားရမှာပဲ။

“နင့်ပထွေးသေမသေ ... ငါ စုံစမ်းပေးမယ်၊ နင် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ... နင့်ကို အရိုးသားဆုံး ဒီလိုင်းကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဒီလိုင်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဆမ်းလိုက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆမ်းလည်း သေမထူးနေမထူးဘဲ ...

“ဆမ်း ထောင်ထဲမှာတော့ သွားမနေရဲဘူး ဒီလိုင်းရယ် ... ကြောက်တယ်၊ အကာအကွယ်ပေးပါနော်”

“အားကိုးစမ်းပါ ... ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခဏနေပြီး တို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလောက်ဝယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ဟား ... ဟား”

ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိမ်းခါရမ်း၍ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်မောနေမိသွားရတာက ဆမ်းပင် ...

“ဘာရယ်တာလဲဟ ... ဆမ်း နင်က ပျက်ရယ်ပြုတာလား”

“အိမ်စုတ်လေးတစ်လုံးတောင် မပိုင်နိုင်လို့ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေရတဲ့ တို့နှစ်ယောက်လေ ... ရန်ကုန်မှာတောင် တိုက်ခန်းဝယ်မလို့လား”

“ကြိုးစားကြမယ်လို့ ပြောတာပါ”

ဆမ်းကိုတွေ့မှ ဒီလိုင်းရဲ့အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်တွေက မိုးပေါ်အထိမြင့်တက်သွားကာ ဆမ်းကို တံစုတ်လေးမှာ မထားချင်။ တိုက်နှင့်ကားနှင့် ထားချင်တဲ့ဆန္ဒ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီလိုင်းရင်ထဲ ဝင်လာရတာလဲ။ ဆမ်း ... နင့်အဝတ်အစားတွေက နှမ်းဖတ်နေလို့ပါ။ သေသေချာချာကြည့်ရင် နင့်မျက်နှာလေးက ပူးပူးစင်းစင်းလေး နှာတံလေးက ချွန်မြမြ ... နှုတ်ခမ်းလေးက ထူထူအမ်းအမ်းနှင့် ပထွေးက သရေတမြားမြားကျလောက်သည်။

“လာ”

ဆမ်းကိုခေါ်ပြီး သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ရဲ့ ... ရဲတွေ ... ဆမ်း ဟိုမှာရဲ့”

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး ... ဒီလိုင်း ... ပြေးကြမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရဲဆိုတာနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ ... ဟား ... ဟား ... ”

ဆမ်း နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်းလေးတွေက စုထော်သွား သလို ... ခြေကလေးဆောင့်၍ ဒေါသတွေထွက်သွားသည်။ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ဒီလှိုင်းထံ ရောက်လာပေမယ့် နှုတ်ခမ်း စုထော်ထော်လေးက ပြေလျော့သွားရကာ ... အပြုံးလေးစစ ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဒီလှိုင်း မနောက်ပါနဲ့ ... ဆမ်း အရမ်းကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့လေ ဆမ်း ထောင်ထဲသွားနေရမှာတွေမိတိုင်း ရင်တွေတုန်နေတယ်”

“ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ ဆမ်းရယ် ... ဒီလှိုင်းရှိပါတယ်၊ နောက်ဆုံး မင်းမှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ နင် ထောင်မကျစေရပါဘူး ဆမ်း”

“အင်း ... ဒီလှိုင်းနဲ့တွေ့ရတာ ကံကောင်းတာပဲ”
ဆမ်း တွေးမိနေသည်။ ဒီလှိုင်းနဲ့ ဒီလောက်ပတ်သက်ဆက်ဆံလိုက်တာနှင့် ဒီလှိုင်း လူကောင်းဆိုတာ ... ဆမ်း ခံစားလာရသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေတာတွေပင် ပျောက်ပြီး ဒီလှိုင်း အပေါ် အားကိုးအားထားနေမိသည်။ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုထဲ ဝင်

လာပြီး အသင့်အတင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီ ရောက်လာကြ၏။ ရပ်ကွက်က ချောင်တော့ကျတယ်။ ဒီလှိုင်းအသံပြုလိုက်သဖြင့် အထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဒီလှိုင်းပါလား၊ ဟဲ့ ... နင် ... နင် ... မိန်းမခိုးလာတာလား၊ ရည်းစားရှိတယ် မကြားဖူးပါဘူး၊ လာ အထဲဝင် ... နင့်မိန်းမက ချောလိုက်တာ”

“ဟာ ... ညိုမြသွေးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြေးနေတာလဲ၊ သူက ဒီလှိုင်းသူငယ်ချင်းပါ၊ ငါ မိန်းမခိုးလာတာမဟုတ်ပါဘူးဟ”

“ဟင်”
ဒီလှိုင်း အိမ်လေးပေါ်တက်လိုက်သည်။ ညိုမြက အားနာပါးနာနှင့် ဆမ်းလက်လေးကိုဆွဲ၍ တောင်းပန်နေ၏။ ဆမ်း မျက်နှာပြင်လေးက ပန်းသွေးရောင် ထလာ၏။ သူမ အပြုံးတော့မပျက်။ ဆမ်း လက်တွေခြေတွေတော့ တုန်တုန်ယင်ယင် ... အိမ်လေးထဲ အတော်လေး သတိကိုထိန်းချုပ်၍ ဝင်ရသည်။

“ထိုင်နော် ... အမေတော့ ဈေးသွားဝယ်နေတယ်၊ သူက”
ဒီလှိုင်း အကျိုးအကြောင်းတွေအားလုံးကို ပြောပြပေမယ့် ဆမ်းပထွေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေတော့ ပြောမပြခဲ့ပေ ...

“သူက လရောင်ဆမ်းတဲ့ ... ရင်းနှီးတဲ့သူတွေက ဆမ်းလို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ အမေဆုံးသွားလို့ ပထွေးနဲ့ဆက်မနေချင်တော့တာနဲ့ ဒီလိုင်းဆီ အကူအညီကောင်းလို့ ညိုမြဆီခေါ်လာတာ”

“ရပါတယ်၊ ညိုမြ ကူညီပါမယ် ဒီလိုင်းရယ် ... အားနာစရာ မလိုဘူးနော် ဆမ်း ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီနေကြတာပါနော် ... ကြိုက်သလောက်နေ ... အမေကလည်း သဘောကောင်းတယ်၊ ညိုမြ သဘောပဲလေ”

ညိုမြသွေးက ဝမ်းသာအားရနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ဆီးကြိုသဖြင့် ဆမ်း စိတ်အေးသွားရသည်။

“ညိုမြ ... စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ မကြာခင် ... ဆမ်း ရန်ကုန် သွားမယ်၊ ဟို ... ပညာဆက်သင်လိမ့်မယ်၊ စီစဉ်စရာရှိသေးလို့ ခဏလေးနေခွင့်ပေးထားပါဟာနော်”

“အမယ်လေး ဒီလိုင်းရယ် ... ပြောနေစရာလား၊ အရေးကြီး တာက နင် အဆင်ပြေဖို့လေ”

“ကျေးဇူးပဲ ညိုမြရာ”

ညိုမြရည်းစားနှင့် ဒီလိုင်းတို့က ... သေအတူရှင်မခွာ သူငယ် ချင်းတွေ ... မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြပြီး အဖေ ဦးသံကြီး က ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သည်။

“ကျောင်းထားပေးပါမယ်၊ သားသမီးလို စောင့်ရှောက်ပေး ပါမယ်၊ ကလေးကို သားအရင်လိုသဘောထားပြီး ကျွေးမွေးပြုစု ပေးပါမယ်”

ဦးသံကြီးက ခေါ်ဆောင်ပြီး သူ့ရဲ့ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေမှာ လက်ထပ်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

“သား ဒီလိုင်း ... အဖေက သားတို့ရှေ့ရေးအတွက် စီးပွားရေးလုပ်တာပါကွ ... လောကကြီးထဲမှာ လည်သူစားတမ်းပဲ လေ”

သူတို့က ငယ်ကြသေးသည်။ ဘာမှနားမလည် ... အဖေ ဦးသံကြီးခိုင်းစေသမျှ လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတော့ လမ်းပေါ် မှာလျှောက်ရင်း ဒုစရိုက်သမားတွေဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒီလိုင်း”

“ဟင် ... ဆမ်း”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုင်းတို့အနာဂတ်အတွက်လေ ဆမ်းအတွက်”

“အဟွန်း ... ”

ဆမ်း ပျော်သည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိပါဘူး။ ဒီလိုင်းက ဆမ်းကို ဂရုစိုက်လွန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဒီလိုင်းမှာ မရိုးသားတာ

လုံးဝမရှိဘူး။ ဆမ်း ကံကောင်းတယ်။ သူမ အသိချင်ဆုံးက ဒီလှိုင်း မိသားစုအကြောင်းပဲ ... ညိုမြကို မေးရမယ်။ ဒီလှိုင်းကတော့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ... ညိုမြအမေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“သားဒီလှိုင်း ရောက်နေတာလား၊ အဲ့ ... ဧည့်သည်”

“ဟုတ်တယ် အမေ ... ဒီလှိုင်းသူငယ်ချင်းပါ။ သမီးကိုတော့ အထင်မလွဲနဲ့နော်”

“အေးပါ၊ အေးပါကွယ် ... အမေနားလည်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ခဏလာထားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ်”

“ထားလေ ... ဒီမှာညိုမြက မိန်းကလေးအဖော်ရှိတာပဲ သမီးနာမည်လေးက”

“လရောင်ဆမ်းပါ အဒေါ် ... ဆမ်းလို့ပဲခေါ်ပါ”

“ချစ်စရာလေးပဲ ... ဒီမှာ အားမနာနဲ့နော် ... လွတ်လွတ် လပ်လပ်ပဲနေ ... အဒေါ်တို့သားအမိနဲ့ ဒီလှိုင်းတို့ကတော့ ဆွေမျိုး ရင်းပမာ ခင်မင်ကြပါတယ်၊ အတွင်းသိ အဆင်းသိတွေလေ”

“ဟုတ်”

တော်ပါသေးရဲ့ ... ဆမ်း လူကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ လို့ ... ဦးနေရောင်အကြောင်းကိုလည်း ဒီလှိုင်းက အတိအကျစုံစမ်း

ပေးမယ်လို့ ပြောထားသည်။

“လာ ဆမ်း ... နင့်မှာ အဝတ်အိပ်မပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဆမ်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးလာတာပါ။ အဝတ်တစ် ထည် ကိုယ်တစ်ခု ... ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် ထူပူပြီး ဘာမှ သတိမရပေ ... ဒီလှိုင်းသံနှင့်ဆုံလို့ တော်သေးသည်။

“ဆမ်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ ကိုယ်ယူလာခဲ့မယ်၊ လော လောဆယ် ညိုမြ ... နင်ပဲ အကူအညီထပ်ပေးပါဦးဟာ”

“စိတ်ချပါဟယ် ... ဆမ်းအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ... ညိုမြ အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

“ဒါဆို ငါပြန်မယ်၊ ဆမ်းအတွက် စိတ်ချပါရစေနော် ... ညနေ ရဲသော်နဲ့လာမယ်”

“အမယ်လေးတော် ... မှာတမ်းတွေချွေနေလိုက်တာ ... စိတ်ချပါဟ”

“ဆမ်း ... ကိုယ်ပြန်မယ်နော် ... အားမငယ်ပါနဲ့ ဒီလှိုင်း တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ အားကိုးစမ်းပါ”

“အင်း”

ဒီလှိုင်း အိမ်လေးပေါ်ကနေ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နောက်ဆံ

ရှင်မြတ်နိုး

တင်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ မထင်မှတ်ဘဲ လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့
 ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ဆုံရပြီ... အဖေက အသည်းနှလုံးတွေ
 မာကျောပြီး သနားကြင်နာတရားတွေကင်းမဲ့စေရန် လေ့ကျင့်ထား
 ခဲ့ပေမယ့် ဒီလိုင်း... အသည်းတွေမာကျောသရောင်နှင့် ပျော့ညံ့ချင်
 နေ၏။ ဆမ်း ကို စိတ်မချ... ဆမ်းဘဝလေး လှပတင့်တယ်အောင်
 ဒီလိုင်း အတိုင်းအဆမရှိ လုပ်ဆောင်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေ
 သည်။

“ဆမ်း ... နင်က ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဆမ်းကို ဒီလိုင်း
 အရမ်း ... အရမ်း တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေတယ်လေ”

ဒီလိုင်း နှုတ်ခမ်းရဲရဲတွေပေါ်မှာ အပြုံးတွေက တောက်ပ
 ဝင်းလက်သွားသည်။

အခန်း (၄)

“သားဒီလိုင်း ... မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊
 အဖေ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ရှာနေတာ ... ဖုန်းကိုလည်း ထားပစ်
 ခဲ့တယ်”

“မေ့ကျန်ခဲ့တာပါ အဖေ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရမယ် သား ... ဒေါ်ချောချော
 ကလျာတဲ့ ... အသက်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ... အလုပ်အကိုင်က
 ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ... ဒီမှာ ဓာတ်ပုံ ... အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပေမယ့်
 အရွယ်ကနုတယ် ... ပိုက်ဆံချမ်းသာလို့ ခေတ်ကလည်းမိတယ်၊
 အသားအရည်က ဖြူဝင်းအိနေတာပဲ”

“သားကဘာလုပ်ရမှာလဲ အဖေ ... ”

“အဖေ့သားက ယောက်ျားပီသတယ်၊ အရပ်မြင့်မြင့် အသား

ရည်ကလည်း ဖြူနုနေတယ်၊ ဒေါ်ချောချောကလျာကုမ္ပဏီမှာ ဒရိုင်ဘာသွားလုပ်ရမယ် ... အဖေ အချိတ်အဆက်လုပ်ထားပြီးပြီ၊ နောက်မှ မင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ... အဖေ ညွှန်ကြားမယ်”

“ရဲသော်ကိုပဲ ရွေးပါလား အဖေရာ”

“ရဲသော်က သားလောက်မှစွဲဆောင်မှုမရှိတာ ... စကားတွေ သိပ်များမနေနဲ့တော့ကွာ ... အဖေညွှန်ကြားမှုအတိုင်း အတိအကျလုပ်ဆောင်ပါ။ သားကံကောင်းရင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးကွာ”

အဖေကတော့ တက်ကြွရွှင်လန်းပြီး အဖေမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လောဘဇောတိုက်နေတဲ့အရိပ်အယောင်တွေက အရင်ကထက်ပင် ဖိတ်လျှံလှုပ်ပြည့်နှက်နေသည်။ အဖေ ဝှင်ကြီးကြီးရိုက်တော့မယ် ထင်တယ်။ ဒီလိုင်း မလုပ်ချင်ဆုံးကလည်း ပိုင်းလုံးအလုပ် ... ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီကနေ အချောင်နှိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ချင် ... အဖေက သိသည်။

“သား ... ဒီလိုမျိုးတွေ မင်းမလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ ... အဖေ သိပါတယ်ကွာ ... သားနဲ့ပဲ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်နေလို့ ... အဖေ ရွေးချယ်ရတာပါ။ ဒီဝှင်က အကြီးကြီးကွ ... အဖေသား ချမ်းသာစေချင်လို့လည်း ရည်ရွယ်တာပါ”

ဦးသံကြိုးကတော့ ဒီအလုပ်ကိစ္စအတွက် ဒီလိုင်းသံကိုပဲ ရွေးချယ်ခိုင်းစေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီလိုင်းက ရူပါဖြောင့်ဖြောင့် ဦးသံကြိုးလည်း အချစ်ဆုံး ... ဒီလိုင်းရဲ့ရှေ့ရေးလည်း ပါပါတယ်။

“သား ... အဖေပြောမယ်၊ အဖေလည်း အသက်အရွယ်ရလာပြီလေ၊ ဝှင်ကြီးကြီးဖန်ပြီး အနားယူချင်တယ် ... သားကိုပဲ အားကိုးပါရစေ ... အဖေ လောင်းကစားတွေလည်း မလုပ်တော့ပါဘူးကွာ ... ကတိပေးတယ် ... အဖေတို့အတွက် နောက်ဆုံးကွာ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းနဲ့ TAXI လေးတစ်စီးလောက်တော့ လုပ်စားကိုင်စားလို့ရအောင် ဖန်ထားရမယ်ကွာ”

“အဖေ”

“ဒေါ်ချောချောကလျာက ဒီလောက်က အသေးအမွှားကွ ပေးနိုင်တယ်၊ သားကို စပွန်ဆာပေးနိုင်တယ်”

“ဒီလိုင်း မလုပ်ချင်ဆုံးက မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ချူစားတာပဲ အဖေ ... တခြားဘာခိုင်းမလဲ၊ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါ။ သား ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဓားမြတိုက်ပေးရမလား”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ အဖေက သားကိုအချစ်ဆုံးပါကွ ... သား ဥပဒေနဲ့ငြိစွန်းမယ့်အလုပ်တွေ အဖေမခိုင်းရက်ခဲ့ဘူး၊ ရဲသော်ကိုပဲ ရွေးတာပါ။ သားက အသေးအမွှားလေးပဲလုပ်ရတာ ... သား

ရှင်မြတ်နိုး

ရယ် ဒါနောက်ဆုံးမို့ပါ”

အဖေက ဒီလှိုင်းကိုချစ်တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်များသည့်အလုပ်တွေကို မခိုင်းခဲ့ပေ ... ရဲသော်ပဲ လုပ်ရတယ်။ ရဲသော်ကလည်း သူ့အပေါ် ညာတာခဲ့၏။ မကြာခဏ ထောင်ထဲ ဝင်ရတာက ရဲသော်ပဲ ... ဒီလှိုင်းက ဘော်ကျော့ ...

“ဒီတစ်ခါတော့ သားအလှည့်ပဲ ... သူဌေးမကြီးက ချစ်ခင်နှစ်သက်တယ်ဆိုရင်လည်း အဖေသား သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့ကွ ... ဟား ဟား ...”

အဖေ ... အမြဲတမ်း မကောင်းမှုခုစရိုက်တွေနဲ့ပဲ ပျော်မွေ့နေသည်။ လောင်းကစားလည်း အကြီးအကျယ်လုပ်တတ်၏။ ရှာသလောက် ကုန်တော့ပဲ ... အဖေခိုင်းတာဆိုရင် မလုပ်ချင်ဘူးဗျာ ဟု ဇွတ်ငြင်းပစ်ချင်လို့ရပေမယ့် လောလောဆယ် ဆမ်းအတွက် စဉ်းစားရမယ်။ ဒေါ်ချောချောကလျှာကို လက်မထပ်ဘူးဆိုရင် တောင် ငွေတော့ မဖြစ်မနေချူရမည်ဖြစ်သည်။

“သား ဒီလှိုင်း ... အဖေစကားတွေကို နားထောင်ပါကွာ သားရှေ့ရေးအတွက်ပါကွာ”

ဒီလှိုင်းကို အလုပ်ခိုင်းတိုင်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး အခမ္မတော့မခိုင်းခဲ့ ... သူ လက်ခံဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“လုပ်မယ် အဖေ”

“ဒီလိုမှပေါ့သားရယ် ... အဖေ အဝတ်အစားတွေ အဆင်သင့် ပြင်ထားတယ်၊ သားက ဘာပဲဝတ်ဝတ်ကွာ ချောတယ်”

ဆမ်းအတွက်ဆိုရင် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပစ်ချင်သည်။ သတ္တိတွေရှိနေ၏။ အဖေက သင့်တော်မည့်အဝတ်အစားတွေကို ရွေးချယ်ပေးသည်။

“အဖေပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း မင်းသွားလိုက် ... မီးစင်ကြည့်ကကွာ”

“အဖေ”

“ပြော”

“ဒီလှိုင်းကို ငွေတစ်သိန်းလောက်ပေးပါ”

“တစ်သိန်း ... သား ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မတောင်းစဖူး”

“သား ဝယ်စရာရှိလို့ပါ”

“ပေးမယ်ကွာ ... အဖေသားက အဖေအတွက် ငွေတွေ အများကြီးရှာပေးမှာဆိုတော့လေ ... ရော့ကွာ”

အဖေပေးတဲ့ငွေတစ်သိန်းကိုယူပြီး ဆမ်းအတွက် အဝတ်အစားတွေဝယ်ပေးရဦးမယ်။ ပြီးတော့လည်း ဆမ်းပထွေးအခြေအနေကို စုံစမ်းရမယ်။ ဒီလှိုင်းစိတ်ထဲမှာ ဆမ်းအကြောင်းတွေပဲ

တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်းစားမိနေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ ... အဖေ့သားက ခန့်ညားချောမော သွားတာပဲ ... ဖြူနုစိုပြေနေတာပဲ”

“သွားပြီနော် အဖေ”

“အောင်မြင်အောင်လုပ်နော် ... အဖေ အားကိုးတယ်၊ မိဘ ကိုလုပ်ကျွေးတဲ့သား ကံကောင်းမှာပါ”

ဒီလိုင်း ပုခုံးကိုတွန့်ပစ်သည်။ မိဘကိုရှာဖွေကျွေးမွေးရတာ အလစ်သုတ် ... ခါးပိုက်နှိုက် ... ခိုးဝှက် ... လုယက်နေရတာ ဒီလိုင်း စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ ... ဘယ်လိုလုပ် ကံကောင်းနိုင်မှာလဲ ... ထောင်ကို ခြင်ထောင်လုပ်နေရတာ ရဲသော်ပဲ ... ဒီလိုင်းကတော့ အချုပ်ထဲလောက်ပဲ ရောက်ဖူးသည်။

“အဖေခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေကို စွန့်လွှတ်ချင်တယ် ... ဆမ်း အထင်သေးမလားဘဲ”

ဒီလိုင်းသံက လမ်းပေါ်ကယောက်ျားလေး ... မကောင်းမှု မှန်သမျှ အားလုံးလုပ်တယ်ဟု သူ နောက်သလိုပြောင်သလိုတော့ ပြောထားသည်။ ဒီလိုင်း ထွက်လာခဲ့၏။ အရမ်းကြီးသားနားမနေပေ မယ့် သူ ခန့်ညားချောမောသွားသည်။ အဖေ ပေးလိုက်တဲ့လိပ်စာက ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုပဲ ... သူ ... ခြံဝမှာရပ်၍ သူဌေးမကြီး

ဒေါ်ချောချော၏ခြံစောင့် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဝင်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖေ ပြောသလိုပဲ ... တော်တော်လေး သရေယိုစရာ ကောင်းနေသည်။ တိုက်ကြီးက ခန့်ညားလှပ ခေတ်မှီလွန်းနေ၏။ သူ ဧည့်ခန်းထဲရောက်သွားတော့ သူဌေးမကြီး၏ချောချောကလျှာ က အခန့်သားစောင့်နေသည်။

“ထိုင်”

“ဟုတ်”

“မင်းက ဦးသံကြိုးရဲ့သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပညာအရည်အချင်းကတော့ သိပ်မလိုပါဘူး၊ မင်း ကားကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်ပါတယ်နော်”

“မောင်းတတ်ပါတယ်၊ စမ်းသပ်နိုင်ပါတယ် သူဌေးမကြီး”

“ဟေ့ ... မင်းဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲကွ ... မမလို့ပဲခေါ် ပါ”

ကောင်လေး ဒီလိုင်းသံတဲ့။ ချောရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးတိုက်မောင်း တတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပေးတာပါ။ ကောင်လေးက ချောချော

သန့်သန့်လေး ... အလုပ်က ခန့်ချင်နေပြီ။ ဒီကောင်လေးရဲ့မျက်ဝန်း အကြည့်တွေက ညှို့ချက်ပြင်းပြင်းပဲ ... ရယ်လိုက်လျှင် ကြည့် ကောင်းပြီး ... အပျိုကြီးမမရဲ့နှလုံးသားကို စွဲကိုင်လှုပ်ခတ်နိုင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းကို ကားမောင်းတော့စမ်းသပ်ရ မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါ ... မမနဲ့ ကားလျှောက်မောင်းမယ်၊ မမက လူယုံ လိုအပ်နေတာက ... ဦးတိုက်မောင်းရွေးချယ်ပေးလို့ မင်းကို မမ ယုံကြည်လိုက်မယ်နော်”

“မမ ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်ပြီး ပညာဆက်သင်ချင်တာပါ”

“ဒီလှိုင်းရဲ့ရည်မှန်းချက်တွေက ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ မမ အားပေးကူညီပါ့မယ်၊ မင်း ကြိုးစားနော်”

ဒေါ်ချောချောကလျှာကိုကြည့်ရတာ သူ့ကို ကြွေသွားပုံပင်။ အကြည့်တွေက ညူကလီးယားတွေအပြည့် ... အသံကအစ ချိုအိ ကြီး ...

“သွားမယ် မမ”

“အိုကေ”

ဒီလှိုင်းသံ စိတ်မပါပေ ... ဒေါ်ချောချောကလျှာဆိုပေမယ့် အသက်ကြီးကြီးမဟုတ် ... အရွယ်က နုဖတ်နေသည်။ ဒီလှိုင်း သတိ

ရနေတာ ဆမ်းပဲ ... သူ သွားတွေ့ချင်နေ၏။ ဒေါ်ချောချောကလျှာ နှင့် အမြန်ဆုံးကိစ္စပြတ်သွားရန် ဒေါ်ချောချောကလျှာကိုတင်ပြီး ကားလျှောက်မောင်းပြလိုက်သည်။

“အိုကေ ... မောင်လေးက ကားမောင်းကျွမ်းတယ်၊ မမ ကြိုက်သွားပြီကွာ ... အလုပ်တန်းခန့်လိုက်တယ်၊ မနက်ပြန် အလုပ် ဆင်းတော့”

ဒီလှိုင်းက ဒေါ်ချောချောကလျှာရဲ့အထာကို နှပ်ပြီးသားပဲ။ သူ့လက်တွေက မထိခလုတ်ထိခလုတ် ... ဆမ်းအတွက်ပါ။ ငွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရှာရမလဲ။ ဒီလှိုင်း ရှာမည်။ သူ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် စက်ဆုတ်ရုံရှာနေပေမယ့် သူ့နှလုံးသားထဲအထိ နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင် ငြိတွယ်လာခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလှိုင်း ဘယ် လိုအလုပ်မျိုးကိုမဆို လုပ်ဆောင်လိုနေခဲ့သည်။

“ဒီလှိုင်း ... မင်း အရမ်းတော်တယ်၊ အိုကေ ... မမ သဘော ကျသွားပြီ၊ မင်းအတွက် မမ ဘောက်ဆူးချတာနော် ... ငွေနှစ်သိန်း”

“ဟာ ... မလိုပါဘူး မမရယ် ... ကျွန်တော် အလုပ်ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ မမအတွက် အစွမ်းကုန်ပေးဆပ်ပါ့မယ်”

ငွေကလိုချင်နေပြီ။ အိုင်တင်ခံနေရတာ ... အပျိုကြီးမမ ပြန်သိမ်းသွားမှာလည်း စိတ်ပူရသေးသည်။

“ယူပါ ကောင်လေးရယ် ... မင်းကိုပဲ မမကအားကိုးရမယ်
လေ ... မမက အလုပ်တွေအရမ်းများတယ်၊ မမ ကားမမောင်းချင်
ဘူး၊ မင်း မမအနားမှာ အချိန်ပြည့်နေပေးရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ မမ ... ကျွန်တော့်မှာ နောက်ကြောင်းပူပင်စရာ
ဘာမှမရှိပါဘူး”

ဒေါ်ချောချောကလျာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းကိုယူပြီး
ဒီလိုင်း ပြန်လာရင်း ... ဆမ်းအတွက် လိုအပ်တာတွေလည်း ဝယ်
သည်။ ဆမ်းနေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်ထဲလည်း သူ ဝင်လာခဲ့၏။ ဦးနေရောင်
အကြောင်း စုံစမ်းစရာပင်မလိုဘဲ ... တစ်ရပ်ကွက်လုံးရဲ့ ပြောစရာ
သတင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဦးနေရောင်ကို အသေရိုက်ပစ်တာ ... သူ့မိန်းမကပါတဲ့
သမီး လရောင်ဆမ်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပထွေးက ဘာသွားလုပ်လို့လဲမှ
မသိတာ”

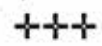
“ဒီကောင်မလေးကလည်း ပထွေးကိုကြည့်မရပါဘူး၊ အမေ
သေမှတော့ အပျိုလေးတန်မဲ့ ပထွေးအနားကနေထွက်သွားတော့ပါ
လားဟယ် ... အတူတူမနေသင့်တဲ့ဟာကို”

ပြောနေကြတာ ဆမ်းအကြောင်းတွေက မကြားချင်မှအဆုံး
ပဲ ... ဒီလိုင်း နားထောင်နိုင်စွမ်းပင်မရှိတော့ ... ဆမ်းကို သနားနေ

သည်။

“ဆမ်းရယ် ... နင်က ရိုးသားဖြူစင်သူလေးပါ၊ ကံဆိုးမလေး
ပဲ”

ဦးနေရောင်ဆုံးသွားသည်ဟု ဆမ်းကို ဘယ်လိုပြောပြရ
မလဲ။ ရဲတွေက လူသတ်တရားခံကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။
ဆမ်း အပြင်ကိုထွက်သွားလာနေလို့ မဖြစ်တော့ပေ ... ဆမ်းကို
ရုပ်ဖျက်ပေးရမယ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆမ်းရယ် ... လူသတ်တရားခံ
ပြေးဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဆမ်းမှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိပေမယ့်
ဥပဒေအရ အဖမ်းခံပြီး ... ထောင်ထဲမှာနေထိုင်ရမှာကို ဆမ်း
အကြောက်ကြီးကြောက်နေမှာတော့ သေချာသည်။

“ဆမ်း ... ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ ... နင့်မှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင် ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ ဥပဒေက အပြစ်ကြီးကြီးမပေးလောက်ပါဘူး၊ ဒီလှိုင်း အစွမ်းကုန် စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဆမ်း ကြောက်တယ်၊ အဖမ်းမခံချင်ဘူး၊ ထောင်ထဲမှာ သွားမနေရဲလို့ပါ ဒီလှိုင်းရယ်”

ဆမ်းမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေ မျက်ရည်တွေနှင့်အတူ ရောယှက်ပြည့်နှက်လာသည်။ ဒီလှိုင်းလက် ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သူမ အိုင်တင်ခံနေခြင်းမဟုတ်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။

“ဒီလှိုင်း ... ”

“ဆမ်း ... ”

“ထွက်ပြေးကြမလား”

“ဆမ်း ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဥပဒေကိုရင်ဆိုင်လိုက်ပါ ဆမ်း နင် အမြဲကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီးနေရတာကို ဒီလှိုင်း မကြည့်ရက် ဘူး”

“ဘာလဲ ... ဆမ်းကို ထောင်ထဲပို့မလို့ပေါ့လေ၊ နင် ဟန် ဆောင်နေတာပဲ ... အလကားကောင် ... နင့်ဟာနင် ရဲတွေကို အကြောင်းကြားချင်ကြား ... မကြားချင်နေ ... ငါကတော့ ထွက် သွားတော့မယ်”

အခန်း (၅)

“ဒီလှိုင်း ... အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟင် ... လူယုတ်မာ ကြီးဦးနေရောင် သေသွားပြီမဟုတ်လား၊ အမှန်အတိုင်းပဲပြောပါ”

“ဆမ်း ... ”

“ဟင် ... ”

“ဦးနေရောင်သေပြီ”

“ဟင်”

ဆမ်းကို လိမ်ညာမပြောချင်။ အမှန်တရားကိုရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ဒီလှိုင်း လေ့ကျင့်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဆမ်းမျက်နှာလေး ပေါ်မှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်သွား၏။ ဆမ်း မလှုပ်မယှက် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားပြီလားလို့ ... သူ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဆမ်း လက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ကြည့်တော့ ဆမ်းလက်ဖျားလေး အေးစက် နေသည်။

ဆမ်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အဖမ်းတော့မခံဘူး။ ထောင်ထဲ
ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးတာနှင့်ပင် သေမလောက်ကြောက်လာ၏။ မဖြစ်ဘူး။
ဒီလှိုင်းကိုလည်း မယုံရဘူး။ ရဲတွေကိုများ အကြောင်ကြားပြီးပြီလား
ပဲ ... သူမ ထလိုက်သည်။

“ဘယ်လဲဆမ်း”

“ငါ ထွက်သွားတော့မယ်၊ နင့်ကိုလည်း မယုံတော့ဘူး။ ငါ
တောင်းပန်ပါတယ် ဒီလှိုင်းရယ် ... ရဲလက်ထဲတော့ မအပ်လိုက်ပါ
နဲ့”

“ဆမ်း ... တစ်နေ့နေ့ ရဲလက်ထဲမိမှာပဲ ... နင့်မှာ အပြစ်မှ
မရှိတာဘဲ ... နင့်ကိုစော်ကားလို့ ကာကွယ်ရတာလေ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ဆမ်းကြောက်တယ်၊ ထောင်ထဲ
ရောက်သွားရင် ဆမ်းသေလိမ့်မယ် ... ထွက်ပြေးကြရအောင်ပါ။
ဒီလှိုင်းရယ် ... နင်ပဲ ဆမ်းကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမယ်ဆို
နင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကတိမတည်ဘူး၊ ငါ့ကို အယုံသွင်းထားပြီး
ရဲလက်အပ်မလို့မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ရဲလက်အပ်လည်း နင် ဘာမှမရ
ဘူးနော်”

ဆမ်းကိုကြည့်ပြီး ဒီလှိုင်း နာကျင်ခံစားရသည်။ မျက်ရည်
တွေ ပြည့်လျှံလှ ဆမ်းမျက်ဝန်းအစုံက သူ့ကို အနူးအညွတ်တောင်း
ပန်နေ၏။ လက်အုပ်လေးကိုလည်း ချီထားသေးသည်။

“ဒီလှိုင်းရယ် ... နင့်ကျေးဇူးတွေကို ဆမ်း ဘယ်တော့မှ
မမေ့ပါဘူး”

ဆမ်းကို ပြစ်မှုနှင့်ဥပဒေအပြင်ဘက်မှာ မနေစေလိုပေ ...
ဆမ်းကတော့ ထွက်ပြေးမှာပဲတဲ့ ... ဒီလိုကျတော့လည်း ဒီလှိုင်း
အရမ်းစိတ်ပူမိသည်။

“ဆမ်း ... နေဦး ... နင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း
နေပါဦးဆမ်းရယ် ... ငါက နင်ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်မယုံသူမှ
မဟုတ်တာဘဲ ... ငါ့ကို ယုံကြည်ပေးစမ်းပါ”

“ဖယ် ...”

“ဆမ်း ...”

“ငါ့လမ်းငါ့လျှောက်မယ်၊ နင်တိုင်လိုက် ... ငါ ထောင်ထဲ
ရောက်သွားရင် နင့်ကြောင့်ပဲနော်”

“ဆမ်းရယ် ... ကဲပါဟာ ... နင့်ဆန္ဒတွေအတိုင်းပါပဲ ... ငါ
ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး ... နင် ဘာလုပ်ချင်လဲပြော ... ဒီမှာ နင့်
အတွက်အဝတ်အစားတွေ ငါဝယ်လာတယ်၊ မိန်းကလေးအသုံး
အဆောင်တွေတော့ ငါ မေးမြန်းဝယ်လာတယ် ... လိုအပ်တာ နင်
ထပ်ဝယ်လေ၊ ဒီမှာပိုက်ဆံ”

ဆမ်း နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွားတော့မှ ဒီလှိုင်း
စိတ်အေးသွားရသည်။

“ဒီလှိုင်းရယ် ... ဆမ်း ထောင်ထဲဝင်ရမှာ အရမ်းကြောက်လို့ ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆမ်း ဒီနေရာကနေ အဝေးကြီးကိုထွက်ပြေး ချင်တယ်။ ဒီလှိုင်းလိုက်ခဲ့မလားဟင်”

“ဆမ်းသဘောပါပဲကွာ ... ဆမ်းဆန္ဒက ဒီလှိုင်းဆန္ဒတွေပါပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ ... ဒီလှိုင်းကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။ ဆမ်းမျက်နှာလေး ညှိုးမှိုင်းသွားတာကိုပင် သူ လုံးဝမကြည့်ရက်။ အပြုံးတွေဝေနေစေချင်၏။ ဆမ်း ပျော်ရွှင်စေရန် ... သူ အဝတ် အစားတွေပြသည်။

“ဒီအဝတ်အစားတွေထက် ဆမ်း ဒီမှာမနေရဲတော့ဘူး၊ ထွက် ပြေးကြရအောင်ပါ ဒီလှိုင်း”

“အင်းပါ ... ပြေးတာပေါ့၊ လောလောဆယ် အဝတ်အစား လဲပြီးရင် မနက်စာစားကြမယ်”

“ဆမ်း ... အပြင်မထွက်ရဲဘူး”

“ငါဝယ်လာပါတယ် ဆမ်းရယ် ... ညိုမြဲတို့သားအမိရော”

“ဈေးသွားတယ်၊ ညိုမြဲတို့လည်း တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ဆမ်း အတွက် လုံခြုံမှုရှိပေမယ့် ဆမ်းမနေရဲတော့ဘူး၊ အဝေးဆုံးကို ဆမ်း ထွက်ပြေးချင်တယ်၊ ညကလည်း အိပ်လို့မရဘူး၊ ဆမ်း မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေတယ်၊ ဆမ်း အဖမ်းခံရမှာကြောက်လို့ပါ”

ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဒီလှိုင်း ရုတ်တရက်ဆွဲယူပွေ့ဖက်

ထားမိသည်။ ရင်တွေနာကျင်ရ၏။ ဆမ်းကိုယ်လေးက အေးစက်နေ သည်။

“ဆမ်း အရမ်းမကြောက်ပါနဲ့ ... ဒီလှိုင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်၊ ဆမ်းကို ကာကွယ်ပေးမှာပါ”

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် လရောင်ဆမ်းဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို တွေ့ဆုံလိုက်ရသည်။ ချောမောလှပပြီး ဖြူစင်သည့် မိန်းကလေးပါ။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့တဲ့ဘဝ ... ဒီလှိုင်းတို့နှင့် ကံတူ အကျိုးပေး ကောင်မလေး ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... သူ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း”

“ဟင် ... ”

“မနက်စာစားရအောင် ... နောက်မှ တစ်ခုခုစီစဉ်ကြတာ ပေါ့နော်”

“အင်း”

ဒီလှိုင်းရှိနေ၍ ဆမ်းစိတ်ထဲမှာ လုံခြုံငြိမ်းငြိမ်းထွေးသွားရသည်။ ကြောက်စိတ်တွေလည်း ပြေသွားသလိုပင် ... ဆမ်း ဗိုက်ဆာနေပြီ ဖြစ်၍ ဒီလှိုင်းနောက်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဒီလှိုင်း”

“ဟင်”

“နင် ထောလှချည်လား”

“ငါ့အဖေပေးလိုက်တာပါ”

“နင့်အဖေက ဘယ်သူလဲဟင် ... ဆမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်မသွားရတာလဲ၊ ညိုမြကိုလည်း မေးမရဘူး၊ မသိဘူးတဲ့”

ဒီလှိုင်းက ဆမ်းအတွက်လည်း ဝတ်စုံတွေဝယ်ပေးသည်။ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေလည်းပါတယ်။ အဖိုးတန်ပုံပဲ ... ဆမ်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အလှပြင်တာတွေမလုပ်ခဲ့ ... သနပ်ခါးတောင် နေ့စဉ်မှန်မှန် လိမ်းခြယ်ခြင်းမပြုခဲ့ ... ပထွေး မျက်စိကျသွားမှာစိုးရိမ်၍ အမေကိုယ်တိုင် အားမပေးခဲ့ပေ ...

“ငါ့အဖေအကြောင်းကို မသိချင်ပါနဲ့ ဆမ်း ... မကြာခင် တို့နှစ်ယောက် အဝေးကိုထွက်ပြေးကြမယ်၊ ရဲတွေက ဆမ်းကိုလိုက်ရှာနေကြမှာလေ”

“အင်း”

ဒီလှိုင်းအဖေက ပိုက်ဆံတော့ရှိပုံရသည်။ ဒီလှိုင်း ... ဒီလောက်အထိ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကြီးမဟုတ် ... ဆမ်းကတော့ လွတ်မြောက်ချင်တယ်။ သူမဘဝကိုလည်း ခါးသည်။ မုန်းတီးသည်။

“ဆမ်း”

“ပြော”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ... ဆမ်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေး

မယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးထားတာပဲ”

“အင်း”

“အရေးထဲ ... ဒေါ်ချောချောကလျာဆီက ဖုန်းလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့မမ ... ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဆမ်းမျက်နှာလေး စူစူတင်းတင်း ... အလိုမကျသလိုကြည့်၏။ သူ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရူးချင်ယောင်မဆောင်နဲ့ ... အဲဒါဘယ်သူလဲ ပြော”

“ဘယ်သူလဲ”

“မမဆိုတာလေ”

“ဒီလှိုင်းအစ်မဝမ်းကွဲပါ၊ သူ့ဆီမှာ ကားမောင်းမယ့်သူလိုအပ်နေလို့ ခေါ်တာပါ”

“ဟုတ်လို့လား”

ဆမ်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီလှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိနေမှာကိုစိုးရိမ်မိနေသလိုပင် ... မနာလိုဝန်တိုနေ၏။ ဆမ်းဘဝမှာ ဒီလှိုင်းတစ်ယောက်ထဲပဲ အားကိုးတွယ်တာရာရှိတာပါ။

“ဒီလှိုင်း ... ချစ်သူလုံးဝမထားရဘူးနော်၊ တော်ကြာလေ ဆမ်းနဲ့မပတ်သက်ခိုင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဆမ်း ... စိုးရိမ်တကြီးမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကလေးတစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ယောက်လို ချွဲနဲ့ ပြောဆိုနေ၍ ဒီလှိုင်း သဘောကျစွာရယ်မောမိသည်။ သူမက မျက်စောင်းလေးထိုးလာ၏။ ဆမ်းကိုချစ်တယ်ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ... အခွင့်အရေး မယူချင် ...

“မရှိရပါဘူး၊ ရှိရင်လည်း ဒီလှိုင်းရည်းစားကိုသွားပြောမယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီလှိုင်းက ကျွန်မရည်းစားပါလို့”

“တကယ်ပြောမှာလား”

“ဟင် ... ”

ဆမ်း ဘာတွေလျှောက်ပြောမိနေလဲ။ ဆမ်းမှာ မာနတော့ ရှိတယ်။

“သဘောကိုပြောပြတာပါ။ ဆမ်းကို အကာအကွယ်ပေးမယ့် သူက ဒီလှိုင်းတစ်ယောက်ထဲရှိလို့ပါနော် ... နော်လို့”

ဆမ်း ... နင် တကယ်ပဲ ငါ့ကိုချစ်သူအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးလား။ ဒီလှိုင်းရင်ထဲမှာ ဆမ်းကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ။ သူ့အဖေ အကြောင်းကိုလည်း ဆမ်း မသိစေချင်ပေ ... ညိုမြကို သူ ကြိုတင် ပိတ်ထားခဲ့သည်။

“သွားကြစို့ ဆမ်း ... ဘာလိုချင်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“အိမ်ထဲမှာပဲနေနော် ... ညိုမြတို့ကို ဘာမှမပြောပြနဲ့ ...

ဒီလှိုင်းစီစဉ်မယ်၊ ဆမ်းဆန္ဒတွေအားလုံးကို ဒီလှိုင်း အစွမ်းကုန်ဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ် ဆမ်းရယ် ... နော်”

သူ ... ဆမ်းလက်လေးကိုဆွဲကိုင်၍ သွားချင်ပေမယ့် ဆမ်း စိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း စိတ်ပူမိသည်။ ဆမ်း လှပလွန်း၏။ ဘဝက ဆိုးဝါးရက်စက်လွန်း၍သာ နားခိုရာမဲ့နေရလေသည်။ ဆမ်းကို ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးနေရောင်ကို ဒီလှိုင်းသတ်တာပါလို့ ဝန်ခံချင်သည်။

“ဆမ်းရယ် ... မင်းအတွက် ... ကိုယ် အပြစ်ဒဏ်ခံယူချင်ပါတယ်။ ကိုယ် ထောင်ထဲဝင်ချင်တယ်၊ မင်းမျက်ဝန်းလေးတွေထဲက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေတဲ့အရိပ်တွေကို ဒီလှိုင်း ဖယ်ရှားပစ်ချင်တယ်”

ဆမ်းမျက်နှာမှိုင်းမှိုင်းလေးက ... ညအမှောင်ထဲမှာပင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ရှာဖွေရင်း ထိတ်လန့်နေသည်။

“ဆမ်း ... မကြောက်ပါနဲ့ ... တကယ်လို့ ဦးနေရောင်ရဲ့ လူသတ်မှုတရားခံက ကိုယ်ပါလို့ဝန်ခံပစ်မယ်ကွာ ... ယုံလား”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီလိုလည်း မပြစ်မရှိတဲ့ဒီလှိုင်းကို အပြစ်မခံစေချင်ပါဘူး၊ ဆမ်း မရက်စက်နိုင်ဘူး”

ဆမ်း စကားလေးတွေက သူ့အပေါ်ထားရှိတဲ့ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းလေးတွေ ငြိတွယ်နေ၍ ... ဒီလှိုင်း ကျေနပ်သွားသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆမ်းရာ ... ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပါ။
ဘာဖြစ်လဲ ... ထောင်လည်းမကြောက်ပါဘူး။”

“ဒီလှိုင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း ... ထောင်ထဲ ဘယ်နှစ်ခါရောက်
ဖူးလို့ ထောင်ကိုမကြောက်ရတာလဲ”

“တစ်ခါမှမရောက်ဖူးပါဘူး ဆမ်းရာ ... ယုံပါ။ ဆမ်းအတွက်
ပါ။ ဒီလှိုင်း ထောင်ထဲဝင်မယ်လို့ပြောတာ”

ဒီလှိုင်းတို့မိသားစုအကြောင်း ဆမ်း မသိပေ ... ဒီလှိုင်းကို
တော့ ယုံပါတယ်။ ဆမ်းအတွက် ဒီလှိုင်းကိုတော့ယုံပါတယ်။ ဆမ်း
အတွက် ဒီလှိုင်းကိုလည်း အပြစ်မခံရစေချင်ပေ ... ဒီလှိုင်းမှာ အပြစ်
မှမရှိတာ ... ဒီလှိုင်းကို ဆမ်း လေးစားမိသည်။ ဆမ်းဆီကနေ
ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုးမှ မယူခဲ့ ... ဆမ်းကတော့ ဒီလှိုင်းအပေါ်
သံသယမရှိ ယုံကြည်အားကိုးမိရုံကလွဲပြီး တခြားရွေးချယ်စရာနည်း
လမ်း မရှိတော့၍ဖြစ်သည်။

အခန်း (၆)

“သားရေ ... အိမ်ရှေ့မှာကြည့်စမ်း ... ဒေါ်ချောချောကလျာ
က ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ သားကို လာခေါ်
တာထင်တယ်”

ဒေါ်ချောချောကလျာကားကြီးက စောစောစီးစီး သူ့အိမ်
ရှေ့ရောက်လာ၍ ဒီလှိုင်း စိတ်ပျက်ရသည်။ သူ လာခဲ့ပါ့မယ်ဆိုကာမှ
အဖေကတော့ အရမ်းပျော်ရွှင်စွာ ဟန်မဆောင်နိုင် ... ပြုံးဖြဲဖြဲကြီး
နှင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှုတ်ဆက်နေသည်။

“ဒေါ်ချောချောကလျာ ထင်ပါတယ်၊ ကြွပါခင်ဗျာ ... သား
က အိပ်နေတုန်းပဲ ... ကျွန်တော်နှိုးခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ချိန်က စောပါ
သေးတယ်ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ချောက စီးပွားရေးကိစ္စအတွက် ပဲခူး
ဘက်သွားစရာရှိနေလို့ ... ဒီလှိုင်းကို စောစောဝင်ခေါ်တာပါ။ ရပါ

တယ်။ ချော ထိုင်စောင့်နေပါမယ် အန်ကယ်”

“အားနာစရာကြီးဗျာ ... ကျွန်တော်တို့အိမ်က တဲစုတ်သာ သာပါ။ အဟဲ ... ထိုင်စရာတောင် ကောင်းကောင်းမရှိပါဘူး”

“ရပါတယ် အန်ကယ် ... အားမနာပါနဲ့ ... ချော နေတတ် ပါတယ်”

တကယ်တော့ ချောက ရွံတတ်သည်။ အဆင့်အတန်းခွဲခြား ပြီး နေထိုင်သူပါ။ မင်းကြောင့် ... ဒီလှိုင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးကြောင့် ပါ။ ဒီလှိုင်းနှင့်ဆုံပြီးထဲက အပျိုကြီးချောရဲ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန် လာစေသည်။ တဲအိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ချောကကော့ ဒီလှိုင်းအား ချောရင်ခွင်ထဲဆွဲခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မမ ရောက်နေတာကိုး ... ကျွန်တော်လာမှာပါ။ ယောကျ်ား ကတိပါဗျ ... အားနာစရာကြီး မမရယ် ... အိမ်စုတ်လေးထဲ မမ ထိုင်နေရတာ”

“ကောင်လေး အပိုတွေပြောမနေနဲ့တော့ ... ရေချိုးပြင်ဆင် မမနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ကောင်လေးက အိပ်ရာထ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေချိန်လေးမှာပင် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ယောကျ်ားပိသစ္စာ တောင့်တင်းခိုင်းမာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ... သူမထက် အသက်ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ထွားကြိုင်း သန်မာလွန်းနေ၏။ ကောင်လေးရယ် ... မမနှလုံးသားတွေကို

လူတဲခတ်စေတဲ့ ညှို့့မျက်ဝန်းတွေ မင်းပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ ...

“ခဏလေးနော် မမ ... ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်လိုက် မယ်”

ဆမ်းအတွက်ပါ။ ဆမ်းနှင့်ထွက်ပြေးဖို့ လိုအပ်နေတာငွေပဲ မမက ဒီလှိုင်းကိုကြွနေပြီဆိုတာ သိသည်။ ဒီလှိုင်း အလန်းဆုံး ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်၏။ အဖေ အခန်းထဲဝင်လာပြီး သူ့ကို အသေး စိတ်သင်ကြားနေသည်။

“သား ဝှင်ကဝင်လာပြီကွ ... မအနဲနော် ... မင်းအနာဂတ် အတွက် အကြီးမားဆုံး ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းရဲ့ အခွင့်အလန်းတစ်ခု ပဲ”

အဖေ အချောင်ပဲလိုချင်နေတယ်။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း သူများပစ္စည်းကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းနှင့်ပဲရရ ... အတင်းအဓမ္မ ယူ တတ်သူဖြစ်သည်။

“အဖေသားက အရမ်းခန့်ညားချောမောတယ် ... အပျိုကြီး မနေနိုင်မထိုင်နိုင် အိမ်အထိလိုက်လာတာပဲကြည့်ကွာ”

သူ ဘယ်လိုပဲအချောင်စိတ်ဓာတ်ရှိနေပါစေ ... မိန်းမတစ် ယောက်ဆီကချူစားတဲ့ ပိုင်းလုံးဘဝကိုခံယူရမှာ အရှက်ကြီးရှက် သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အခုအချိန်မှာတော့ ဒီလှိုင်းတို့ ဘာကိုမှမရ မခိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဆမ်းကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ငွေကို ရတဲ့နည်းနှင့်

ယူရမည်ဖြစ်သည်။

“မမ စောင့်နေရတာ အရမ်းကြာသွားပြီထင်တယ်”

“အို ... ဒီလှိုင်းရယ် ... မင်းကိုစောင့်ရတာပဲ ... မမ ဘယ်
လောက်ပဲ ကြာအောင်စောင့်ရပါစေ ... အပန်းမကြီးပါဘူးကွာ”

ဒီလှိုင်းက ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေလို့ပဲ ... အရမ်းကိုချောသည်။
ခဲချာ စိတ်အဝင်စားကြီးဝင်စားမိသွားလို့ ဒီလှိုင်း အလုပ်ဝင်ဖို့ လာ
မယ့်အချိန်ကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားရသည်။

“သွားမယ် ... မမ”

“အိုကေ”

ကားကြီးက အကောင်းစားကြီးပါ။ ကားထဲဝင်လိုက်သည်
နှင့် မွှေးပျံ့အေးစက်နေလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလှိုင်း မပျော်မိ ... သူ
သတိရနေမိတာက ဆမ်းပါ။ ဒီလိုကားအကောင်းစားကြီးပေါ် ဆမ်း
ကိုတင်ပြီး ကမ္ဘာပတ်ချင်နေ၏။ မပူစမ်းပါနဲ့ ဆမ်းရယ် ... မင်း
အတွက် ဒီလှိုင်းအသက်ကိုတောင် ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ်။ ဆမ်းကို
အရမ်းတမ်းတမ်းတတရှိနေသည်။

“ဒီလှိုင်း”

“ဗျာ”

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... အရမ်းငြိမ်သက်ပြီး
အကြည့်တွေက အဝေးတစ်နေရာကို လွင့်ပျံ့နေသလိုပဲ”

“အဟက် ... ကျွန်တော် ဒီလိုအကောင်းစားကြီးကို စီးနေ
ရတာ ... အိပ်မက်လား၊ အမှန်တကယ်လားဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ
ပဲ”

“ကဲ ... ”

“အား ... ”

“တကယ်ဆိုတာ ယုံသွားပြီလား”

ဒေါ်ချောချောကလျာက သူပေါင်ကို ဆွဲလိမ်သည်။ သူမက
ထည်မောနေပေမယ့် သူကတော့ မရယ်နိုင် ... ဆမ်းကလွဲပြီး တခြား
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပူးတွဲထိုင်ရတာ စိတ်မလုံ ... ပြီးတော့လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ သူ့ကို ပိုင်းလုံးအဖြစ်မြင်မှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

“ဒီလှိုင်း”

“ဗျာ”

“ရာသီဥတုက သာယာတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကလည်း
အရမ်းသာယာတယ်လေ၊ မမတို့ လမ်းဘေးမှာ ကားခဏလောက်
ရပ်ပြီး စကားပြောကြရအောင်”

“ဗျာ”

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်လာပြီး လမ်းဘေးဝဲယာ
အလယ် လယ်ကွင်းတွေပဲရှိနေသည်။ ဒီလှိုင်းက မြန်မြန်သွားပြီး
မြန်မြန်ပြန်ချင်နေ၏။ ဆမ်း မျှော်နေမလားဘဲ ... အိမ်တွင်းအောင်း

ပြီး အဖမ်းခံရမှာ ဘယ်လောက်များကြောက်နေရှာမလဲ။ ဆမ်းကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးချင်နေ၏။ မမက တောင်းဆိုနေတော့လည်း သူ ရပ်ပေးရသည်။ မမဆီက ဘာတွေရနိုင်မလဲ။ မမကိုမြူဆွယ် ဖြားယောင်းဖို့ကလည်း သူ စိတ်မပါပေ ... လမ်းဘေးရပ်ပြီး သူ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိ ... ယောင်ချာချာ ... မမက ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ ... သူလည်း လိုက်ဆင်းသည်။

“ကြည့်စမ်း ဒီလှိုင်း ... ရှုခင်းက အရမ်းလှတယ်နော် ... မမဘဝက အမြဲတမ်းအထီးကျန်ခဲ့တာပါ။ ဒီလှိုင်းရှိနေလို့ မမ ဘယ် လောက်အထိ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရလဲသိလား။”

“ဒီလှိုင်းက အညတရပါ ... မမအတွက် ဘယ်လောက်များ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်မှာမို့လဲ ... အိမ်စုတ်လေးနဲ့နေရတဲ့ ဒရိုင်ဘာအစုတ် အနုတ်ပါဗျာ”

“ဒီလှိုင်းရယ် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းလေးကို မမြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဗျာ”

ဒီလှိုင်းလိုချင်တာက ငွေပဲ ... ဒေါ်ချောချောကလျာဆီက ဘယ်လိုတောင်းရမလဲ။ သူ့အသားနှင့် ဒေါ်ချောချောကလျာ အသားကိုပင် ထိရမှာတွန့်နေသည်။ ဒေါ်ချောချောကလျာက အနားတိုးကပ်လာ၏။ အထာပေးနေတာ သူသိ၏။ သို့သော်လည်း

ဒေါ်ချောချောကလျာရဲ့အရိပ်က ... သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပင် ...

“ဒီလှိုင်း”

“ဗျာ”

“မင်းက တကယ်ရိုးသားတဲ့ကောင်လေးပဲ ... မမထင်တာ တော့လေ လူရိုးက သူ့ချိုင်းကုန်းမှာပဲရှိတယ်တဲ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် လူရိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆမ်းကလွဲပြီး ဘယ် လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ... ကျွန်တော် ချစ်သူတွေလို တယုတယု မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ဆမ်းကို သစ္စာမမဲ့ချင်တာပါ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့ဘဝကို ဘယ်လောက်ပဲမြေတောင်မြှောက် မြှင့်တင်ပေး နိုင်ပါစေ။ မကြာခင် ဆမ်းကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားမယ်။ ဆမ်းဘဝလေး ဘာအေးချမ်းပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ ဒီလှိုင်း အစွမ်းကုန်ဖြည့်စွမ်းပေး နေပါပြန်သည်။

“ဒီလှိုင်းတို့နေဖို့ မမ ... တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးချင်တယ်။ ဒါတော့ မမနဲ့အဆင့်တူအောင် အသုံးဆောင်တွေ ဝယ်ပေးချင်တယ်။ သင်လိုလဲ ... ကိုရွှေမင်းသားလေးက လက်ခံမလား”

“ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ မမ ... ကျွန်တော် စိတ်ရင်းနဲ့ ခြောက်တာပါ။ မမဆီက ဒရိုင်ဘာလခပဲ လိုချင်ပါတယ်”

သူ ... အိုင်တင်ခံတာမဟုတ်ဘဲ အမှန်ပဲငြင်းမိသည်။ မမ

ချောနှင့် သာမန်အဆင့်သာဆက်ဆံလို၏။ ဆမ်းကြောင့်ပါ။ ပစ္စည်းတွေဝယ်ပေးတာကို မလိုလားမိ ... အဖေကတော့ သဘောကျမေ့မှာပါ။ တိုက်ခန်းနဲ့ နေချင်သည်။

“ဒီလှိုင်းရယ် ... မမကို အားမနာစမ်းပါနဲ့ ... မင်းလိုအပ်မေတယ်ဆိုတာ မမ သိပါတယ်”

“လိုအပ်တာမှန်ပေမယ့် မမရယ် ... ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမယ်နော် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီကနေ အချောင်မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းလုံးလို့အထင်ခံရမှာ အကြောက်ဆုံးကိုယ့်ရဲ့ခွန်အားတွေ ... ဉာဏ်စွမ်းတွေ မစိုက်ထုတ်ဘဲ ... သူ့ငွေမဖြစ်ချင်ဘူးဗျာ”

“အမယ်လေး ဒီလှိုင်းရယ် ... မင်းစိတ်ဓာတ်ကို မမ အရမ်းသဘောကျသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဘောက်ဆူးပေးမယ်၊ မမစေတနာတော့ မင်းငါ့ခံရမယ်နော် ... ဒါပဲ”

မမချောချောကလျာက သူ့ပိုက်ဆံအိပ်ကို ကားထဲမှလှမ်းမပြီး တစ်ဘောင်းတန်အုပ်နှစ်အုပ် အတင်းပေးသည်။ သူ ရင်တက်သွား၏။ အဲဒါ သိန်းနှစ်ဆယ်ပဲ ... ဆမ်းနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့အတွက် ရပြီ။ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ ... ကမ္ဘာမီးလောင် သားကိုချုန်းရမှာပဲ ဆမ်းကို လွတ်မြောက်ရာလမ်းတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားရမယ်။ မမအတင်းပေးနေသဖြင့် လက်ခံယူထားလိုက်သည်။

“မမ”

“ပြော”

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေလိုအပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ ... ဒါကြောင့် လက်ခံရတာပါ။ ဒီလောက်ဆို တော်ပါပြီဗျာ”

အများကြီးလည်း ဒေါ်ချောချောကလျာရဲ့ အထောက်အပံ့တွေကို အလွန်အမင်းလက်ခံယူလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ ထွက်သွားတော့မှာပါ။ ဒီမိန်းမရဲ့လှမ်းမိုးမှု မခံနိုင်ပေ ...

“မင်းကငွေလိုအပ်တယ်လေ ဒီလှိုင်း ... မမက ဘာလိုအပ်လဲသိလား”

သူ့ရင်တွေ ဒိတ်ကနဲလှုတ်ခတ်သွားသည်။ ဒေါ်ချောချောက ဘာတွေတောင်းဆိုမှာလဲ။ အချစ်တော့ မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူးနော် ... မမက ရယ်မောနေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါလျက်ပါ။ မမရဲ့အထာပေးနေမှုကို သူ သိနေခဲ့ပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပစ်သည်။

“ဆမ်းကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသားကို မထိမတို့ချင်ဘူး”

မမက သူ့လက်မောင်းကို လာရောက်ဖက်တွယ်တော့ သူ ဖယ်ပစ်ရတာလည်း အခက် ... ဆမ်းအပေါ် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ကမလုံ ... ခရီးဆက်ကြမယ်ဆိုပြီး ကားပေါ်

ပြန်တက်သည်။

“ဒီလှိုင်း ...”

“ဗျာ ...”

“မင်း ... ငကြောက်လေးပဲ”

“မမရယ် ... ကျွန်တော် ကြောက်တယ်၊ အဲဒီလောက် သတ္တိ မရှိဘူး။ မမ ပိုက်ဆံပြန်ယူပါ”

“မဟုတ်တာဘဲ ကောင်လေးရယ် ... ပေးပြီးသားပြန်ယူရင် မမ မျက်စိစွန်မှာပေါ့၊ ဒီလှိုင်း ပြန်ချင်ပြန်လေ၊ မမက ဒီလှိုင်းဆန္ဒ ပါပဲကွယ်”

ဒီလှိုင်းသံက ... ရိုးသားလွန်းတဲ့ကောင်လေးလားဟု ချော ထင်သည်။ နုပျိုလတ်ဆတ်တဲ့ အသားအရည်နဲ့ ချောတဲ့ကောင်လေး ကို ချော စွဲလန်းနှစ်သက်နေမိသည်။ ဒီလှိုင်းနဲ့တွေ့ပြီးထဲက အိပ်လို့ တောင် မရဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်ဆင်းချိန်မစောင့်နိုင်ဘဲ ချော အစောကြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ... ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲ၊ ဒီလှိုင်း ပဲတွေပေးနေ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... မမ အရမ်းပဲကြွေးနေပြီကွာ ... မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်အောင် မမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဒီလှိုင်းကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ချော အရူးအမူးစွဲလန်းလာ သည်။ ဒီလှိုင်းက သူမကို မထိမတို့ ... ရှောင်ချင်နေ၏။ မင်း ဘယ်

လိုလဲကွာ ... မမ ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မင်းကိုပုံပေးရမလား။ မမ ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလှိုင်းကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေရန် ချော လုပ်ဆောင်ပေးချင်သည်။

“မမကို အားမနာပါနဲ့ ကောင်လေးရယ် ... မင်းအတွက်ဆို ရင် ကောင်းကင်ကဓူဝကြယ်ကိုတောင် မမ ဆွတ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အားတက်စရာပဲဗျာ ... မှတ်သားထားလိုက်ပါ့မယ်”

ဒီလှိုင်းအပြုအမူတွေက အေးစက်စက် ... မျက်ဝန်းတွေက မရိုးမသားမရှိ။ ချော အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။ ချော ရုပ်ရည် လည်း ချောပါတယ်။ ငွေကြေးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ပြည့်စုံတယ်။ ဒီလှိုင်းလိုကောင်လေးမျိုးက ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်မဝင်စားရတာလဲ။ ဒီလှိုင်းအဖေကတော့ ငွေမက်ပုံပင် ... ဒီလှိုင်းအဖေကို ကပ်ရမယ်။ လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးမယ် ... မမ ချစ်မိသွားလို့ပါ ကောင် လေးရယ် ...

“မမ သိပ်မကြည့်နဲ့ဗျာ ... ရှက်တယ်၊ မျက်နှာပေါ်မှာ မီး တောက်တွေ ထတောက်တော့မယ်ဗျ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... မင်းကလား ... အရူးကောင် လေး ... မင်းကများ ရှက်ရလား”

တကယ်တော့ ဒီလှိုင်းဘဝမှာ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့ သာပါ။ စိမ်းတော့မစိမ်းပေ ... ဒီလှိုင်းက လမ်းပေါ်မှာကြီးပြင်းလာ

ရှင်မြတ်နိုး

သူ ... အဖေ စီစဉ်ညွှန်ကြားပြသေးမှုက လန်ထွက်နေသည်။ ရဲသော်
 ဆိုရင် ထောင်ကခြင်ထောင် ... သူ့ကိုသာ အဖေက ရည်ရွယ်ချက်
 ကြီးကြီးနှင့် လက်ထပ်မွေးထားတာ ... သူသိတာပေါ့။ အခုလိုအချိန်
 မျိုးမှာ ထုတ်သုံးသည်။ အဖေရေ ... ဒီလှိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ။
 ဆမ်းအတွက်ပဲ ဒီလှိုင်းဘဝကို ရင်းနှီးအသုံးချတော့မယ်။ သူ သိန်း
 နှစ်ဆယ်ကို အဖေ့ကိုမပေးဘဲ ... ဆမ်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့လေ
 သည်။

အခန်း (၇) .

“ဆမ်း”

“ဒီလှိုင်းရယ် ... ဆမ်း မျှော်လိုက်ရတာ ... ဘယ်တွေ
 လျှောက်သွားနေလို့ နောက်ကျနေရတာလဲ”

“ဒီလှိုင်းအဖေခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေးရှိနေလို့ပါ”

“ဆမ်း နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ညှိမြဲရော အန်တီရော
 က ဆမ်းကို ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ဆမ်း နေရတာ မလုံခြုံ
 သလိုပဲ ... ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးချင်တယ် ... ဆမ်းကို ရဲတွေ
 လိုက်ရှာနေကြပြီးလားဟင်”

“ရှာတော့ရှာနေမှာပေါ့ ဆမ်း ... မင်းနေရတဲ့နေရာက လုံခြုံ
 ပါတယ်၊ ကိုယ် တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဒီလှိုင်းကလည်းလေ ဘယ်တွေသွားနေမှန်းကိုမသိဘူး။

ဘယ်လိုလဲဟင် ... ထွက်ပြေးကြမယ်လေ၊ ဆမ်း မနေရဲတော့ဘူး၊ အိမ်အပြင်တောင် ကြည့်ဖို့ကြောက်နေတယ် ဒီလှိုင်းရယ်”

“ကဲပါ ဆမ်းရယ် ... ဒီညပဲပြေးကြမယ်၊ ညရထားစီးဖို့ ဒီလှိုင်းစီစဉ်ထားမယ်၊ ဆမ်းလည်း အထုပ်တွေပြင်ထား ... အခုတော့ ဒီလှိုင်းဝယ်လာတဲ့ အစားအသောက်တွေ စားကြမယ်”

“အင်း”

ဆမ်းကတော့ ... တကယ့်ကို ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူစင်သည်။ မျက်လုံးတွေ ကလည်ကလည်နှင့် ... ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဖြူစင်လို့ ... ”

“ဟွန်း ... ရွဲ့ပြောနေတာလား ဒီလှိုင်းနော် ... ဆမ်းဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မျက်လို့မရနိုင်တဲ့အခဲစက်ကြီးတစ်ခု အုပ်စိုးထားတော့မှာလေ၊ တွေးမိတိုင်း ဆမ်းကြောက်နေတယ်”

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ဘဝဆိုတာ သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ရတယ် ... တကယ်လို့လေ လူသတ်မှုနဲ့အဖမ်းခံရရင် ဒီလှိုင်းပဲအဖမ်းခံမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဆမ်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့

တာမှ မဟုတ်တာဘဲ ... ဒီလှိုင်းကိုလည်း ထောင်ထဲမဝင်စေချင်ပါဘူး၊ ဆမ်း ဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ”

“ဆမ်းရယ် ... ”

ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်၍ သူရင်ခွင်ထဲမှာ ဖက်ထားမိသည်။ ဆမ်းကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတွေကို ဒီလှိုင်းမပြောချင်သေးပေ ... သူ့မှာ ဆမ်းကို ချမ်းချမ်းသာသာ တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်ရန် အစွမ်းအစမရှိပေ ...

“ကိုယ် ... ဆမ်းကို စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်၊ ကတိပေးပါတယ်၊ ဆမ်း လုံးဝကို မှည့်တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းစေရပါဘူး”

“အားကိုးပါတယ် ဒီလှိုင်းရယ်”

ဒီလှိုင်းကို ဆမ်း ယုံကြည်သည်။ ဆမ်းအပေါ် အခွင့်အရေးမယူခဲ့ ... ဒီလှိုင်းသာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်လျှင် ဆမ်းဘဝ မတွေ့ရဲတော့ ...

“ကိုယ် ခဏပြန်မယ်နော် ... ဆမ်းအားမငယ်နဲ့ ကိုယ်တို့ ညရထားစီးပြီး သွားကြမယ်”

“အင်း”

ဆမ်းကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ... ဒီလှိုင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့ အဖေမျက်နှာက သကာရည်လောင်းထားသလို ပြုံးချိုဝင်းလက်နေသည်။

“သားရေ ... အဖေတို့တော့ ပွပြီကွ ... ချောချောကလျာက တိုက်ခန်းဝယ်ပေးတယ်။ သားနာမည်နဲ့ ... အဖေ့ကို စာချုပ်တွေလာပေးတယ်။ အဖေ့အကွက်ထဲ တန်းဝင်လာတာပဲ ... အဖေ့သားက ချောတာကိုးကွ”

ဒီလှိုင်း မပြောနိုင် ... ဒီလောက်အထိမြန်မြန်ကြီး လုပ်ဆောင်ပေးလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ ... ဒေါ်ချောချောကလျာရဲ့ ထောက်ပံ့မှုက သူ့စိတ်ကို မွန်းကြပ်သွားစေသည်။

“သားက ဒီလိုငွေကြေးမျိုးတွေ မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာ အဖေ သိပါတယ်ကွာ ... သား စဉ်းစားကြည့်စမ်း ... ချောချောကလျာက လူလွတ်လေ ... သားလက်ထပ်ရလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ အဖေက သားကိုအချစ်ဆုံးနော် ... ရဲသော်နဲ့တောင် မတူဘူး”

ရဲသော် ... ထောင်ထဲမှာပါ။ အဖေက ခိုင်းထားသည့်ကိစ္စနဲ့ ထောင်တစ်နှစ်ကျနေသည်။ ဥပဒေကပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ရဲသော် စောဒကမတက်ဘဲ ခံယူခဲ့၏။ ဒီလှိုင်းကိုတော့ သူ့လို လူညွန့်မတုံးစေချင်၍ အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်တွေမလုပ်ဖို့ မှာထားသည်။

“ဒီလှိုင်း ... မင်းက လူရည်သန်တယ်၊ ချောတယ်။ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေတယ်။ အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်တွေ လုံးဝမလုပ်နဲ့”

ဒီလှိုင်းအတွက် အခုလို သူဌေးဖြစ်စေမယ့်အခွင့်အလမ်းကြီး

ရတာကို ရဲသော်သိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ ... ဒေါ်ချောချောကို လက်ထပ်လိုက်လို့ တိုက်တွန်းမှာသေချာသည်။

“အဖေလေ သားကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်။ အဖေစေတနာမေတ္တာတွေကို နားလည်စမ်းပါကွာ ... မနက်ဖြန်ပဲ ချောချောကလျာဝယ်ပေးတဲ့တိုက်ကို ပြောင်းကြမယ်။ အဖေလည်း မကောင်းမှုဒုစရိုက်အလုပ်တွေ စွန့်လွှတ်မယ်။ ရဲသော်ကိုလည်း အိမ်ထောင်ချပေးပြီး ... အဖေတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြရအောင်ပါ”

မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အဖေ ... သား ဆမ်းကိုပဲရွေးချယ်မယ်။ ဆမ်းကိုပဲ စောင့်ရှောက်တော့မယ်လို့ သား ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဖေဘဝနဲ့ အဖေပါပဲ။ ဆမ်းကို လုံးဝစွန့်လွှတ်နိုင်တော့လို့ပါဗျာ။

“အဖေ ... သား အပြင်ခဏထွက်ရဦးမယ်။ အလုပ်ကိစ္စလေး ဖို့လို့ပါ။ အဖေ စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ပါဗျာ ... အဖေဆန္ဒက သား ဆန္ဒပါ”

“အမယ်လေး လိမ္မာလိုက်တဲ့သား ... အဖေ မွေးရကျိုးနပ်ဆိုက်တာ ... သားထမင်းစားဖို့ အဖေသွားပြင်လိုက်မယ်နော်”

အဖေ မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားမှ ဆမ်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ နေ့ကုန်ကိုသွားမယ် အသင့်ပြင်ထားလို့ ... ဆမ်း ပျော်သွား၏။ အပျော်တွေက သူ့နှလုံးသားတွေထဲ စီးဝင်သွားရကာ ... စည်းစိမ်

ချမ်းသာတွေကို သူ လုံးဝ မက်မောခြင်းမရှိတော့ ... အဖေ ကျေနပ်
အောင် ထမင်းစားပြီး ... အဖေ အပြင်ကိုထွက်သွားသည်နှင့် သူ
အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး အထုတ်အပိုးပြင်လိုက်၏။
အဖေ ဖဲသွားရိုက်တာပါ။ မနက်မှ ပြန်လာမည်ဖြစ်သည်။

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ အဖေရာ ... သား ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
ကောင်မလေး တွေနေပါပြီ။ သူမအတွက် လိုအပ်နေလို့ပါ”

ဒီလှိုင်း အိတ်လေးဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မတတ်နိုင်
တော့ဘူး။ မချောချောကလျာရေ ... အဖေက ခင်ဗျားပေးထားတဲ့
ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးမယ်ထင်လား။ အကုန်အပိုင်သိမ်းပစ်မှာပါ။
ခင်ဗျားက အရမ်းချမ်းသာတာပဲ ... ကြုံရင်တော့ ခင်ဗျားကျေးဇူး
ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်။ သူ ... ဆမ်းဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ညိုမြတို့မရှိဘူး ဒီလှိုင်း ... အတော်ပဲ ... သွားကြရအောင်
ဒီလှိုင်းရယ် ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“သွားကြစို့ ဆမ်း ... ဘာမှပူပင်မနေနဲ့ ... စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးထားပြီး သွားကြမယ်”

ဆမ်းလက်လေးကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘူတာတစ်စိုက်
က ဒီလှိုင်းတို့ငယ်စဉ်ထဲက ကျင်လည်ခဲ့တဲ့နေရာပါ။ လက်မှတ်ဝယ်
တာကအစ မခက်ခဲပေ ...

“ဆမ်း ... ထိုင်ခုံတော့ အထက်တန်းမှာတစ်ခုံပဲရတယ်။

ဆမ်း သွားထိုင်နော်”

“ဒီလှိုင်းကရော”

“ရိုးရိုးတန်းမှာပဲစီးမယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့ ... ဆမ်း အရင်တက်နှင့်
ကိုယ် နေရာချထားပေးမယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ ဒီလှိုင်းရယ် ... ဆမ်း အတူတူထိုင်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ
ပြီးတော့လေ ... ဆမ်း စိတ်တွေမလုံဘူး”

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ဒီလိုပဲကြောက်နေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်၊
သတ္တိရှိစမ်းပါ။ ဒါမှ ... ကိုယ်တို့ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှား
လွတ်မြောက်နိုင်မှာလေ”

ဆမ်း သတ္တိမွေးတာပဲ ... ထောင်ထဲသွားရမှာ ဆမ်း အရမ်း
ကြောက်တယ်။ စဉ်းစားမိတိုင်း အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ချင်
သည်။

“လာ ... ”

ဆမ်းကို အထက်တန်းခုံမှာ နေရာချပေးထားခဲ့သည်။

“ကိုယ် မကြာမကြာလာမယ်၊ သတ္တိရှိစမ်းပါ ဆမ်းရယ် ...
ရှေ့ဆက် အခက်အခဲတွေအများကြီး ရင်ဆိုင်ရမှာလေ ... ကိုယ်
ဆိုအပ်တာတွေ ဆင်းဝယ်မယ်၊ စားစရာတွေရောလေ”

“မြန်မြန်လာနော် ဒီလှိုင်း”

“အင်းပါ”

ဆမ်းကိုထားခဲ့ပြီး ဘူတာထဲပြန်ဆင်းလာခဲ့ကာ လိုအပ်တာတွေဝယ်နေစဉ် ... ရဲတွေက သူ့အနားရောက်လာသည်။

“မင်းနာမည် ဒီလှိုင်းသံလား၊ လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းနဲ့အတူတူရှိနေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်ကလရောင်ဆမ်းလဲ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲမဲလရောင်ဆမ်းဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး”

မဖြစ်ဘူး။ သူတစ်ယောက်ထဲ အဖမ်းခံဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ရထားကြီးက ထွက်ရန်ပြင်ဆင်နေသည်။ ရထားပေါ်တက်ကြွဖို့ ခရီးသည်တွေကို နှိုးဆော်နေ၏။ သူ ဆက်လိုက်၍မဖြစ်တော့ပေ။ ဆမ်း လွတ်မြောက်သွားပါစေ။ ရဲတွေကို ဘူတာအပြင်သို့ရောက်သွားစေရန် သူ ဆတ်ခနဲ ရုန်းပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သေချင်လို့လား၊ မပြေးနဲ့နော် ... အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံ”

သူ ... ဘူတာကြီးအပြင်ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ရထားကြီး မောင်းထွက်သွားသံကြားရမှ ဒီလှိုင်း စိတ်အေးသွားရကာ သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းတွေက တုန်ရပ်သွားသည်။

“မင်း သေသွားချင်လို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ဖမ်းကြတာလဲ၊ သေသေချာချာ ခြေပြပါ”

“လာ လိုက်ခဲ့ ... စခန်းရောက်မှ မင်း ဘယ်လိုပြစ်မှုတွေ လျှားလွန်ထားလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်”

သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ သူ ဒုစနိုက်လောကထဲ ချင်လည်လာခဲ့တာ ငယ်စဉ်လေးထဲကပဲ ... တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဆက်ထိပ်ခတ်တာ မခံခဲ့ရပေ ... အရေးအကြောင်းဖြစ်လာလျှင် သူတို့ပြေးခိုင်းပြီး ... ရဲသော်ပဲ အဖမ်းခံခဲ့သည်။

“သွား ... ကားပေါ်တက်”

သူ စခန်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ဆမ်း ကြောက်တဲ့အချုပ်ခန်း ... ပြီးတော့ ထောင် ...

“ဆမ်းရယ် ... မင်းဘဝ လွတ်မြောက်ပါစေကွာ ... မင်း သူကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့ ထပ်ပြီးတွေ့ဆုံပါစေ”

သူ့ကို ရဲတွေကစစ်ဆေးသည်။ လရောင်ဆမ်းအကြောင်း သေးသည်။

“ဦးနေရောင်ရဲ့မယားပါသမီး လရောင်ဆမ်း ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း မှန်မှန်ဖြေနော် ... ဦးနေရောင် အသတ်ခံရတယ်၊ လူသတ် ဘုရားခံက လရောင်ဆမ်းပဲ”

“လရောင်ဆမ်းကတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ... ဒါပေမယ့် ဦးနေရောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်သတ်ခဲ့မိပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဦးနေရောင်နဲ့ကျွန်တော် အစောကြီးထဲက လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ကြပါတယ်”

ဒီလှိုင်းလည်း မှင်သေသေနှင့် ... လုပ်ဇာတ်တွေခင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လရောင်ဆမ်းကိုတော့မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် သိရသလောက် ... လရောင်ဆမ်းက သူ့ပထွေးလက်ကနေလွတ်အောင် ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာပဲ ... ဦးနေရောင် အရက်တွေ မူးပြီး ပြောပြတာပါ”

ဆမ်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးအကာအကွယ်ပေးဖို့ ကိုယ် ကတည်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး ထွက်ပြေးသွားတာဖြစ်မယ်။ မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီတဲ့ ဆမ်း ပြောစကားအရ ... ဦးနေရောင်က ဆမ်းအချစ်တွေကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူရစေရန် တစ်ပတ်လောက် အိမ်ထဲမှာချုပ်နှောင်ထားတယ်တဲ့ ... ထမင်းတောင် အငတ်ထားတယ်တဲ့ ...

“ဦးနေရောင်က လူလည်ကျတယ် ... ကျွန်တော့်ကို ဖဲလဲရိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံငါးသိန်းကို ကျွန်တော့်ဆီကနေ လိုက်

သူ့ခဲတယ်၊ ကျွန်တော် အညှိုးအတေးထားပြီး ဒီလူကြီးကိုသတ်ပစ် ချင်ခဲ့တာပါ”

ဆမ်းအပေါ် ... လုံးဝအပြစ်မရှိအောင် သံသယမဝင်အောင် ပြောခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ဝင်လာတော့ ... ဦးနေရောင်က မူးပြီးအိပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ငွေကြေးကိစ္စပြောတော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ရန်ပြုဖို့ လုပ်တော့ ကျွန်တော် တွေ့တဲ့ကျောက်ပြင်နဲ့ ထုပစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မယားပါသမီးကိုထင်အောင် သူ့မယားပါသမီးအိပ်ခန်းထဲ ရွှေထားခဲ့တာပါ”

“မင်း မဟုတ်တာတွေလျှောက်ပြောနေတယ်၊ ငါတို့သတင်းကြားတာက မင်းနဲ့ မယားပါသမီးလရောင်ဆမ်းတို့ အတူတူရှိနေကြတယ်လို့ပဲ”

“ဗျာ ... ဘယ်သူ သတင်းပေးတာလဲ”

“မင်းအဖေပဲ”

“ဗျာ”

အဖေက သတင်းပေးတာဖြစ်နေ၍ ဒီလှိုင်းအုံ့သြမိသည်။ အဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားရတာလဲ။ ညိုမြတ်တို့ ပြောတာလား။ အဖေကို လျှော့တွက်လို့တော့ မရဘူး။ နောက်နေ့ အဖေလာတွေ့တော့မှ သူသိရတာက ... ဦးနေရောင်က အဖေသူငယ်ချင်းတဲ့ ... အသတ်

ရှင်မြတ်နိုး

ခံရတဲ့သတင်းကို အဖေသိသည်။ ဦးနေရောင်မှာ မယားပါသမီး
 လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာလည်း သိ
 သည်တဲ့ ... ညက သားနှင့်ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး တွဲနေတာ
 သူသိခဲ့ရ၏။ ထိုကိစ္စအတွက် သားဆီပြန်အလာမှာ သား အထုပ်ဆွဲ
 ပြီးထွက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်တဲ့ ... အဖေက အတွေ့အကြုံ
 များသူဖြစ်၍ ဆက်စပ်ပြီးသား ... ကောင်မလေးကိုခေါ်၍ ထွက်
 ပြေးသွားပြီထွက်ချက်၍ သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား
 လိုက်သည်တဲ့ ... သူကတော့ လရောင်ဆမ်းကို မသိကြောင်းတွင်
 တွင်ပဲ ငြင်းပစ်နေသည်။

အခန်း (၈)

“လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဒီအိမ်မှာနေထိုင်သွား
 တယ်ဆိုတာ နင် သက်သေထွက်ရမယ် ညိုမြသွေး”

“မထွက်ဘူး၊ လရောင်ဆမ်းကိုမှ မသိတာ ... ဦးလေး ဘာ
 တွေလာပြောနေတာလဲ”

ညိုမြ အမှန်ကိုမထွက်နိုင်ပေ ... ကိုဒီလှိုင်းက ဘယ်လို
 အကြောင်းနှင့်မှ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ပေးထားရန် တောင်း
 ဆိုခဲ့သည်။ ဒီလူကြီးဦးသံကြီးက မကောင်းမှုဒုစရိုက်သမားကြီး။
 ကိုရဲသော် ထောင်ထဲမှာ ... သူမ ချစ်သူရဲ့ဘဝကို လူညွန့်တုံးစေရန်
 လုပ်ဆောင်ထားသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ... ဆမ်းလာနေတာ
 ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင် မသိပေ ... ပထွေးဇော်ကားလို့ သတ်တာ
 ပဲ ... ညိုမြ သေရမယ်ဆိုရင်တောင် ထုတ်ဖော်မပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်

ထားသည်။

“ငါ့သား လူမသတ်ဘူး။ ငါသိတယ်၊ ဟိုဟာမလေး ဘယ်မှာလဲ၊ နင်ပြောစမ်း ... ငါ နင့်ကိုသတ်ပစ်ရမလား”

“ကျွန်မတို့ တကယ်မသိတာပါ ဦးလေး ... ကျွန်မတို့သိတယ်လို့ ဦးလေးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ဦးသံကြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။ စားရက်ကြိုလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲ ... အခုတော့ ... ပုတ်ချခံလိုက်ရသည်။ တိုက်ခန်းက ဝယ်ပေးပြီးသားပဲ ... မိမိတို့ ပြောင်းမလို့ဟာ ... သားမိုက် ... သေသွားတဲ့ဦးနေရောင်က မိမိသူငယ်ချင်း ... မယားပါသမီးလရောင်ဆမ်းကို တစ်ခါနှစ်ခါမြင်ဖူးသည်။

“ဦးလေး စိတ်အထင်နဲ့လာပြီးမစွပ်စွဲပါနဲ့ ... ကျွန်မတို့ တကယ်မသိတာ”

ဦးသံကြီး စိတ်အထင်နှင့်လာပြောတာပါ ... သူငယ်ချင်း နေရောင်တို့ရုပ်ကွက် သတင်းတွေအရ ကောင်မလေးပျောက်နေပြီး မိမိသား လာရောက်စုံစမ်းသည်ဟု သတင်းရခဲ့၏။ တစ်လောကလုံး မှာ သံကြီးမသိတာ ဘာမှမရှိပေ ...

“တောက် ... မြွေပွေးပျားတုတ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ ... နင်တို့ပဲ ပါဝင်ပတ်သက်နေမှာ ငါသိတယ်၊ နင် သတိထားနေ ... ငါ့သား

ရဲသော်နဲ့လည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေကြ”

“ရှင့်သား ထောင်ထွက်ကိုများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လာပြောမနေပါနဲ့ ... ရှင်ထွက်သွားနော် ... ကျွန်မတို့က ကြောက်နေမယ်ထင်နဲ့ ... နောက်ထပ် လာရဲလာကြည့်”

အမေက သတ္တိရှိသည်။ နေထိုင်တာအေးပေမယ့် သတ္တိရှိလာပြီဆိုရင်တော့ ဓားဆွဲတတ်သူပါ။

“အေး ကောင်းပြီ၊ သံကြီးအကြောင်း ... တစ်နေ့ ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

ဦးသံကြီး ကြိမ်းဝါးပြီးပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မညို ဒေါသကြီးလျှင် ဘယ်လိုကြမ်းတမ်းတတ်တယ်ဆိုတာ မိမိသိသည်။ မိမိမှာလည်း ပြစ်မှုတွေရှိနေ၍ စိတ်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သားနာမည်နှင့် ဝယ်ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီကောင် လူသတ်လောက်အောင် သတ္တိမရှိပါဘူး။ မိမိကလည်း ဒီလှိုင်းကို ခိုင်းမှမခိုင်းတာ ... အန္တရာယ်မရှိတဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာပဲ ခိုင်းစေခဲ့သည်။

“ဒီလှိုင်းသံ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သားရယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ... မင်းအနာဂတ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာလား”

ဦးသံကြိုး အခဲမကျေနိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။ တိုက်ခန်းကို တော့ အမိအရယူထားရမယ်။ ဒီမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ။ သား ဒီလှိုင်းနာမည်နဲ့ မိမိတိုက်ခန်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အကြံကြီးလုပ်ကိုင်ချင်ပြီဖြစ်သည်။

“ကျောက်ခဲ”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး တစ်နေရာရာမှာရှိမယ်၊ မြေလှန်ပြီးရှာကြရမယ် ... ငါ့သား ထောင်ကျလို့မဖြစ်ဘူးကွ ... ထောင်ကျမခံနိုင်ဘူး”

“ဆရာကြီးကိုပြောသားပဲ ... စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါလို့ ... ဘာဖြစ်လို့ ရဲကိုအကြောင်းကြားရတာလဲ”

“ငါ ... တော်တော်အသုံးမကျတာဘဲ ... လွတ်သွားမှာ ကြောက်လို့ကွ ... သွေးပူသွားတာ”

သားနှင့် ကောင်မလေးချောချောတစ်ယောက် ဘူတာရုံ ဘက် သွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားကြားချင်းပဲ ရဲစခန်းကိုဖုန်း ဆက်၍ အကြောင်းကြားလိုက်မိသည်။ သူ့အဖေပါဟု သတင်းပို့မိ ၏။ သားဒီလှိုင်းကတော့ မိမိကို မုန်းတော့မှာပဲ ...

“ငါက လွတ်သွားမှာကြောက်သွားတာကွ ... သွေးပူသွား

တာ ... မင်းတို့ အမြန်ဆုံးရအောင်ရှာပါ။ နေရောင်နဲ့ငါ့သား လုံးဝ မသိနိုင်ဘူး၊ ငါက ဒီလိုလူရှုပ်လူပွေ အရက်သမားတွေနဲ့ ငါ့သားကို ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ဘူး၊ ငါ့သားဒီလှိုင်းသံကို လက်သတ် မွေးထားတာပါ”

ဦးသံကြိုးကတော့ သားကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြစ်မှုကနေ လွတ်အောင် လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်မလေး သတ်သွားတာပဲ ... လရောင်ဆမ်း ... ငါ မြင်ရင်သိတယ်၊ သိတယ် ... သံကြိုးကို ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာမလေး”

“ဆရာကြီး ... အိမ်ပြောင်းဖို့ကိစ္စကရော”

“ပြောင်းမယ်ကွာ ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ ... ဒီတိုက်ခန်းကို တော့ အပိုင်စီးရမယ် ... ကြာတယ် ... အခုပဲပြောင်းကြမယ်၊ ချောချောကလျာ မသိခင်လေ”

“ဒါဆို တပည့်ကြီးကားသွားငှားမယ်၊ ဆရာကြီး မထူးတော့ ဘူး၊ အပိုင်ချုပ်ကိုင်ထားရမယ်”

“သွားကွာ”

ဆရာကြီးသံကြိုးပဲ ... သားကို ထောင်ထဲကနေထုတ်ဖို့ စဉ်းစားရမည်။ မိမိအတတ် မိမိကိုပြန်စူးတာပဲ ... သားအခြေအနေ ကိုတော့ ချောချောကလျာသိသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ စားရကာနီးမှ

ကွာ ... အရေးကြီးတာက ... သားနာမည်နှင့်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ချောချောကလျာပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို အမိအရယူထားမိဖို့ပဲ တပည့်ကြီးက ကားငှားလာသဖြင့် မိမိလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေ တော့ဘဲ ပစ္စည်းတွေကားပေါ်တင်ပြီး ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

“ကျောက်ခဲ”

“အမိနဲ့ရှိပါ ဆရာကြီး”

“ဟိုကောင်မလေးကိုရှာ ... မင်းတာဝန်ပဲ ... မင်းအတွက် မျိုးမျိုးမြက်မြက်ငါပေးမယ်၊ ငါ့သား အရမ်းထောမယ့်ကိစ္စကွ”

“စိတ်ချပါ အာစရိ ... ကျောက်ခဲပါ၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ် ပြေးမလဲ၊ တစ်လအတွင်းရှာပေးမယ်”

“ဟေ့ကောင် ကျောက်ခဲ ... တစ်လမလုပ်နဲ့လေကွာ ... ငါ့ သားကို ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီးထားလို့မဖြစ်ဘူးကွ ... တစ်ပတ် အတွင်းပဲ”

ချောချောကလျာမသိခင် ... သားကို အချုပ်ထဲကနေ ပြန် ထုတ်ရမယ်။ ဒီလှိုင်းသံကွာ ... မိုက်မဲတဲ့ကောင်ပဲ ... သားကို အဖေ အချစ်ဆုံးပါကွာ ... သားအရင်းလို့ သတ်မှတ်ထားတာပါ။ ရဲသော် နှင့် အတူတူမွေးစားသားတွေ ... သူ့အချစ်ဆုံးက ဒီလှိုင်းသံပဲ ...

“တိုက်ခန်းကြီးကကောင်းလိုက်တာ အာစရိရာ၊ ပရိဘောဂ

တွေလည်း အပြည့်ပဲ ... လိုလေသေးတောင် မရှိဘူး”

“အေးကွာ”

တိုက်ခန်းကိုပြောင်းရွှေ့လာပြီး ... အချုပ်မှာ သားကိုသွား တွေ့သည်။

“ကျွန်တော်သတ်တာပါ အဖေ ... ဒါအမှန်ပါပဲ ဦးနေရောင် ရဲ့မယားပါသမီး လရောင်ဆမ်းဆိုတာကို မသိဘူး”

ဆမ်းရော အဆင်ပြေရဲ့လားပဲ ... ရထားနှင့် တစ်ယောက် ထဲပါသွားသည်။ အထက်တန်းတွဲမို့ လူရည်သန့်ပါတယ်။ ဆမ်းက အားငယ်တတ် ... ကြောက်တတ်လေသည်။

“ဒီလှိုင်းသံ ... မင်းလိမ်နေတာပဲ ... လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းနဲ့တွဲပြီးတွေ့တဲ့ အဖေအသိတွေရှိတယ်၊ အဖေ ကို လျှော့မတွက်နဲ့နော် ... အခု အဖေ ချောချောကလျာဝယ်ပေး တဲ့တိုက်ခန်းကို ပြောင်းလိုက်ပြီနော်”

“ဒါ အဖေကိစ္စပဲဗျာ ... ဦးနေရောင်ကို ကျွန်တော်သတ်တာ ပါ”

“မင်း လူသတ်ရဲလို့လား၊ မင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဘာ လုပ်ဖူးလဲ၊ ဒီလှိုင်းသံ ... အဖေဆန္ဒကို မင်းပဲဖြည့်စွမ်းပေးမယ်ဆိုကွ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ အဖေရာ ... ဦးနေရောင်နဲ့ကျွန်တော်

မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စတွေ လုပ်ဖူးတယ်၊ အဖေမသိအောင် ပတ်သက် နေတာပါ။ ဦးနေရောင်က မင်းအဖေကိုအသိမပေးနဲ့တဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

အဖေနှင့်ပတ်သက်နေမှတော့ ... ဦးနေရောင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သတင်းကြားရတာက ဦးနေရောင်က မူးယစ် ဆေးဝါးလည်း ရောင်းဝယ်သူတဲ့ ...

“အဖေပြန်ပါ။ ကျွန်တော့အပြစ်တွေကို ကျွန်တော်ခံယူမယ်၊ အဖေကိစ္စကိုတော့ အဖေပဲလုပ်ပါ။ အဖေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲထည့်လိုက်တာလေ”

“ဟေ့ကောင်ဒီလှိုင်းသံ ... မင်းဘာကောင်လဲ၊ မဟုတ်တာ တွေ မင်းပြောနေတယ်၊ မင်းကို ထောင်ထဲမှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သားရယ် ... မင်း လူမသတ်ပါဘူး၊ အဖေသိပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့”

“ကျွန်တော်သတ်တာပဲ ... အမှန်တွေပါအဖေ ... ကျွန်တော့် ကို ဦးနေရောင်က မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ သယ်ခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ဘတ်သွားလို့ပါ”

သားစကားကြောင့် ... ဦးသံကြိုး တွေဝေသွားရသည်။

ဦးနေရောင်က မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းသူ ... သား တကယ်ပဲပြော နေတာလား။

“သားရယ် ... မင်း စောစောသာ အမှန်တွေကိုဖွင့်ပြောပြ ရင် အဖေ တိုင်မလားကွ ... မင်းနဲ့တွဲနေတဲ့ကောင်မလေးက ဘယ် သူလဲ”

“မသိပါဘူး အဖေ ... ချောချောကလေးနဲ့ပဲ တွဲနေတာလေ၊ အဖေသိပါတယ်နော်”

ဆမ်းကိုတော့ လုံးဝအထိအခိုက်မခံနိုင်ပေ ... ကာကွယ် ပေးရမယ်။ ဆမ်းတစ်ယောက်ထဲ ရထားပေါ်ပါသွား၍ သူ စိတ် မအေးနိုင်။ ဆမ်း ... မင်း လူကောင်းသူကောင်းနဲ့တွေ့ပါစေ။ ဒီလှိုင်း ထောင်အကျခံမယ်။ မင်း ထောင်ထဲဝင်ရမှာ အရမ်းကြောက်နေတာ မဟုတ်လားကွာ ...

“ဒီလှိုင်းသံ”

“အဖေ”

“သားကို အကောင်းဆုံးရှေ့နေတွေငှားပြီး လွတ်အောင် အဖေလုပ်မယ်၊ သားကို အဖေ ဘယ်လောက်အထိချစ်တယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်ကွာ”

“အဖေကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲထည့်တာလေ ... ကျွန်တော်

ထွက်ပြေးမလို့ဟာ”

ဦးသံကြိုး နောင်တတွေရပြီး ယူကြိုးမရဖြစ်သွားသည်။ သားကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံနေမှတော့ မိမိ ဘာမှတတ်နိုင်ပေ ... သက်သာအောင်ပဲ လုပ်ပေးရတော့မည်။ ချောချောကလျာ ခရီးထွက်နေ၍ ပြဿနာက နည်းနည်းလေးအေးဆေးနေသည်။

“အဖေပြန်ပါ၊ ကျွန်တော် အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာကို လုံးဝ မကြောက်ပါဘူး၊ ချောချောကလျာနဲ့လည်း ကျွန်တော် မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော် ပိုင်းလုံးအလုပ်ကို အမှန်းဆုံးပဲ ... အဖေ ယူထားတဲ့တိုက်ခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်ပါ”

“မင်း ... မင်း ... ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီလိုင်းသံ အဖေဘဝမှာ တိုက်ခန်းလေးနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ်နေချင်တာက အဖေကတော့ မင်း လူသတ်မှုကနေလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ မင်း လူမသတ်ပါဘူးကွ”

“အဖေဆက်လုပ်နေရင် သားမှာ အမှုနောက်ထပ်တစ်ခု ဆက်တိုးရလိမ့်မယ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုလေ”

“ဟင်”

“လူသတ်မှုပဲ ခံယူပါရစေ အဖေရာ ... သားကိုချစ်တယ်ဆို အမှုတွေထပ်တိုးအောင် ဆက်မလုပ်နဲ့တော့ဗျာ”

အဖေက သူ့အပေါ် မရက်စက်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေသည်။ ဆမ်းကို အစပျောက်ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးနေရောင်ဘက်မှ တိုင်တန်းသူ တရားလိုမရှိပေ ... အားလုံးက ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေကြသည်။

“အဖေပြန်မယ် သား ... မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဖြစ်လာပြီပဲကွ”

အဖေ ပြန်သွားသည်။ သူ သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဆမ်းအတွက် သူခံမယ် ...

“ဆမ်း ကြောက်တယ်၊ ဒီလိုင်း အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါ၊ ဆမ်း တစ်ယောက်ထဲ အားငယ်လိုက်တာ ... ရင်တွေပူနေတယ်”

ဆမ်းက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အမြန်ပြန်လာဖို့ပြောနေသည်။ ဆမ်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နှက်နေ၏။ ဆမ်းကို ချောမော့အားပေးရသည်။

“ဆမ်း အားမငယ်ပါနဲ့ ... သတ္တိရှိရှိ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ပါ၊ မပျော့ညံ့နဲ့ ... ဘဝကို ရင်ဆိုင်ပါ”

သူ ရထားပေါ်ကမဆင်းခင်လေးမှာပင် ဆမ်းကို အားပေးစကားတွေပြောခဲ့သည်။ အခုတော့ ... မထင်မှတ်ဘဲ ဆမ်းတစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ယောက်ထဲ ဘဝခရီးကို ဆက်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဆမ်း ငိုနေမလား
 သူ့ကို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေမလား။ သူ ထောင်
 ကျမှာ အရမ်းကြောက်တတ်သူပါ။ ဥပဒေနှင့်ငြိစွန်းနိုင်လျှင် အဖေ
 ဘယ်လောက်ပဲခိုင်းခိုင်း ဒီလှိုင်းမလုပ် ... သူ အချုပ်ထဲပင် မရောက်
 ခဲ့ ... ဆမ်းအတွက်ပါ။ သတ္တိတွေရှိနေသည်။

အခန်း (၉)

ဒီလှိုင်းသံရော ဘာဖြစ်လို့များ ရောက်မလာသေးတာလဲ
 ဟင် ... ဆမ်း ကြောက်လာမိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမတော့မလဲ။
 ရထားထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ ... ရထားစီးခရီးသည်များ ရထားပေါ်
 တက်ရန် ကြေငြာနေသည်။

“ဒီလှိုင်း မလာသေးပါလား၊ ဆမ်းကို ပစ်ထားခဲ့ပြီထင်တယ်၊
 ဒီလှိုင်း ပြန်လာသင့်ပါပြီ”

ဆမ်းကိုထားခဲ့ပြီလားပဲ ... အထူးတန်းမှာ သူမတစ်
 ယောက်ထဲ လက်မှတ်ရတယ်ဆိုထဲက သူမ သိသင့်၏။ ဒီလှိုင်း ဘာ
 လုပ်တာလဲ။ သူမကို ထောင်ခြောက်ဆင်ပြီး ရဲလက်ထဲအပ်တော့
 မယ်ထင်တယ်။ တွေးရင်း ဇောချွေးတွေပျံ့ချင်လာသည်။

“ရထားထွက်တော့မယ်၊ ရထားပေါ်ကနေဆင်းပြီး ဒီလှိုင်း

ကို သွားရှာရင်ကောင်းမလားဘဲ ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ရဲတွေနဲ့တိုး
နေရင် ဒုက္ခ”

ဆမ်း မဆင်းရဲတော့ ... ကြောက်ဒူးတွေပင်တုန်ချင်လာ
သည်။ သူမရင်ခွင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အိတ်လေးကို တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်
ထားမိ၏။ ဒီလှိုင်း ရက်စက်တယ် ... ဆမ်း ဘယ်လောက်အထိ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမလဲဆိုတာ ... ဒီလှိုင်း တွေးသင့်တယ်။
သူမ ဘယ်နေရာကိုမှ ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ရထားကြီးက
ဘူတာကနေ စတင်ထွက်ခွာစပြုနေသည်။

“ဆမ်း မကြောက်ပါနဲ့ ... ဘဝကို သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ဖြတ်
သန်းပါ”

ဒီလှိုင်း ပြောသွားခဲ့တဲ့စကားတွေကို သူမ ပြန်ကြားယောင်
လာသည်။ ဆမ်းကိုထားခဲ့မှာမို့ ဒီလှိုင်းပြောသွားတာလား။ အဝတ်
အိပ်ထဲတွင် ဆမ်းပေးထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံရှိသည်။

“ဆမ်းအိတ်ထဲမှာ ... ပိုက်ဆံငါးသိန်း ထည့်ပေးထားတယ်၊
ရန်ကုန်မှာသုံးဖို့”

“ဒီလှိုင်း ... ဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကနေရလာတာလဲဟင်”

“ဘယ်ကပဲရရကွာ ... ဆမ်းသိမ်းထားပါ၊ အရေးအကြောင်း
ရှိလာရင် သုံးလို့ရတယ်”

ရထားကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခရီးဆက်နေသည်။ ဆမ်း
တစ်ယောက်ထဲ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတော့မည်ဖြစ်၍ သတ္တိရှိ
ဖို့တော့ လိုအပ်၏။ ဆမ်း သတ္တိရှိရမယ်။ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း
မသိဘူး။ အသိမိတ်ဆွေဆိုတာလည်း တစ်ယောက်တစ်လေတောင်
မရှိပေ ... မထူးတော့ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ပဲ ... ဆမ်း
မျက်ဝန်းလေးကို စုံမှတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့”
“ဟင်”

ဟေ့ဆိုသည့် သူမဘေးနားကပ်လျက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်
အသံကြောင့် သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအနားမှာ ရပ်နေသူက စစ်ရောင်ဂျာကင်
အင်္ကျီနှင့်လူဖြစ်နေ၍ သူမကိုလာဖမ်းသည့်ရဲပဲဟု ထင်မှတ်ကာ
အမယ်လေးဟု အော်ဟစ်မိသွား၏။ ထပြီးထွက်ပြေးဖို့ ပြင်လိုက်
သည်။

“ဟေ့ မိန်းကလေး ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြောင်
တောင်တောင်နဲ့ ဟိုဘက်ကိုနေရာရွှေ့လေ၊ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံကို
တစ်ယောက်ထဲနေရာယူထားလိုက်တာ ဖယ်လေ”

“ရှင်”

“ဟိုဘက်တိုးပေးပါ။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး ... ကိုယ် ထိုင်စရာနေရာ မရှိတော့ဘူးကွ”

သူ ... သူ့ရဲ့မဟုတ်ဘူး။ အစိမ်းပုတ်ရောင်ဂျာကင်ကို ဝတ်ထားပြီး ဖြူနုချောမောတဲ့လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ... ရှင်က ခရီးသည်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ထိုင်ခုံနံပါတ်ပဲ”

ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ ... သက်ပြင်းမောကြီးကို မသိမသာ မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။ နေရာဖယ်ပေးလိုက်၏။ ဆမ်းလည်း ဆမ်းပါပဲ ... နေရာအပြည့်ယူထားမိနေသည်။

“ရှင် စောစောက ဒီနေရာမှာမရှိပါဘူး”

“ဘာ ... မင်းနားမှာ လိမ်ညာပြီးလာထိုင်နေတယ်လို့ ထင်နေတာလား။ စောစောက ကိုယ်စားသောက်တဲ့မှာ ထိုင်နေလို့”

“ဟို ... တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ဆမ်း မသိလို့ပါ”

ဆမ်းရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းတုန်ယင်လာသည်။ သတ္တိတွေ နှော့ရင်း ဆမ်း တည်ငြိမ်မှုရှိစေရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေရသည်။ ဆမ်းဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် ရင်တွေပူလောင်နေသလိုလို ... ဒီလူက ရဲလား။ ဒီလှိုင်းများ သတင်းပေးလိုက်မလား။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်ရဲဘဲ မျက်ဝန်းလေးကိုမှိတ်ပြီး ငြိ

ကုတ်နေသည်။

“ဒီမှာ ... ခရီးသည် ... ဒီမှာ”

“ဟင် ... ”

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်ပြီးမှ လက်မှတ်ခစ်ဖြစ်နေသည်။

“လက်မှတ်လေး ကျေးဇူးပြုပြီးပြပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

အမယ်လေး ... ရင်ဝတွင် အပူလုံးကြီးဆိုတက်လာပြီး လက်မှတ်စစ်ဆိုမှ ပြုတ်ကျသွားရသည်။ လက်မှတ်ကိုပြဖို့ပင် လက်လေးတွေတုန်ယင်ချင်နေ၍ တော်တော်လေး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ လက်မှတ်စစ်တွေ အဝေးကိုရောက်သွားမှ ... ဆမ်း စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ဆမ်း ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အားကိုးမှီခိုရာလည်း မရှိ။ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသကို သွားရမလဲ။ ဒီလှိုင်းအရမ်းရက်စက်တယ်။ ပစ်သွားရက်တယ် ... ဆမ်းကို လုံခြုံဖို့ အကာအကွယ်ပေးချင်တယ်ဆို ... သူမ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“အမိ”

“ဟင်”

“မိန်းကလေး ... မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... တထိတ်

ထိတ်တလန့်လန့်နဲ့”

“ဟို ... မထိတ်လန့်ပါဘူး။ ဘာကိုကြောက်နေမှာလဲ။ ဆမ်း ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဦးနဲ့မဆိုင်ဘူး”

ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးမျက်နှာလေးက ကြောက်ကန်ကန်ပြီး ရန်စွာပြနေကြောင်း ဦးမိုးသောက်ပန်းသိနေ သည်။ ဒီကောင်မလေးက အိမ်ပြေးမလေးလားပဲ ... ကြည့်ရတာ ရဲတွေကိုကြောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။

“ကိုယ်တို့ ခရီးသွားချင်းတွေ မိတ်ဆွေဖွဲ့လို့ရမလား”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ့်နာမည်က မိုးသောက်ပန်း ... ရန်ကုန်မှာနေတယ်။ ကုမ္ပဏီထောင်ထားတယ် ... မနက်ဖြန် အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ လေယာဉ်လက်မှတ်လည်း မရဘူး။ ကားကိုလည်း အမြန်မောင်းခိုင်း ရင် အန္တရာယ်များလို့ ရထားစီးတာ”

ဟွန်း ... ရှင်ကြီးကို ဘယ်သူက စပ်စပ်စုစုမေးနေလို့လဲ။ ယောက်ျားတွေကို သိပ်ယုံလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ လူပုံကတော့ လူ ရည်သန်သန်ပါ။ အသားအရည်ကအစ ဖြူနုဝင်းမွတ်ပြီး ချောနေ သည်။ ဆမ်းကို အရောတဝင်လုပ်တာ ရိုးရိုးသားသားတော့ မဖြစ်နိုင် ပေ ...

“ဆမ်း ... မင်း လူတွေကိုအရမ်းမယုံနဲ့ ... တစ်ခါတစ်လေ လူ့လောကကြီးက အရမ်းရှုပ်ထွေးတယ် ... ကိုယ့်ကိုအသုံးချမခံနဲ့ ကိုယ်ကပဲ လိုအပ်လာရင် အသုံးချနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ။ ကြောက် စရာမလိုဘူး”

ဒီလှိုင်းပြောတဲ့စကားသံတွေကို ပြန်၍ကြားယောင်လာမိ သည်။ လောလောဆယ် ... ဆမ်းမှာ မှီခိုအားထားရာမှမရှိတာ... ဒီလူ့ကိုပူးကပ်ပြီး အသုံးချရရင်ကောင်းမလားဘဲ ... သူ့စကားတွေ လည်း သိပ်ယုံလို့မဖြစ်ပေ ... ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးတဲ့ ...

“မင်းနာမည်ကရော”

“ရှင်”

“ရှင်တဲ့လား”

“ဟာ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... ကျွန်မနာမည် လရောင်ဆမ်း ... ဘယ်ကရှင်လဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ခင်လို့နောက်တာပါ ... မင်း နာမည်က လရောင်ဆမ်း ... နာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်း တယ်”

လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့နာမည်လေးကို ကြားလိုက်ရတော့ မိုးသောက်ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသလိုပင် ... တကယ်တော့ ဒီခရီး

က မမျှော်လင့်တဲ့ခရီးတစ်ခုပါ။ လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး ချစ်စရာကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံဆည်းဖို့အကြောင်း ဖန် လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မနက်ကပဲ ... သူ့ဇနီးမေသူသူနှင့် တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲ၍ သမီးလေးမိုးဝသုန်မေကို ခွဲခွာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ညစ်လွန်းစွာ ရထားပေါ်တက်ပြီး စီးမိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကိုတော့ လျှော့မတွက်နဲ့နော် ... အထင် လည်း မသေးနဲ့ ... ကျွန်မက မိန်းမကောင်း”

ဦးမိုးသောက်ပန်းက နုနုဖတ်ဖတ် ... ဆမ်းထက် အသက် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးနိုင်သည်။ ဆမ်းမှာ မာနရှိနေပေမယ့် လောလောဆယ်မှာ ... ဆမ်း ... မှီခိုရာလိုအပ်နေသေး၏။ ဦးမိုးသောက်ပန်းကလည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဝို ... ”
“ဟင် ... ”
“ဝို ... ဝို ... ”

ဒုက္ခပါပဲ ... ဆမ်း ဗိုက်ဆာနေပြီ။ ညနေထဲက ဘာမှလည်း မစားရသေးဘူး။ ဗိုက်က သံစုံမြည်ဟီးလာသည်။ ဆမ်း ထပြီးလည်း မသွားရဲပါဘူး။ ရဲတွေနှင့်တွေ့မှာ ကြောက်နေ၏။ ရင်တွေ ပူပူ သည်။ မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားပြီး ဗိုက်ထဲက တပို့ပို့မြည်နေသလို

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် အားနာလာသဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့်အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေမိသည်။

“လရောင်ဆမ်း ... ထတော့ ... မင်းဗိုက်ထဲက သံစုံတီးပိုင်း ကလည်း စည်းချက်မညီလိုက်တာကွာ ... နားငြီးတယ်”

“ဟင်”

ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့တွေ့ ... ကြက်ကနဲနဲ့တွေ့ရလာ၍ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက မျက်ခနဲပွင့်သွားသည်။

“ဧရာ ... စားလိုက်”

မငြင်းချင်တော့ ... ဗိုက်က အရမ်းဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ သဖြင့် မထူးတော့၍ ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟုပြော၍ အငမ်းမရစားမိ သည်။

“ဟေ့ ... ကောင်မလေး ... ဖြည်းဖြည်းစားပါ။ အစာနင်ရင် လည်း သေတတ်တယ်နော်”

“အဟက် ... ”

သူမ ရယ်ပြလိုက်ပြီး ... ဆက်၍စားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ က မသိမသာလှည့်ကြည့်သူတွေ ရှိနေ၏။ ဆမ်း ရှက်လိုက်တာ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းက တယုတယ ... သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“Sorry နော် ... မင်းက ဆမ်းလို့ပြောတတ်လို့ပါ။ မင်းကို လုံးဝအထင်မသေးဘူးနော်”

လရောင်ဆမ်းက အိမ်ပြေးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မာနလေးတွေထင်းနေ၏။ ဆမ်းနှင့် တွေ့မှ မိုးသောက်ဘဝက လှပစိုပြေလာရသည်။

“မင်းက အိမ်ပြေးမလေးလား”

“ရှင် ... ”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို ... အဲ့ ... ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ... ဦးလေးကြီးက ကယ်တင်ရှင်လာမလုပ်ပါနဲ့ ... ဆမ်း အိမ်ပြေးလည်မဟုတ်ဘူး ရန်ကုန်ကအဒေါ်အိမ် သွားမှာ ... ရထားဆိုက်တာနဲ့ လာကြိုလိမ့် မယ်”

မိုးသောက်ကတော့ မယုံပေ ... ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။

“မင်းကို စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထဲ အန္တရာယ်များတယ်နော် ... ကိုယ့်ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး

ပြောတာပါ။ မင်းလိုအပ်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော ... ကိုယ် နိုးရိုးသားသားကူညီမယ်”

ဦးမိုးသောက်ပန်းဆီက အကူအညီတွေကို ယူဖို့ပဲရှိနေသည်။ ဟုတ်တယ် ... ဆမ်းအတွက် အန္တရာယ်များသည်။ တစ်ယောက်ထဲ သွားစရာလည်း မရှိပေ ... ဒီလှိုင်းကလည်း ရက်ရက်စက်စက် တစ်ယောက်ထဲပစ်ထားခဲ့လေသည်။

“ဒီလှိုင်း ... ရှင် ယောက်ျားမပီသဘူး၊ ဆမ်းအကြောင်းတွေ ကို အားကိုးတကြီး ဖွင့်ဟအကူအညီတောင်းမိတာ မှားတာပဲ”

ဒီလှိုင်းက လမ်းပေါ်ကယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ... ဆမ်း ဒီလောက်အထိ မယုံကြည်သင့်ဟုထင်သည်။ ဦးမိုးသောက်ပန်းကို တော့ ဆမ်း အဖြစ်အပျက်အမှန်တွေ ဖွင့်ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူး။ အရမ်း ယုံကြည်လို့ မဖြစ်ပေ ...

“ဆမ်း”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မင်း ယုံကြည် စေချင်တယ်။ ကိုယ် သဘောရိုးနဲ့ မင်းကိုကူညီမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အိမ်ပြေးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ အကူအညီမှလည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ အစားအသောက်တွေဝယ်ကျွေး

ပွင်မြတ်နိုး

တာတော့ အရမ်းပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဘဝကို တစ်ယောက်ထဲ ယောင်ချာချာဖြတ်သန်းရတော့မည်ဖြစ်၍ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဦးမိုးသောက်ပန်းပုံစံက အဆင့်အတန်းရှိရှိ... လူရည်သန်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့အကြောင်းတွေလည်း မသိရသေးဘူး။ ဆမ်း အရမ်းကြီးလည်း ငြင်းဆန်လို့မဖြစ် ... ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရထားဆိုက်တာနှင့် ... သူမမှာ ဆက်သွားစရာမြေမရှိတော့ ...

“အင်းလေ ... မင်းမှာ အကူအညီမလိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ အိုကေ ... ”

သူ ဆက်ပြီးပြောမနေတော့ဘဲ မျက်လုံးတွေမှိတ်ပြီး အိပ်နေသည်။ ဆမ်း ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်နေဆဲပင် ... ဒီလှိုင်းကြောင့်ပဲ ယောက်ျားတွေကို အယုံအကြည်မရှိဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ဆမ်း ရှေ့ကဆက်ရမည့်ခရီးက မရေမရာ ... အနာဂတ်မဲ့လွန်းနေ၍လည်း ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကို မငြင်းရဲသေးပေ ... ဆမ်းလည်း မျက်ဝန်းလေးကိုမှိတ်ထားရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဆန်း (၁၀)

“ဘော် ... ဘူ ... ဘော်”

“ဘော် ... ”

“ဟင် ... ”

ရထားဥသြဆွဲသံကြောင့် ဆမ်း လန့်နိုးသွားရကာ မျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ... ရထားက ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ပင် ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ရထားကဆိုက်တော့မှာပဲ ... လူတွေတောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေပြီပဲ ... ဟင် ... ဦးမိုးသောက်ပန်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ”

ဆမ်း စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာသည်။ ပြဿနာကစပြီ။ စောစောထဲက ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့အကူအညီကို

ယူလိုက်ရင်ကောင်းသားပဲ ... ဆမ်း ထပြီး ဘယ်ကိုဆက်သွားရန် ပင် မသိ ... စောချွေးတွေပင် ပျံချင်လာရသည်။

“သေလိုက်တော့ ဆမ်း ... နင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ဒါ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ... နင့်မှာ သတ္တိရှိလို့လားဟယ်”

ဆမ်း အားနည်းလာသည်။ ရထားပေါ်မှာလည်း ဆက်ထိုင် နေ၍မဖြစ်တော့သဖြင့် ရထားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ရ၏။ အိတ်တစ် လုံးဆွဲပြီး ယောင်ချာချာ ... လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလာနေ ကြသည်။ ဆမ်း ဆက်သွားစရာမရှိတော့ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းက လည်း ရက်စက်တယ်။ တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ရက်တယ်။ ဘယ်လို လူတွေလဲ။ ယောက်ျားတွေက အကြင်နာတရားကင်းမဲ့လွန်းကြ၏။ ဆမ်းပထွေး ဦးနေရောင် ... ပြီးတော့ ဆမ်းကို အကြင်နာပိုသလိုလို အနစ်နာခံပြီး ကာကွယ်ပေးတော့မလိုလိုနဲ့ ရက်စက်တဲ့ဒီလှိုင်းသံ အခု ဦးမိုးသောက်ပန်း ... အချောင်သမားတွေပဲ ... မုန်းလိုက်တာ။ ဆမ်းမှာ ပိုက်ဆံတော့ ငါးသိန်းပါတယ်။ ဒီလှိုင်း ထည့်ပေးလိုက်တာ ပါ။

“ဆမ်း ... ဘဝကို သတ္တိရှိရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းပါ။ မကြောက်

နဲ့”

ဒီလှိုင်းသံရဲ့စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ သတ္တိ

တွေမွေးရပေမယ့် ... တကယ်တမ်းကျတော့ ဆမ်း အားငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရ၏။ ဆမ်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင် ဆားပေမယ့် ကျောင်းဆက်တက်ရန် အခွင့်အလမ်းမရှိခဲ့ ... အမေ က သမီးအတွက် ပထွေးဦးနေရောင်အား သည်းခံခဲ့သည်။

“ညည်း ပညာသင်ဖို့ပါအေ ... ဦးနေရောင်ကပဲ ငွေရှာပေး နိုင်တာပါ။ အခု အမေနေတာတောင် ... သူ့အိမ်လေ”

အမေက ယောက်ျားကိုကြောက်ရသူ ... ယောက်ျားကို ခွဲလန်းနှစ်သက်သူအဖြစ် ဆမ်း သတ်မှတ်လာခဲ့တာပါ။ ဆမ်း စိတ် တိုတင်းပစ်လိုက်ပြီး ရထားပေါ်ကနေဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘူတာ စင်္ကြံမှာရှိတဲ့အုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်၏။ ဦးမိုးသောက်ပန်း တိုရှာနေတာ အရိပ်အယောင်မျှပင်မတွေ့ ... စောစောက အိုင်တင် မိမိတာ မှားသွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ လူတွေတောင် ရှင်းသွားပြီ”

ဘူတာမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်သိုက်က ... သူမအား နောက်ချင်နေသည်။ ရဲတွေဘာတွေနှင့်တိုးမှာလည်း ကြောက်ပြီး ဘူတာမှာ ထိုင်မနေရဲပေ ... အိတ်လေးဆွဲပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက် ဆာခဲ့သည်။

“ညီမလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို ပေးပို့မယ်၊ ပြောအားမနာနဲ့နော် ညီမလေး ... ဟဲ ... ဟဲ”

လက်မောင်းမှာ ဆေးမှင်ကြောင်တက်တူးတွေထိုးထားတဲ့ ကောင်သုံးယောက် ... ဆမ်းအနား ကပ်လိုက်လာသည်။

“ဒီမှာ ... လူကိုဘာမှတ်နေလဲ၊ လာပြီးမနှောင့်ယှက်နဲ့နော် ရဲကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ညီမလေးရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသကြီးနေရတာလဲ ... အစ်ကိုတို့က အကူအညီပေးမယ့်ဟာ ... စေတနာနဲ့ပါ၊ ရဲကို တိုင်လိုက်လေ”

ဒီကောင်တွေ ... ဆမ်း ရဲကိုကြောက်တာများ သိနေလားဟု တွေးမိသားပြီး ... မလုံမလဲနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ဧည့်ပျံချင်လာပြီး Taxi တွေကလည်း အနားမှာဝိုင်းပြီး ဘယ်သွားမှာလဲ။ ကားငှားမလား မေးနေကြသည်။

“သေပစ်ချင်လိုက်တာ ... ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ ငါတော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီ ... အမယ်လေး ကယ်တော်မူကြပါ”

ဆမ်း အိုင်တင်နှင့်ဆက်လျှောက်လာသလို ... နောက်မှ ကောင်တွေကလည်း လိုက်လာကြသည်။

“ညီမလေး ... ဘယ်သွားမလို့လဲကွ ... အစ်ကိုတို့က စေတ

နာနဲ့ပါ၊ ရှေ့နားမှာ ရဲစခန်းရှိတယ်၊ တိုင်ချင်လည်းတိုင်လေ”

“ဘာ ... ”

ရှေ့နားမှာ ရဲစခန်းတဲ့ ... အမယ်လေး ... ဆမ်းခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့ဆက်မလှမ်းရဲ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းနှင့်လိုက်သွားတာက မှ ကောင်းသေးတယ်။ ဆမ်းခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး ဘယ်ကို စလှမ်းရမှန်း မသိတော့ ... အကောင်တွေကလည်း ဝိုင်းနေသည်။

“တီ ... တီ”

“ဆမ်း ... ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ၊ ကားပေါ်တက်လေ၊ မင်းကိုလာကြိုတာ”

“ဟင်”

ဦးမိုးသောက်ပန်း ဖြစ်နေသည်။ ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် သူမအား တက်ဖို့ပြောနေသည်။ ဆမ်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားရှေ့ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“မင်းကို ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့စောင့်ကြည့်နေတာ တွေ့ပြီလား”

“အင်း”

ဦးမိုးသောက်ပန်းအား အမှန်တွေကိုဖွင့်ပြောလို့တော့ မဖြစ်

ဘူး။ လူသတ်တာ ပြောပြလို့မဖြစ်ပေ ... ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီးပြောရန် အတွက် စဉ်းစားနေရသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“ဘယ်သွားမလဲ ပြော”

ဆမ်းမှာ သွားစရာမှမရှိတာဘဲ ... မဖြစ်တော့ဘူး။ မာနတွေ ပြနေလည်း အပိုဖြစ်နိုင်သည်။ ရေနစ်နေသူဖြစ်၍ ကောက်ရိုးတစ် ဖျင်တွေ့လည်း အားကိုးတကြီးဆွဲကိုင်ထားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဆမ်းမှာ သွားစရာမရှိပါဘူး။ ဦးထင်သလိုပဲ ... ဆမ်း အိမ် ကနေထွက်ပြေးလာတာပါ”

ဦးမိုးသောက်ပန်းက ကားကိုရပ်၍ သူမကိုကြည့်သည်။ ဆမ်းအားငယ်ပြီး မျက်ရည်တွေကမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပြည့်နှက် လာ၏။ လက်ဖမိုးလေးနှင့်သုတ်တော့ ဦးက တစ်ရှူးထုတ်လေး ပေးသည်။

“မင်း ဗိုက်ဆာနေမှာပဲ ... တစ်ခုခုသွားစားကြမယ်”

ဦးမိုးသောက်ပန်းက တကယ့်ကိုချမ်းသာကြွယ်ဝသူပဲ ... ဆမ်း ငွေကြေးတွေကို မမက်မောပေမယ့် ... လောလောဆယ် မှီခိုအားထားရာချင်သည်။ အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲ

ဝင်တော့ ... ဆမ်း ကြောက်ဒူးတွေတုန်ပြီး ခြေလှမ်းဝှေ့ပင် မလှမ်း ရဲ ...

“မကြောက်ပါနဲ့ ဆမ်း ... ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောလို့ရတယ်လေ”

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းလိုလူကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ဝင်သွားတာ ... ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လို ထင်မလဲ။ ဆမ်းကို အကြံအဖန် ... အငယ်အနှောင်းဟု ထင်တော့ မည်။ မလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း ဆမ်း ငြင်းဆန်၍မဖြစ် ... နောက် ကနေ ကုတ်ကုတ်လေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဆမ်းလည်း ဗိုက်ဆာနေပါ ပြီ။ ခေါင်းလေးက ငုံ့ထားရ၏။ ဆမ်းတစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးတောင့် တင်းနေလေသည်။

“ထိုင်”

“ရှင်”

နှစ်ယောက်ထဲ သီးသန့်အခန်း ... ဆမ်း လက်ဖျားခြေဖျား လေးတွေ ရေခဲတုံးလိုအေးစက်နေသည်။

“မင်း မကြောက်ပါနဲ့ ဆမ်း ... ဒီမှာက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရတယ်လေ။ မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြပါ”

ခမ်းနားလှပလွန်းနေတဲ့ အပြင်အဆင်တွေကို ဆမ်း မခံစား

ရှင်မြတ်နိုး

နိုင် ... အေးစိမ့်နေပေမယ့် ... ဆမ်းရင်တွေ ပူနေရသည်။ စားစရာ
တွေကို ဘာစားချင်လဲပြောဟု မိနူးကဒ်ကိုပြ၏။ ဆမ်း မသိတဲ့အမျိုး
အမည်တွေ ... မမှာတတ်ပါဘူးပြော၍ သူပဲ ဦးဆောင်မှာလေသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြ”

“ဟုတ်”

ဆမ်းမှာ အမေမရှိတော့ ... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က
ဆုံးသွားသည်။ ပထွေးနှင့်တစ်အိမ်ထဲ ဆက်မနေချင်တော့ ... သူ
ငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အဖော်စပ်၍ ရန်ကုန်ကိုထွက်ပြေးလာခဲ့
ကြသည်။ သူငယ်ချင်းမှာ အသိရှိသည်ဟုသိရ၍ လိုက်လာခဲ့မိ၏။
ရထားလက်မှတ်ဝယ်တော့ သူငယ်ချင်းက ရိုးရိုးတန်းပဲရ၍ သူမကို
အထူးတန်းမှာနေစေပြီး ... မုန့်သွားဝယ်ဦးမည်ဆိုပြီး ပျောက်ဆုံး
သွားသည်ဟု ပြောပြလိုက်သည်။

“မင်းပြောပြတာတွေက အမှန်တွေလား ဆမ်း”

“အမှန်တွေပါ”

“မင်းနဲ့လိုက်လာတဲ့သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးလား”

“ရှင်”

လရောင်ဆမ်းနဲ့ ဒီလိုင်းသံ

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးပါ။ တစ်ရပ်ကွက်သား
ချင်းတွေပါ။ သူလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်။ ဆမ်းတို့နှစ်ယောက်
ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ရော ... ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် စိတ်ကူး
ယဉ်ပြီး ထွက်လာကြတာပါ။ သူ့အမျိုးတွေ ရန်ကုန်မှာရှိတယ်တဲ့
နေလို့ရတယ်လို့ပြောလို့”

“မင်းပြောပြတာတွေကို ကိုယ်ယုံပါတယ်။ ကဲ ... စားပါ။
နောက်မှ ကျွန်တာတွေဆက်ဆွေးနွေးမယ်”

“ဟုတ်”

ဆမ်းလည်း ဆာဆာနှင့် အားပါးတရစားပစ်သည်။ အရသာ
ရှိလိုက်တာ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းလို လူတစ်ယောက်နှင့်ဆုံမိတာ
ဆမ်း ကံကောင်းတာပဲလား။ ကြိုကြိုဖန်ဖန်လေး ဆုံဆည်းရတာဖြစ်
၍ အမှတ်တရလေးဖြစ်နေသည်။

“ဦး”

“ဟင်”

“ဦးအကြောင်းတွေ ပြောပြပါ။ ဆမ်း အမှန်အတိုင်းသိထားမှ
ဖြစ်မှာမို့ပါ”

ဆမ်းကို သူကြည့်သည်။ ချစ်စရာကောင်းပြီး ချောမောလှပ

သူလေးပါ။ ဆမ်း ... လိမ်ညာပြောတတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဟု မိုးသောက် ယုံကြည်နေမိ၏။ ဖြူဝင်းအိစက်စက် ... အလှလေးကို မချယ်မသ ချစ်စရာကောင်းသည်။ နာမည်လေးကိုက အေးမြသည်။ လရောင်ဆမ်းတဲ့ ... သူလည်း သူ့အကြောင်းတွေကို အမှန်တွေ ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဆမ်းကို ဦး မလိမ်ချင်ဘူး၊ ရိုးသားပွင့်လင်းချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆမ်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ချင်ပါတယ် ဦး”

သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိပြီး ... သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာ ပြောမိသည်။ ဆမ်းမျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နွမ်းလျသွား၏။ ကွာရှင်း ပြတ်စဲခဲ့ပြီဟု ထပ်ပြောလိုက်၏။ ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်ရေး ကွဲကွာ ရခြင်းအကြောင်းကိုတော့ ဆက်မပြောချင်တော့ဟု ငြင်းပစ်သည်။

“ဦးမှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ ဘဝတူပဲ ... ကိုယ်နဲ့ သူက စိတ်သဘောထားချင်း ဘယ်တော့မှမတိုက်ဆိုင်ခဲ့ဘူး၊ ထား လိုက်ပါတော့လေ ... ကိုယ့်သမီးလေးက ငါးနှစ် ... အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ဆုံတွေ့ရတာ ကိုယ် အထီးကျန်မဖြစ်တော့ဘူး ပေါ့ ဆမ်း”

သူ ... လူလွတ်ဆိုတာဟုတ်ရဲ့လားမသိ ... ကွာရှင်းပြတ်စဲ ထားတယ်ဆိုလည်း ဆမ်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ဆမ်းဘဝ အဆင်ပြေဖို့

မလား။ သူမ ပူလောင်နေသည်။

“ဆမ်း ... မင်းကို အခန်းတစ်ခန်းပေးမယ်၊ အလုပ်သမား တစ်ယောက် ထားပေးမယ်၊ မင်းလိုအပ်တာတွေအားလုံး ဖြည့်စွမ်း ပေးပါရစေ ဆမ်း”

“အဲဒီလောက်အထိ ဖြည့်စွမ်းပေးစရာမလိုပါဘူး ဦးရယ် ... တစ်ယောက်စာ နေထိုင်လို့ရချင်ပါတယ်၊ ဆမ်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားပျံ့မယ်”

ဆမ်း ကြောက်တယ်။ ဦးမိုးသောက်ပန်းကိုလည်း မယုံပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူမ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဦးမိုးသောက်ပန်းနှင့် အလိုက် အထိုက်နေထိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်မှာ တိုက်ခန်းတွေရှိတယ်၊ ဆမ်း စိတ်မပူပါနဲ့ ... စား ရေးသောက်ရေးလည်း ကိုယ် တာဝန်ယူမယ်၊ အားနာစရာ မလိုဘူး နော်”

“အင်း ... ”

စားစရာတွေစားသောက်ပြီးတော့ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းက သူ့တပည့်တွေအား ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ ... အခန်းအား ပြင်ဆင်ထား ရန် ပြောနေသည်။

“ဆမ်းအတွက် ဒီလောက်ကြီးမလုပ်ပါနဲ့ ဦးရယ် ... နေထိုင်

လို့ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

ဆမ်းကို အငယ်အနှောင်းဘဝတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဦးမိုးသောက်ပန်းက ဆမ်းကို လိုအပ်တာထက် ပိုမိုဂရုစိုက်နေလေသည်။ သူ ဘာကြောင့်ကွာရှင်းရတာလဲ။ လူရှုပ်လူပွေကြီးလားပဲ။ ဆန်းဘဝမှာ ငြင်းဆန်ခွင့်က မရှိ... တစ်ယောက်ထဲ ယောင်ချာချာ နှင့် ... ခရီးက ရှေ့ဆက်လှမ်းမှမလွယ်တာ ... ပြစ်မှုကြီးကလည်း ကျန်နေသေးသည်။ ဆမ်း သတ္တိရှိရမယ်။ ထောင်ထဲဝင်နေမှသာထက် ဦးမိုးသောက်ပန်းအကူအညီ အထောက်အပံ့ကိုပဲ ရယူဖို့စဉ်းစားထားမိသည်။

“ဆမ်း ... သွားမယ်၊ မင်းအတွက် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

သူမ ထလိုက်သည်။ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာ တစ်သောင်းတန်တွေက အထပ်လိုက်ပဲ ... ဆမ်း မမက်မောပေမယ့်လည်း ဦးမိုးသောက်ပန်းအပေါ် မာနပြမနေဘဲ ... အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရမည် ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း ... ”
“ဟင် ... ”
“ကြောက်နေတာလား”

“ဟုတ် ... ”

“ဦးအပေါ် ယုံကြည်ပေးပါနော် ... ဦးက လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဆမ်းလက်လေးကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ... ဆမ်း ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းဖယ်ပစ်မိသည်။ ဦးက မလွှတ်ပေ ... ဆမ်း မနှစ်သက်မိ ... ဦးကို စိတ်ဆိုးအောင်လည်း မဆန့်ကျင်ရဲ။ ဆမ်းဘဝက တကယ့်ကို ယောင်ချာချာ ... ဦး လက်ဆွဲခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဆမ်း လိုက်လာခဲ့ရလေသည်။

ပါ။ သူ့ကိုမသတ်ရင် ကျွန်တော် အသေဆိုးနဲ့သေရမှာလေ”

ဦးနေရောင်ရဲ့လက်ဗွေနှင့် ဓားကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် သိမ်းဆည်းထားသည်။ ဦးနေရောင်က ... ဆမ်းကို ဓားနှင့် ခြိမ်းခြောက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာပါ။

“မင်းကွာ ... ဒီလှိုင်းသံ ... ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမအတွက်နဲ့ မင်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို စတေးပစ်တယ်”

အဖေလည်း အားမလိုအားမရနှင့် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေ သည်။ အဖေလည်း ဒီလှိုင်းတို့ကိုမွေးစားပြီး ... ပညာရေးလည်း ကောင်းကောင်းမသင်ပေးခဲ့ ... ရဲသော်ဆိုရင် နည်းနည်းပါးပါး ရေး တတ်ဖတ်တတ်ပဲရှိသည်။ ဒီလှိုင်းကတော့ ... ရဲသော်နှင့်စာလျှင် အခွင့်အရေးပိုရခဲ့၏။ ထိုအချက်ကို ... ရဲသော်ချစ်သူ ညိုမြထွေးက အဖေ့ကို စိတ်နာနေသည်။

“ကျွန်တော် ... ဦးနေရောင်ကို ကျောက်ပျဉ်နဲ့ထုလိုက်မိပါ တယ်။ သူက ဓားနဲ့ခြိမ်းခြောက်လိုပါ။ ကျွန်တော်ကြောက်ပြီး တွေ့ တဲ့အရာနဲ့ ဆွဲယူရိုက်မိတာပါ”

ဦးနေရောင်ဘက်မှ လိုက်ပါမည့်တရားလိုလည်း မရှိပေ။ သက်သေလည်း မရှိ ... ဓားကလည်း သူ့လက်ဗွေတွေပဲရှိနေသည်။ ပြီးတော့လည်း သက်ဆိုင်ရာကလိုအပ်နေသည့် ဒုစရိုက်သမားကြီး

အခန်း (၁၁)

ဒီလှိုင်းကတော့ လူသတ်မှုကိုကျူးလွန်သည်ဟုပဲ ဝန်ခံ သည်။ အဖေက ဒေါသတကြီးနှင့်ကန့်ကွက်ပေမယ့် ... ဒီလှိုင်းက လက်မခံ ... ဆမ်းကို လွတ်မြောက်စေချင်တယ်။ ညိုမြသွေးကို သက်သေလိုက်စေ၏။ ဒီလှိုင်း တောင်းပန်ထား၍ဖြစ်ပြီး ဆမ်းကို နုနုငယ်ငယ်မိန်းမချောလေးဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားကြ သဖြင့် ဆမ်းအပေါ် သံသယတွေကင်းနေခဲ့သည်။

“မင်းသတ်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီလှိုင်း ... မင်း လိမ်နေတာ ဟိုကောင်မလေးကို ဖုန်းကွယ်ထားပေးနေတာ ... အဖေ့ကို ငဲ့ညှာ ပါဦး သားရယ် ... ချောချောကလျာက အဖေ့ကို တိုက်ခန်းကနေ မောင်းထုတ်နေပြီ။ အဖေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး အဖေရာ ... သူက ကျွန်တော့်ကိုရန်ရှာလို့

တစ်ယောက်ပါ။ ဆမ်းမှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရှိနေပါလျက် ဆမ်းက ထောင်ထဲဝင်ရမှာ အလွန်အမင်းကြောက်နေခဲ့သည်။

“တရားခံ မောင်ဒီလှိုင်းသံသည် အသက်အန္တရာယ်အတွက် ခုခံကာကွယ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုအတွက် ထောင် ဒဏ်နှစ်နှစ်သာကျခံစေရမည်”

ဒီလှိုင်းရင်ထဲက အပူလုံးကြီးက ဝုန်းကနဲပြုတ်ကျသွားရလေ သည်။ ဆမ်း လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ဆမ်းဘဝအတွက် သူ အကောင်းဆုံးလမ်းပေါ်သို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်စေရန် လုပ်ဆောင် ပေးနိုင်၍ ဒီလှိုင်းပျော်နေသည်။

“သားမိုက် ... အသုံးမကျတဲ့ကောင် ... မင်း အပြင်ရောက် လာရင် သေဖို့သာပြင်ထား”

ဆမ်းအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်၍ ဒီလှိုင်း ... ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး။ သေချင်သေပါ။

“ဒီလှိုင်း ... ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ... ရဲသော်လည်း ရှိပါတယ်။ ဒီလှိုင်းလုပ်ရပ်ကို ညိမြထောက်ခံတယ်။ ဒီအဖိုးကြီးက စေတနာ မေတ္တာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကျိုးစီးပွားအတွက်ပဲ ခိုင်းစားနေတာ လေ”

ညိမြ မခံနိုင် ... သူမချစ်သူရဲသော် ထောင်ထဲကနေထွက်

ရတယ်ကို မရှိတော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါထောင်ကလွတ်ရင် ဦးသံကြီး ခိုင်းစေတာတွေကို မလုပ်တော့ဘဲ ... ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ ဦးသံကြီး နှောင့် ယှက်လာမှာပဲ ... ရဲသော်ကိုယ်တိုင် မခံနိုင် ... ညိမြသွေးလည်း ချစ်သူကို လူကောင်းဖြစ်လာစေရန် ချုပ်ကိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီလှိုင်းက ယောက်ျားလေးပဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ဆမ်းကို သနား တယ်။ ညိမြထင်တယ်။ ဆမ်း ပြစ်မှုတစ်ခုခုတော့ ကျူးလွန်လာပါ တယ်လို့ ... ဒါပေမဲ့လည်း ညိမြ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ သူမ အိမ်ပြန် ရောက်လာသည်။

“အမေ ... ဒီလှိုင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား။ ဒီလှိုင်း ပျော်နေတယ်”

“အေးကွယ် ... ဆမ်းလေးလည်း သနားပါတယ် ... ဘယ် သောင်ဘယ်ကမ်းဆိုက်နေမလဲ။ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်ထဲပါသွား တာလေ”

အမေက ဆမ်းကိုချစ်သည်။ ဒီလှိုင်းရည်းစားထင်မှတ်ပြီး သဘောကျနေခဲ့တာပါ။ အမေက ပျော့ရင်ဖယောင်း ... မာရင် သံချောင်းပဲ ... ဦးသံကြီးလို ... လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်ပင် ယှဉ်ပြိုင်ရသည်။

“ဆမ်းလေး ... လူကောင်းသူကောင်းနဲ့မှ တွေ့ပါ့မလား ကွယ် ... အမေ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒီလှိုင်းအတွက်လည်း အမေ ခံစားနေရတယ်၊ ဒီလူယုတ်မာကြီးကြောင့်ပါ”

“အခုလည်း သူများတိုက်ခန်းကို မတရားယူချင်တာ ... ဟို အမျိုးသမီးက အတင်းနှင်ထုတ်နေပြီ”

“ကောင်းတယ် ... ဒင်း သေသင့်တာပါ ... လူယုတ်မာတွေ သေတာပဲအေးတယ်”

အမေ ကြိမ်းဝါးနေသည်။ အမေကြိမ်းထား၍ ဦးသံကြီး မလာရဲတော့ ... ဆမ်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ... လူကောင်းတစ် ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံပါစေ။ ဆမ်းကို ဒီလှိုင်းရဲ့အနစ်နာခံမှုတွေကို လည်း သိစေချင်နေ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါ်ချောချော ကလျာဆိုတာ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မက ချောချောကလျာပါ။ ဒီလှိုင်းအကြောင်းတွေ သိ ချင်တယ်၊ လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ဒီလှိုင်းနဲ့ပတ်သက် ခဲ့တာလား”

“မသိပါဘူး၊ ဘယ်ကလရောင်ဆမ်းလဲ ... ကျွန်မတို့နဲ့ လာ မပတ်သက်ပါဘူး”

ချောကတော့ ဒီလှိုင်းကို လုံးဝမေ့ပစ်လို့မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေ

သည်။ သူမ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေထိုင်လာတာပါ။ စီးပွားရေးကလွဲ၍ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲနေလာတာ ... ဒီလှိုင်းနှင့်တွေ့မှ အချစ် တွေကို ခံစားလာရသည်။

“ဦးသံကြီးက ဒီလှိုင်းရဲ့မွေးစားအဖေပါ။ သားတွေကို ခိုင်း စားနေတယ်၊ လူယုတ်မာကြီးပါ”

ညိုမြလည်း မုန်းမုန်းနှင့် ... ဦးသံကြီးမကောင်းကြောင်း တွေ ပြောနေမိသည်။

“ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးမှာ ... မတရားလိုချင်တယ်၊ မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်”

ဒီလှိုင်းအတွက်ပဲ ပေးတာပါ။ ဦးသံကြီးက မောင်းထုတ်မရ။ အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေသည်။

“ဒီလှိုင်းကို ချော ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့မယ်၊ ဒီလှိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ချောချောကလျာ ... ဦးသံကြီးကိုတော့ မပေးနဲ့ ... ဒီလှိုင်းပြန်ထွက်လာရင် နေစရာမရှိဖြစ်မယ်၊ သူက ဒီလှိုင်းကိုသတ်မှာ”

“ဟင်”

“ဒီလှိုင်းရော ... ကျွန်မချစ်သူကိုပါ ဦးသံကြီးက ခိုင်းစား

ပြီး မိမိခံနေတာပါ”

ချောချောကလျာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးသံကြိုးဆီ ရောက်လာခဲ့၏။ ဒီလှိုင်းအတွက် ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းအား ပြန်အပ်ဖို့ပြောသည်။

“ချောချောကလျာ ... ဒီတိုက်ခန်းကို သားအတွက်ပေးတာပဲ ... သားပြန်လွတ်လာရင် နေရမယ်လေ”

ချောကတော့ ဦးသံကြိုးစရိုက်ကို မကြိုက်ပေ ... သူမဝယ်ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းမှာ လူမိုက်တွေအများကြီးပဲ ... တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးသံကြိုးက ဒုစရိုက်သမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းတွေကြားထားသည်။

“ကျွန်မက ဒီလှိုင်းအတွက်ပဲဝယ်ပေးတာပါ။ ရှင်တို့နေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ပြောင်းပေးကြပါ ... တကယ်လို့ မပြောင်းပေးဘူးဆိုရင်တော့ ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူရလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ မိန်းကလေး ... သားတိုက်ခန်းကို စောင့်ရှောက်ပေးထားပါရစေ ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့”

“ကျွန်မ ဒီလှိုင်းကိုသွားတွေ့မယ်၊ ဒီလှိုင်းကကျေနပ်ပါတယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ဆက်နေပါ ... ကျွန်မပေးတဲ့တိုက်ခန်းကို ဒီလှိုင်းလက်မခံရင်တော့ ကျွန်မ ပြန်သိမ်းရမှာပဲ”

ဦးသံကြိုး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဒီလှိုင်းက လက်မခံမှာသေချာသည်။ မိမိ အပိုင်စီးလို့မရ ... လောဘရမက်တွေ တက်နေ၏။ ဒီလှိုင်းကို ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့သည်။

“သား ... မင်းကို ချောချောကလျာ လာတွေ့လိမ့်မယ်၊ အဖေ့ကို တိုက်ခန်းမှာနေထိုင်ခွင့်ပေးပါ ... အဖေ အသက်ကြီးပြီ၊ မင်းက ချောချောကလျာနဲ့ပဲ ယူပါကွာ”

“ကျွန်တော် ... ချောချောကလျာကို မယူနိုင်ဘူး အဖေ ဒီလိုလုပ်ရမှာလည်း ရှက်တယ်”

“ဒီလှိုင်းသံ ... မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို အာခံနေတာလား။ ချောချောကလျာကို အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရမယ်၊ ဒါပဲ ... ”

ဒီလှိုင်းကတော့ ထောင်ကလွတ်မြောက်ရင်တောင် ဆမ်းကို ရှာရမယ်။ ဆမ်းကလွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ လက်မခံနိုင်ပေ ... စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရမှာ အရှက်ဆုံးပင် ... ဆမ်းကို ချစ်တယ်။ ဆမ်းကို တွေ့အောင်ရှာမယ်။ ဒီလှိုင်းလက်ထပ်မှာက လရောင်ဆမ်းပဲဖြစ်သည်။

“အဖေ ... ကျွန်တော့်ကို အသုံးမချပါနဲ့တော့ ... အဖေကြောင့်ပဲ ... ကျွန်တော် ထောင်ကျခံရပြီ၊ ရဲသော်လည်း ထောင်ထဲကကို မထွက်ရတော့ဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... ဒီလှိုင်းသံ ... မင်း ဘာလူပါးဝတာလဲကွ
ငါ့ကိုဆန့်ကျင်တာပေါ့လေ၊ ဒီလူသတ်မှုကို မင်းမကျူးလွန်ဘူးဆို
တာ ငါသိတယ်၊ နေရောင်မှာ မယားပါသမီး လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့
ကောင်မလေးရှိတာလည်း ငါသိတယ် ... နေရောင် လူရွပ်လူမွေ
မိန်းမဆို အလွတ်ပေးချင်တာလည်း ငါသိတယ်၊ မင်း ဘာပြောမလဲ”

“ပြန်ပါတော့ အဖေရာ ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဖေအဖွဲ့
အတွက် ကျွန်တော်နဲ့ရဲသော် အဖေခိုင်းသမျှလုပ်ပေးခဲ့ရတာ ...
ကျေနပ်ပါတော့ ... ရဲသော်ဆိုရင် ငယ်ငယ်လေးထဲက ခိုးဝှက်
လုယက်ပေးခဲ့ရလို့ သေလုအောင်အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝ
လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ပဲ ရွေးချယ်လျှောက်လှမ်းခွင့်ပြုပါ”

“မရဘူး ... မင်းတို့တွေ ဘယ်သူမှ ငါ့ဆီကနေရန်ထွက်ခွင့်
မပြုနိုင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်၊
ဒီလှိုင်းသံ ... မင်းကို ငါပြောမယ်၊ ချောချောကလျာလာတွေ့ရင်
မင်း အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံ ... ထောင်ကနေလွတ်တာနဲ့
လက်ထပ်မယ်ပြော ... ပြီးရင် အဖေကို ထားပေးပါလို့တောင်းဆို
ပါ”

ဦးသံကြိုး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲချင်နေသည်။ ဒီလှိုင်းသံ
ကိုယ်တိုင်က မိမိကိုအာခံနေပြီဖြစ်၏။ မရဘူး ... ဒီလှိုင်းသံကို

လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ဦးသံကြိုး အစိုးရိမ်ဆုံးပင် ... မွေးစား
သားတွေထဲမှာ အချစ်ဆုံးပဲ ... ဒီလှိုင်းကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေမည့်
ဒုစရိုက်အလုပ်တွေကိုပင် မခိုင်းရက်မစေရက် ...

“မင်း ... မင်း ... ကျေးဇူးမကန်းနဲ့ ... မင်းကို ငါ အချစ်
အပိုဆုံးပဲ ... ဒီလှိုင်းသံ ... မင်း အသိရှိစမ်းပါ၊ အခု ငါ လရောင်ဆမ်း
ကို ရှာနေတယ် ... ရထားနဲ့ ရန်ကုန်ကိုပါသွားတာ သေချာတယ်၊
တွေ့ရင် မလွယ်ဘူးနော် ... မင်းဟာမလေး လရောင်ဆမ်းကို
မထိခိုက်စေချင်ရင် ... မင်း ငါ့စကားတွေကို လက်ခံ ... ချောချော
ကလျာကို မင်း အပိုင်ပေါင်းပါ ... ဒါပဲ”

ဆမ်းကို ဒုက္ခသွားပေးမှာကိုတော့ ... ဒီလှိုင်း စိတ်ပူမိသည်။
အဖေကလည်း မလွယ်ဘူး။ လူဆိုးလူမိုက် ... ဒုစရိုက်သမားကြီး
ဒီလှိုင်းစိတ်တွေကို ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဆမ်းကို ထိခိုက်မှာကိုတော့
ဒီလှိုင်း မလုပ်နိုင်ပေ ... ဦးသံကြိုးအား ဆန့်ကျင်၍မဖြစ်တော့ ...
အဆီတွေတဝင်းဝင်းနှင့် ဒေါသရမက်တွေ တက်နေလေသည်။

“ချောချောကလျာကို အပြတ်မပြောနဲ့နော် ... မင်းကို ငါ
သတိပေးထားမယ်၊ ငါ့အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်
ပါနဲ့”

“အပြစ်မရှိတဲ့ လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုတော့

သွားပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ... ကျွတ်တော် ဒါပဲပြောပါရစေ ... ”

ရဲသော်နှင့်သူ အမြဲတမ်းတိုင်ပင်မိတာက ... အဖေ့လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်စေရန် ထွက်ပြေးကြဖို့ပင် ... ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်က ထွက်ပြေးကြတာ ... မိသွားတော့ အသေအရိုက်ခံကြရသည်။

“နောက်တစ်ခါထွက်ပြေးရင် ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကြိုးတုတ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်မယ် ... မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့ သတ်ပစ်မှာနော်”

ရိုက်တာမှ အလျှိုးတွေထပ်နေသည်။ အဖေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရက်စက်လွန်း၏။ အဖေ ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုပြီး ပြန်သွားသည်။

“မင်း ကျပ်ကျပ်သတိထားနော် ... ရဲသော်ကိုလည်း ပြောလိုက် ... ဒင်းရဲ့ချစ်သူဆိုလား ညိုမြဆိုတဲ့ကောင်မ အရမ်းထောင်လွှားနေတယ်၊ ပြောထားလို့ ... သံကြိုးရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်လာရင် ... ဘယ်လိုကောင်ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော် ... တောက်”

ဦးသံကြိုး ပြန်ထွက်လာရပေမယ့် ... အရင်ကနှင့်မတူတော့ မိမိရင်တွေ နာကျင်နေသည်။ ဒီလှိုင်းသံက မိမိအချစ်ဆုံး ... အားအကိုးဆုံးသားပါ ... မိမိသွေးသားအရင်းဟုပင် သတ်မှတ်ခဲ့မိ၏။

ဒီသားကို ထောင်ထဲထည့်မိတာ ... တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ နောင်တတွေ အလွန်အမင်းရနေခဲ့သည်။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့အာခံချင်တာလဲ၊ ငါ အဖေတစ်ယောက်လို့ မင်းက မသတ်မှတ်တာလား၊ သားရယ်”

ဦးသံကြိုးရင်ဝဲဆီမှ စူးအောင့်တဲ့ဝေဒနာကြီးကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ ... မိမိစိတ်တွေ ယခင်က လောက် မမာကြောတော့ဘဲ ... မောပန်းနွမ်းလျနေ၏။ အပြင်မှာ တပည့်တစ်ယောက်စောင့်ပြီး မိမိကိုတွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဆရာကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဟိုကောင်ဒီလှိုင်းသံ မာရေကြောရေဆက်ဆံလို့လား၊ ဒီကောင်ကို ပညာပေးလိုက်ရမလား”

“ဒီလှိုင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ... အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ ငါ့မှာ ရောဂါရှိလာပြီထင်တယ်၊ မောမောနေတယ် ... သားက အဖေ့ကို ဆန့်ကျင်မလား၊ ငါ့သားဒီလှိုင်းသံက ငါ့သဘောပါ”

သားကို ... တပည့်တွေက အညှိုးနှင့်ပညာပေးမှာကို မိမိ မလိုလားမိ ... သား နာကျင်မှာ စိုးရိမ်နေ၏။ ကာကွယ်ပေးနေမိသည်။

ဖြည့်ပေးထားတယ်၊ ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဦးရယ် ... ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံပါပြီ၊ ဆမ်းမှာ နေစရာမှမရှိတာဘဲ”

ဆမ်း နည်းနည်းလေးတော့ကြောက်တယ်။ သတ္တိတွေမွေးထားတာတောင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် သူမဘဝလေး မလုံခြုံသလို ခံစားရသည်။ ဆမ်းကဘာလဲ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့ အငယ်အနှောင်းလား။ မုန်းလိုက်တာ ... ဆမ်းကိုက ကံဆိုးပါတယ်။ ငယ်စဉ်လေးထဲကိုက ဘဝပေးကံ ဆိုးလွန်းသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“မင်း အားမငယ်ပါနဲ့ ... ဦးက စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်ဒေါ်သဲကလည်း မင်းကိုပြုစုပေးမှာပဲ ... ကိုယ် သေသေချာချာထားတယ်”

အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးက ရောက်မလာသေးပါဘူး။ ဆမ်းနှင့်ဦးနှစ်ယောက်ထဲပါ။ နေရထိုင်ရတာ စိတ်မလုံ ... ဒီလိုင်းနဲ့မတူဘူး။ ဒီလိုင်းနဲ့က ဘဝတူ ...

“ထိုင်လေ”

“ဟုတ်”

အခန်း (၁၂)

ဦးမိုးသောက်ပန်းက ... ဆမ်းကို သူ့အိမ်ခေါ်မသွားဘဲ ... တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာထားကတည်းက အခြေအနေကို ဆမ်းရိပ်စားမိနေသည်။ ဆမ်းက အညတရမိန်းကလေးပါ။ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော ... မိန်းမနှင့်ကွာရှင်းလိုက်တာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့လေ ... ဆမ်းအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းက မရှိ။ ဦးထားရာနေ စေရာကိုသွား၍ သူမဘဝရှေ့ရေးကို အလိုက်သင့် ... လျှောက်လှမ်း ဖြတ်သန်းရတော့မှာပဲဖြစ်သည်။ ခြောက်ထပ်တိုက်အသစ်ကြီးရဲ့ သုံးလွှာမှာဖြစ်၏။ အခန်းလေးက သန့်ရှင်းခမ်းနားပြီး ဆမ်းအတွက်ကတော့ သဘောကျစရာဖြစ်နေသည်။

“ဆမ်း ... သဘောကျရဲ့လား၊ ဒါက ဦးပိုင်ဆိုင်မှုတွေထဲက အသေးအမွှားလေးပါ။ လိုအပ်တဲ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း

ဆမ်း ဖြူစင်တယ်။ သူသူနဲ့တော့ တခြားစီပဲ ... သူ့ဇနီးက အပျော်အပါးမက်မောတဲ့ မိန်းမ ... ငွေကြေးချမ်းသာလာသည်နှင့် အမျှ ထင်တိုင်းကြံချင်သည်။ သူသူနှင့်လက်ထပ်ပြီးထဲက သူ့ဘဝမှာ အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှဆက် ပေါင်းသင်းလို့မဖြစ်တော့ဘဲ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းခဲ့ကြသည်။

“ဒက်ဒီ ... သမီးကိုခေါ်ပါ ... မာမိနဲ့ မနေချင်ဘူး၊ အိး ... ဟီး”

သမီးက သူ့ကိုချစ်သည်။ မအေက တာဝန်မကျေသူပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကငယ်တော့ ... မိခင်အုပ်ထိန်းခွင့်ရ၏။ မေသူသူက လည်း သမီးကို အတင်းအကျပ်ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူ ဘယ် လောက်အထိ မွန်းကျပ်နာကျင်နေရလဲ ... ဆမ်းနှင့်ဆုံမိတော့ ပျော်ရွှင်ရ၏။ အထီးကျန်မဖြစ်တော့ ... ဆမ်းကိုကြည့်ရတာ ရင်တွေ အေးမြလွန်းနေသည်။

“ဦး ... ”

“ဟင်”

“ဆမ်းကို ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပြန်တော့လေ”

“ဆမ်းရယ် ... ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်ကိုမောင်းထုတ်နေရ တာလဲ၊ အိမ်အဖော်ဒေါ်သဲ မလာသေးဘူးလေ ... ကိုယ် အစောင့် အဖြစ်နေပေးတာပါ”

“အို ... ရပါတယ် ဦးရယ် ... ဆမ်းအတွက် အလုပ်တွေရှုပ် နေမှာ စိုးလို့ပါနော်”

ဦးမိုးသောက်ပန်းနှင့်တော့ အလိုက်အထိုက်နေရမှာပဲ ... ဆမ်းမှာ မှီခိုရာလိုအပ်နေ၍ဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းလေးက နေချင် ရောလေးပါပဲ ... ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေ၏။ ဒီလိုင်း ရာ ... နင်က ပစ်ပယ်ခဲ့ပေမယ့် ... ဆမ်းကို ပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတော့ ရှိပါသေးတယ်နော် ... ဒီလိုင်းကို သတိရသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ ... မင်းကို ... ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်နေပါ”

“အင်း ... ဟုတ်ကဲ့”

မထူးတော့ပါဘူး။ ဆမ်း ဘာကိုများကြောက်နေတာလဲ။ တကယ်ဆို ဦးမိုးသောက်ပန်းကိုတောင် မြူဆွယ်ဖြားယောင်းရမှာ ပါ။

“ဟော ... အဖော်အဒေါ်ကြီးလာပြီ”

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“မသဲ ... ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး ... နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော် ... မသဲ စောင့်ရှောက်ပေးရမှာ သူလေးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လရောင်ဆမ်းတဲ့ ... ဒေါ်သဲ ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးပါဗျာ ... ဆမ်းကို ပျော်အောင်ထားပေးပါ၊ လိုအပ် တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ သူဌေး”

“ဆမ်း ... ဒေါ်သဲက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတယ်၊ စား သောက်စရာတွေလည်း အားလုံးချက်တတ်တယ်၊ ဆမ်းလေး စား ချင်တာပြော”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေးရဲ့ ... ဒေါ်သဲချက်ပေးမယ်၊ သမီး လေးက ချောလိုက်တာ ... ချစ်စရာလေး”

ဒေါ်သဲကတော့ သူဌေးရဲ့ဘာညာဟုထင်သည်။ ငယ်တော့ ငယ်တယ်။ သူဌေးက မိန်းမရှုပ်ပွေတာ မရှိပါဘူး။ လရောင်ဆမ်း ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုလည်း ချစ်မိ၏။ အရမ်းဖြူစင်သူလေးဟု ထင် ထားသည်။

“ဒေါ်သဲ နေရာသွားတော့ ... ကျွန်တော်မှာချင်တာက ဆမ်းကို စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ပဲ”

“စိတ်ချပါ သူဌေးရယ် ... ဒေါ်သဲအကြောင်းလည်း သူဌေး သိပါတယ်၊ ဒီသမီးလေးကို မြင်မြင်ချင်းချစ်လို့ စောင့်ရှောက်ပေးမှာ

ပါနော်”

ဒေါ်သဲ ထွက်သွားသည်။ ဒီအဒေါ်ကြီးက သဘောကောင်း ပုံပဲ ... ဆမ်း စိတ်အေးသွား၏။ ဆမ်း မလွဲမသွေ ပတ်သက်ဆက်ဆံ ရမည့်သူတွေပါ။ ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဦးမိုးသောက်ပန်းလို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ပေါ့။ ဘူတာမှာ ဖြစ်ပျက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေက ... တွေးမိတာထက် ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းသည်။

“ဆမ်း ... အဝတ်အစားတွေလဲလိုက် ... ကိုယ်တို့ အပြင် ထွက်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... မထွက်ချင်တော့ပါဘူး၊ အစားအသောက်တွေ လည်း စားလာခဲ့ပြီလေ”

“မင်း အဝတ်အစားတွေဝယ်ရမယ်၊ လိုအပ်တာတွေလေ”

“ဆမ်းမှာရှိပါတယ် ... အပြင်လည်း မထွက်ချင်တော့ဘူး၊ ဦး လုပ်စရာရှိရင်ပြန်ပါနော် ... ဆမ်းကြောင့် အလုပ်မရှုပ်စေချင်လို့ ပါ”

ဆမ်း အပြင်ကိုမထွက်ရပါဘူး။ ရဲတွေနှင့်တွေ့မှာ ကြောက် ရွံမိသည်။ ဆမ်းမှာ အမှုကရှိနေသေး၏ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဦးမိုးသောက်ပန်းကိုတော့ အသေဖက်တွယ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ဆမ်း အနားယူတော့ ... အိမ်မှုကိစ္စတွေ

ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူးနော် ... ရော့ ... ဒီဖုန်းလေးယူထား ကိုယ်အဆက်အသွယ်လုပ်ရင် ရအောင်ပါ”

ပန်းရောင်အကာအရံလေးနှင့် ဖုန်း ... သူမ ရရှိပိုင်ဆိုင်လိမ့် မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှစဉ်းစားခဲ့မိပေ ... ပျော်သွားသည်။

“ဆမ်း မကိုင်ဖူးဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုယ်သင်ပေးမယ်”

ဆမ်း ... ဉာဏ်တော့ကောင်းတယ်။ တစ်ခုခုကို သင်ကြား ပေးလျှင် အတတ်မြန်တယ်။ ဆမ်း ဘွဲ့တစ်ခုခုရအောင် ကျောင်း ဆက်တက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ... သင်တန်းတွေတက်ရမယ်။ ဆမ်း ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။

“ဆမ်းက အတတ်မြန်သားပဲ”

“ဆမ်းက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ပြီးသားပါနော်”

“မင်း အမှတ်ဘယ်လောက်ရလဲ၊ မင်းတက်ချင်တဲ့တက္ကသိုလ် တက်ရမယ်၊ မင်း လိုအပ်တဲ့သင်တန်းတွေလည်း တက်ပါ”

“ဆမ်း ... စာပေးစာယူပဲတက်မှာပါ၊ ဒီခိုင်နာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ဆမ်းဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံးဖြစ်စေရမယ် ... ကိုယ် ငွေကြေးပြည့်ပြည့်စုံစုံ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး နော်”

မိုးသောက်စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရသည်။ ဆမ်းကို ရိုးရိုး

သားသားပဲဖြစ်ဖြစ် ... မရိုးမသားဘဲဖြစ်ဖြစ် ... စောင့်ရှောက်ပေး ချင်နေ၏။ သူက မိန်းမရုပ်ပွေတုံသူတော့မဟုတ် ... စီးပွားရေးမှာပဲ အာရုံနှစ်၍ လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

“ဆမ်းလေးလာ ... မင်းအခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟို ... ဟို ... နေပါစေ ... ဆမ်း သွားပါမယ်”

“လာပါ ဆမ်းရယ် ... ကိုယ့်ကို ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွ မင်းဆန္ဒမပါဘဲ မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ပါဘူး”

သူက အိတ်တွေဆွဲပြီးဝင်သွားတော့ ဆမ်းလည်း နောက်က လိုက်ရသည်။

“အို ... အရမ်းခမ်းနားတာပဲ ... လှလိုက်တာ ... ဦး ဘယ်လိုပြင်ဆင်လိုက်တာလဲဟင် ... ဒါမှမဟုတ် ... အရင်က တစ် ယောက်ယောက်နေသွားသေးလား”

“မနေပါဘူး ... ကိုယ်က အခန်းပြင်ဆင်တဲ့ကုမ္ပဏီကို ဖုန်း ဆက်ပြီး တာဝန်ယူခိုင်းတာပါ”

“ဟင် ... အဲဒီလိုလည်းရှိလား”

ဆမ်းကတော့ ဘာမှမသိပါဘူး။ အားလုံးက အထူးအဆန်း တွေပဲ ... ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ကြီးပြင်းလာပြီး ဆယ်နှစ် သမ်းအရွယ်တွင် ပထွေးနှင့်နေရသည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဆည်း အမြင်ဖူးဘူး။ ပထွေးက ဆမ်းကိုတော့ အရောတဝင်နှင့်

အလိုလိုက်တတ်၏။ ကျောင်းထားပေးသည်။

“ဆမ်းလေး ... ဘာလိုအပ်လဲ၊ ဦးလေးနေရောင်ပေးမယ်၊ စာတွေလည်း ကြိုးစား ... ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဦးလေး သင်ပေးမယ်၊ လိုအပ်တာပြော ကြားလား”

ဦးလေးနေရောင်ကို ... ဆမ်း နည်းနည်းလေးမှကြည့်မရ၊ အရက်တွေအရမ်းသောက်ပြီး ကလေးကလားပြောချင်တာတွေ ပြောနေသည်။ ဆမ်းကို ထိလိုက်တို့လိုက်နဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေး ရင်း ဆမ်းအနားမှာ ကာကွယ်ပေးရသည်။

“အမေရာ ... ဒီလူကြီးကို ဆမ်း လုံးဝသဘောမကျဘူး၊ ဆမ်း ကြောက်လည်းကြောက်တယ်၊ ကွာရှင်းပစ်လိုက်ပါ အမေရာ ... သမီးတို့ အဝေးကိုထွက်ပြေးကြမယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူး သမီးရယ် ... ဘယ်လိုမှမလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ သမီး လေးပညာရေးအတွက် အမေတို့မှေးနေကြမယ် ... ငွေကြေးတွေ လည်းလိုတယ်၊ အမေက ပင်ပင်ပန်းပန်း အိမ်တကာမှာ အဝတ်တွေ မလျှော်နိုင်ဘူး၊ ကိုနေရောင့်အထောက်အပံ့ လိုအပ်တယ်လေ”

အမေက ပြောမရ၊ ဦးနေရောင်မှဦးနေရောင် ဖြစ်နေသည်။ ညအိပ်တော့ ဆမ်းနဲ့ပဲအိပ်ခဲ့၏။ ဒါတော့အ မေက မကြောက်ဘူး၊ ကျွန်မသမီးလေးက အားငယ်တတ်တယ်။ တစ်ယောက်ထဲ မအိပ် ရဲဘူး။ ဦးနေရောင်ကို ဒီတစ်ချက်တော့ ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။

“သမီးလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီ ... အမေတို့ ဒင်းနဲ့ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးကြမယ်၊ သမီးလေး ဆယ်တန်းအောင်ရင်ပေါ ကွယ်”

အမေ ဆုံးသွားသည်။ ဆမ်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်တာ တော့ သိသွား၏။ ဆမ်း ... သမီးလေးထွက်ပြေး ... အမေမရှိရင် သမီးလေး ဘဝပျက်လိမ့်မယ်။ ဒင်းက ကြံစည်တော့မှာ ... လွတ် အောင်ကြိုးစားပါ။ ပြေး ... အမေအသက်ရှိနေတုန်း ပြေးလေ ... ဆမ်း မသွားရက် ... အမေက သားအိမ်ကင်ဆာရောဂါဖြင့် သေလု မျောပါးဖြစ်နေသည်။ ဦးနေရောင်ကလည်း လူလည်ကြီး ... ဆမ်း တို့ မသိမသာပိတ်လှောင်ထားခဲ့၏။ အမေသေတော့ ပိုဆိုးလာ သည်။

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွာ ... ဒီမှာ ... ကိုယ် အအေး သွားယူနေတာ ... ဆမ်း ဒီအတိုင်းပဲ တွေတွေလေးထိုင်နေတယ်၊ ဆမ်းမျက်နှာလေး ညှိုးသွားသလိုပဲ”

“ဪ ... ဟိုလေ ... ဆမ်းဘဝအကြောင်းတွေကို စဉ်းစား မိသွားတယ်၊ အမေကိုလည်း သတိရလို့ ... ဆမ်းကို အရမ်းစိတ်ပူ ခဲ့တယ် အမေလေ”

“အတိတ်အကြောင်းတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့နော် ဆမ်း ပျော်ပျော်နေပါ ... ဆမ်းဘဝမှာ အပူအပင်တွေ လုံးဝမရှိစေရတော့ ပါဘူးကွာ”

သူကိုယ်တိုင် အအေးဖူးလေးကိုယူပြီး ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ ဆမ်း လိုကောင်မလေးမျိုးကို သူ လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဖြူစင်သူလေး ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် သူနေထိုင်ရာခြံကြီးထဲကို တော့ ခေါ်ဆောင်မသွားရဲပေ ... အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲရ၍ သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကင်းမဲ့ခဲ့ရသည်။ မေသူသူနဲ့ကွဲရတာ သူရှုပ်ပွေလို့ ဟု သတင်းအထွက်မခံနိုင်ပေ ... ဆမ်းကိုတန်ဖိုးထားမိပေမယ့် လူသိရှင်ကြားတော့ မတွဲရဲပေ ... တပည့်လူယုံတွေလောက်ပဲ အသိ ပေးခဲ့သည်။

“ရှော့ ... အအေးလေးသောက်လိုက်ဦး ဆမ်း ... ဘာတွေ လုပ်ချင်လဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားထားပါ။ ဒီမှာမီးခံသေတ္တာ ဖွင့်ပြ မယ်”

“အို ... ”

ဆမ်း အရမ်းကိုအံ့ဩရတာပဲ ... မီးခံသေတ္တာဖွင့်တဲ့နည်းကို သင်ပေးသည်။ ဖွင့်လိုက်တော့ ... အထဲမှာ ငွေတွေ့ ... လက်ဝတ် ရတနာတွေ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ သူက ဖန်ဆင်းရှင်လား။ ဆမ်း အံ့ဩလွန်းလို့ သေတော့မယ်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဆမ်း အံ့ဩနေလား။ ကိုယ် ဖုန်းနဲ့စီစဉ်ညွှန်ကြားထားတာ လေ။ ဆမ်းက တောသူမလေးပဲ ... ဘာမှမသိဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ဆမ်း အရမ်းအံ့ဩတယ် ... ဦးကို ဖန်ဆင်းရှင်လို့တောင် ထင်လာတယ် ... ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား ဦးရယ် ... ဆမ်း အိပ်မက်တွေများမက်နေတာလားဟင်”

ဦးက ဆမ်းလက်မောင်းလေးကို ဆွဲဆိတ်လိုက်၍ သူမ အား နာတယ်ဟုအော်ပစ်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးနော် ဆမ်း ... တကယ်ပါ။ မင်းလေး စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်စုံဖို့အတွက် ... နတ်ဒေဝတာတွေက မင်းလေးကို ကိုယ့်အနားပို့ပေးလိုက်တာပါ”

ဒီလှိုင်းကို သတိရတယ်။ ဆမ်းကို တမင်ပို့ပေးလိုက်တာ လားပဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလှိုင်းကတော့ ဆမ်းကိုပျော်ရွှင်စေချင် မိတယ်လေ။ ဒီလှိုင်း ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ တွန့်ရစ်ခဲ့ရတာလဲ။ ဆမ်းရင်ထဲမှာ ပူပူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်နေ သေးသည်။

တံမကောင်းတာပါ။ သမီးလေးကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ မိသားစု
တာဝန်လည်း ကျေတယ်။ မိန်းကလေးက သစ္စာမရှိဘူးလေ”

ဆမ်းကို လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက်ထားထားတဲ့သဘော ဖြစ်နေ
သည်။ ဆမ်း မကြိုက် ... ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ကြိုးစား
ရပ်တည်နိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“တိ ... တိ”

“တိ ... တိ”

အပြင်မှ လူခေါ်ဘဲလဲတီးသံကြောင့် ... ဒေါသဲက ဇာခါး
သွားဖွင့်ပေးသည်။ ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးက မသွက်လက် ... ဦးက
လက်ဆောင်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့်ဝင်လာ၏။ ဆမ်း ဘာဖြစ်လို့
များ ဝမ်းသာအားရမဆီးကြိုနိုင်ရတာလဲ။ ဒီလှိုင်းရော ... သူ
အမြဲတမ်းသတိရနေမိတာက ဒီလှိုင်းပဲ ...

“ဒီလှိုင်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဟင် ... နင် ငါ့ကို အကြောင်း
မဲ့စွန့်ပစ်လိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလှိုင်း အန္တရာယ်တွေနှင့်
များ တွေ့နေပြီလား”

ဦးက သူမအနားရောက်လာပြီး ... ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေ
ပြနေသည်။ ဦးက အိမ်ထောင်ပျက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကလွဲ
ပြီး ပြီးပြည့်စုံလွန်းတဲ့ယောက်ျားပါ။ ဆမ်းနှလုံးသားက မသာယာမိ။
အားကိုးရာမဲ့၍သာ အသာတကြည်ပတ်သက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

ဦးမိုးသောက်ပန်းကို ဆမ်း ခံစား၍မရပေ ... စည်းစိမ်
ချမ်းသာတွေ ပြည့်စုံနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့်
ဆမ်းရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေပဲရှိနေသည်။

“ဆမ်း ... သမီးလေးကြိုက်တဲ့ အသုတ်တွေလုပ်ထားတယ်
လေ။ သူဌေးလည်း လာမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါသဲ ... ဦးရောက်လာမှ ဆမ်း စားပွဲမယ်”

ဦးရောက်လာမယ်တဲ့ ... ဆမ်းကတော့ မပျော်ပေ ... စိတ်
တွေလည်း စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည် ... ဆမ်းကို
ဆူပါမားကတ်ကြီးတွေသွားဖို့ ခေါ်ပေမယ့် ... ငြင်းပစ်လိုက်၏။
ဆမ်း အပြင်မထွက်ရဲ ... အခန်းထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေးနေ
သည်။

“သူဌေးက ရိုးသားပါတယ် ဆမ်းရယ် ... အိမ်ထောင်ရေး

“ဆမ်းကိုခေါ်သွားပြီး စိတ်ကြိုက်ဝယ်ပေးခဲ့ချင်တာပါ။ ဆမ်းက မသွားချင်ဘူးဆိုလို့ပါလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... များလိုက်တာ ဦးရယ် ... ဆမ်းအတွက် ဒီလောက်အထိ မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဆမ်းရာ ... မင်း အားနာလိုငြင်းနေတာလားကွာ ... ကိုယ်အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဆမ်းပျော်နေတာကို ကိုယ်က မြင်တွေ့ချင်တာလေ”

ဆမ်းရင်ထဲမှာ ဒီလိုင်းဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဝတ်စုံလေးတွေကို နှစ်သက်သဘောကျနေမိသည်။

“ဆမ်းရယ် ... မင်းလေး အားငယ်မနေပါနဲ့ ... ကိုယ့်စေတနာမေတ္တာတွေကို လက်ခံပေးပါလား”

ဦးက ... သူမလက်လေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမအထိတ်တလန့်နှင့် ရုန်းဆယ်ပစ်မိသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့မယုံကြည်ဖြစ်ရတာလဲ။ မင်းကို စိန်လက်စွပ်ဝတ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဟို ... ဦး ... အဲဒီလောက်ကြီးမလိုအပ်ပါဘူး။ ဆမ်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ မလိုချင်ဘူး”

ဆမ်း ... ဟန်ဆောင်ငြင်းနေတာမဟုတ် ... တကယ်လည်း မလိုချင်ပေ။ ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့သဘောထားကို ဆမ်း သိနေသည်။ တိတ်တိတ်ပုန်း နေစေချင်ပုံပင် ... ဆမ်း ဘယ်လိုငြင်းပယ်ပစ်ရမလဲ ကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုပဲဖြစ်နေရသည်။

“ကိုယ့်ဇနီးနဲ့က တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးသားပါ ဆမ်းရယ် ... ဆမ်းစိတ်တွေ မလုံမလဲမဖြစ်ပါနဲ့ ... လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်စိတ်တွေ သောကတွေနဲ့ ညစ်နွမ်းပူလောင်နေတယ်။ ဆမ်းနဲ့တွေ့လို့ ကိုယ် အပူသက်သာသွားတာလေ”

“ဦး”

“ပြောလေ ဆမ်း”

“ဆမ်း နေထိုင်စရာလေးတစ်ခုပဲလိုအပ်ပါတယ်။ ဦးကို တစ်စုံတစ်ရာ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုမရှိမှာလည်း စိတ်ပူပါတယ် ... ဒါကြောင့်လေ ... ဦးဆီကနေ အကြီးကြီးတွေ ဆမ်း လက်မခံပါရစေနဲ့”

ဆမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုတွေ မလုပ်ချင်ပေ ... အမြှောင်မယားဆိုတာကြီးကိုလည်း ဆမ်း အရွံ့မှန်းဆုံးပါ။ ဦးက အပြုံးတွေနှင့်စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မလေ ... ဟန်ဆောင်လိမ်ညာနေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ဘန် ... ဦး ... တကယ်ပါ”

“ဆမ်းရယ် ... မင်းမျက်ဝန်းလေးတွေက ဖြူစင်မှုအရိပ်လေး

တွေ လွမ်းနေပါတယ်ကွာ ... ကိုယ် ယုံပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆမ်းလေးကို တန်ဖိုးထားရတယ်လေ”

ဆမ်း မပျော်နိုင်ပါဘူး။ လူသတ်မှုကြီးကလည်း အရိပ်မဲကြီး အဖြစ် ဆမ်းကို အုပ်စိုးထားသည်။ အပြင်လည်း လျှောက်မထွက် ချင်သေးဘူး။ ဆမ်းရင်ထဲက ကြောက်စိတ်တွေဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့ အချိန်ဆိုတာ လိုအပ်နေသေးသည်။

“ကဲပါ ဆမ်းရယ် ... ဒီလက်စွပ်လေးက ဒီလောက်လည်း အဖိုးမတန်ပါဘူး၊ ဝတ်ထားပါ”

မိုးသောက် ... ချစ်မြတ်နိုးမိသွားရတဲ့ လရောင်ဆမ်းကို ပေါ်တင်တွဲဖို့ ဝန်လေးနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ ... သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ဆမ်းနှင့်မဖြစ်ပေ ... မေသူသူအသိုင်းအဝိုင်းတွေက ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချမှုကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

“ဒေါ်သဲရေ ... ဘာတွေချက်ထားလဲ၊ မနက်စာစားမယ် ဆမ်းလေး ဆာနေမှာစိုးလို့”

“ရပါပြီ သူဌေး ... အားလုံးအဆင်သင့်ပါပဲ ... ဆမ်းလေးက လည်း သူဌေးရောက်လာမှ စားမယ်ဆိုလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကဲ ... ဆမ်း ... ထ သွားကြမယ်”

“ဟုတ်”

ဦးဝတ်ပေးထားတဲ့ စိန်လက်စွပ်လေးက ဆမ်းလက်သွယ်

သွယ်ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။ အရမ်းလှလိုက်တာဟု ဆမ်း တွေနေမိပေမယ့် ... စိတ်က မလုံမလဲ ... ဦးကိုကြည့်ရတာ ပင် မျက်နှာပြင်လေး ပူလောင်လောင်ကြီး ... ဦးက သူမအား တယုတယလေးပြင်ဆင်ပေးနေ၏။ ဆမ်း ငြင်းပစ်ချင်တယ်။ ဦးက ဆမ်းကို ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ။ ဦးအနေနှင့် ဆမ်းကို တရားဝင် ပေါ်ပေါ်တင်တင် ချစ်သူအဖြစ်မခံယူရဲတာလည်း အပြစ်မတင်ပါ ဘူး။ ဆမ်းဘက်ကနေ အလိုက်အထိုက်နေနိုင်ရန် အတော်လေး ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်းလေး ကြိုက်ရဲ့လား၊ မကြိုက်ရင်ပြောနော် ... ဒေါ်သဲ က ကိုယ့်ရဲ့လူယုံကြီး ... ဆမ်း လုံးဝအားနာစရာမလိုဘူး”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒေါ်သဲက ဆမ်းကိုလည်းဂရုစိုက်ပါ တယ်”

“ဟင်းတွေစားနော် ... ကောင်မလေး ရှက်နေတာလား၊ မျက်နှာလေးရဲနေတယ်”

ဆမ်း ငိုပစ်ချင်ပါတယ်။ ဒေါ်သဲက ရှောင်ထွက်ပေးသည်။ ဦးက အလွန်အမင်း အကြင်နာတွေပြနေ၏။ ဇနီးနှင့်ကွာရှင်းလိုက် တာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့ ဆမ်းအပေါ် ဒီလောက်အထိ ကြင်နာယုယနိုင်ရတာလဲ။ ဆမ်း ယောက်ျားတွေကို ဒီလောက်ကြီး အထင်မကြီးပေ ... တွေ့တဲ့ယောက်ျားတိုင်းကို အရမ်း စွပ်ပြီး

ယုံကြည်မနေနဲ့ဦးနော် ဆမ်းဟု သတိပေးစကားတွေပဲ ကြား
ယောင်လာသည်။

“ကလေးရယ် ... အားရပါးရစားစမ်းပါ။ ကလေးကိုကြည့်ရ
တာ ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ ...”

“ဆမ်း မနေတတ်တော့ဘူးနော် ... ဆမ်း အရမ်းကြီးမစား
နိုင်လို့ပါ”

ဆမ်းအကြောင်း ဦး ဘယ်လောက်အထိသိနေလို့လဲ။ ဆမ်း
က လူသတ်သမားဘဝနဲ့ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးလာခဲ့သူပါနော် ...
ဦးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထိပါးရမှာလည်း ဆမ်း မလိုလားပါဘူး။
ဦးက ... ဆမ်းကို ရယ်မောရင်း ကောင်းပါပြီ။ ကောင်မလေးနေ
တတ်သလိုနေပါဟု ပြောသည်။

“ဆမ်း အပြင်ထွက်ချင်လား”

“ဟင့်အင်း”

“အိုကေ ... ကောင်းပါပြီ။ ဦးတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ပဲထိုင်
ကြည့်ကြမယ်နော်”

“ဟုတ်”

ဧည့်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။
အချစ်ခန်းတွေပြလျှင် ဆမ်း ရှက်လိုက်တာ ... ဦးကိုလည်း မကြည့်
ရဲပါဘူး။ ဒီလှိုင်းနှင့်နေခဲ့တုန်းက ဆမ်း ဒီလောက်အထိရှက်ကြောက်

မနေမိ ... ဆမ်း ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ရပ်တည်ချင်သည်။

“ဒီလှိုင်းရယ် ... ဆမ်း အခုအရမ်းချမ်းသာပြီး ပြည့်စုံနေ
တယ်။ ဒီလှိုင်း စွန့်ပစ်လိုက်လို့လေ”

ဒီလှိုင်းကို သတိရတမ်းတမိနေသည်။ သူမအား စွန့်ပစ်လိုက်
သည့်အတွက်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ နာကျည်းမိသည်။ ဘယ်လိုအနေ
အထားမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို ခံယူပစ်
လိုနေ၏။ ဆမ်း သတ္တိမရှိဘူး။ အငယ်အနှောင်းဆိုတဲ့ဘဝကြီးကို
မခံယူလိုပေ ... ကြည့်ပါဦး ... အစားအသောက်တွေအားလုံးက
နိုင်ငံခြားဖြစ်တွေကြီးပဲ ... ဆမ်း ကံကြမ္မာပဲလား။

“ကလင် ... ကလင်”

အပြင်ဘက်မှ လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် ဆမ်း မျက်လုံးလေး
ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရကာ ... ဆမ်းတို့ဆီ လူစိမ်းလာစရာ
အကြောင်းမှ မရှိတာဘဲ ... ဦးက ရယ်နေသည်။

“ဆမ်း မကြောက်ပါနဲ့ ... ဦး ခေါ်ထားတာပါ။ ဆမ်းရဲ့
တောကျတဲ့ ဆံပင်ကိုရော ... မျက်နှာလေးရော ... ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်
ကိုရော ... အလှအပတွေ ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ပေးမယ့် အလှဖန်တီးရှင်
တွေပါ။ ဒေါ်သဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဦး ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဆမ်း မကြိုက်ပါ
ဘူး။ ပြန်လွှတ်လိုက်နော် ... ဆမ်း အခန်းထဲဝင်ပုန်းနေမယ်”

ဆမ်း ထပြီးထွက်ပြေးမယ်ပြင်တော့ ဦးက ဆမ်းလက်လေး ကိုဆွဲထားပြီး ဟန်မပျက်ထိုင်နေပါဆမ်းရယ်တဲ့ ... ဦးကို အရှက်ရ အောင် မလုပ်ပါနဲ့တဲ့ ... ကျွန်မကို အရှက်ရစေတာကရောလို့ မေး ချင်တဲ့စကားတွေက ဆမ်းလည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ရပ်တန့်သွားရ သည်။ အလှဖန်တီးရှင်တွေက ပစ္စည်းကိရိယာတွေအစုံအလင်နှင့် အထဲဝင်လာကြ၏။ အခြောက်တွေပါ ... ဆမ်း သေပစ်ချင်တယ်။ ဆမ်းကို ဘာထင်မလဲ ... အဖိုးကြီးကို အပိုင်ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့ အငယ်လေးဖြစ်နေသည်။

“ဟယ် ... ကောင်မလေးက ချောလိုက်တာ ... နုနုဖတ်ဖတ် အိအိစက်စက်လေး ... အမယ်လေးဟယ် ... အလှတွေပြင်ပေးလိုက်ရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေတောင် အရှုံးပေးရ မယ် ... တကယ်”

ဆမ်း ငိုချင်သည်။ ရှက်လိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ သူတို့အကြည့်တွေကို ဆမ်း သဘောပေါက်နားလည်၏ ... ဦး ကိုယ်တိုင်က ဆမ်းကို ဘာလိုလို ... မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငြိမ်သက် စွာ ခံယူလိုက်ဖို့ပဲရှိသည်။

“အလှဆုံးလေးပြင်ပေးနော် ... အလှပြင်ပစ္စည်းတွေသုံးစွဲ နည်းလည်း သင်ပြပေးခဲ့ပါဦး ... ကိုယ်ပြန်မယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးလို့ပါ။ စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချ ... မိုးပေါ်ကနေ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ပြုတ်ကျ လာတယ်လို့ ထင်သွားစေရမယ်”

“အိုကေ ... ဆမ်း ကိုယ်သွားမယ်၊ ညနေမှဆုံမယ်နော်”
တကယ်ပါပဲ ... ဆမ်းတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်သွေးတွေနှင့် ထူပူ လောင်မြိုက်လာသည်။ ဦး ဘာသဘောနဲ့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဆမ်း ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်လိုက်တာလဲ။ ဆန်း မငြင်းရဲပေ ... ရန်ကုန် မှာ ဆမ်းတစ်ယောက်ထဲ ဘဝကိုရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ အခက်ခဲဆုံးဖြစ် နေသည်။

“နာမည်လေးက ဆမ်းလား”

“လရောင်ဆမ်းပါ”

“အို ... လှလိုက်တာ ... လူလေးကလည်း အရမ်းလှတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်ဟဲ့ ... သိလား”

ဆမ်းမေးစေလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်၍ ... ဆမ်း အထိတ် တလန့်နှင့် လက်ကိုပုတ်ချပစ်လိုက်သဖြင့် အခြောက်မက ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါမျိုးက တို့ရဲ့အလုပ်လေ ... နင်က မရိုးမသားလုပ်တယ်ထင်နေလို့လား၊ ရိုင်းတယ်”

“ဒီမှာ ဘာရိုင်းတာလဲ ... ကျွန်မအသားကို ဒီလိုထိတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ တော်ပြီ ... အလှလည်းမပြင်တော့ဘူး၊ ဖယ်ပါ”

“အမယ်လေး ... ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ ... တို့က ဦးမိုးသောက်ပန်းကိုအားနာလို့ လာလုပ်ပေးတာနော် ... သူမိန်းမ မေသူသူလက်ထပ်ထဲက ပြင်ပေးတာ”

“ပြန်မယ် ဂျော်နီ ... ဒီဟာမလေးက အထူအပါးနားမလည် တဲ့ အစိမ်းသက်သက်လေးပဲ ... ထားလိုက်”

“ရှင်တို့တွေ ဘာတွေလဲ၊ လူကိုဘာထင်နေလဲ ... ထွက်သွား ကြ”

ဆမ်း အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ပစ်နေသဖြင့် ... ဒေါ်သဲ ပြေး ထွက်လာသည်။

“ဆမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူဌေးဧည့်သည်တွေလေ ... ဘာဖြစ် လို့ မောင်းထုတ်နေရတာလဲ”

“မယားငယ်မက ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ ... ထို့”

“ဒီမှာ ... အခြောက်မတွေ”

ဒေါ်သဲက ... အတင်းပဲဆွဲထားသည်။ အခြောက်မတွေ ပစ် ပစ်နှစ်နှစ်ဆဲဆိုထွက်သွားကြ၏။ ဆမ်း ဝမ်းနည်းရလွန်း၍ ဆိုဖာ ဆက်တီပေါ်ထိုင်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုမိသည်။

“အဟင့် ... ဟင့် ... အဟီး”

“အဟင့် ... ဟင့်”

“ဆမ်း မငိုပါနဲ့ ... သူဌေးက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပါ

တယ်၊ ဒီအခြောက်တွေပြောတဲ့စကားတွေကို နားမယောင်နဲ့ ... အရေးကြီးတာက ဆမ်းဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးလေ”

“အဟင့် ... ဟင့် ... အဟင့်”

“အဟင့်”

ဒေါ်သဲက ဆမ်းကိုချော့မော့နေသည်။ သူဌေးက စေတနာ နှင့်လုပ်ပေးတဲ့အကြောင်း ပြောပြနေ၏ ... ဆမ်း ... နင် ဒီလိုပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတော့မှာလား။ နင့်မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းရော ရှိလို့လား။ ဦးမိုးသောက်ပန်းကိုဆန့်ကျင်၍ မဖြစ်သေးကြောင်း ဆမ်း သဘောပေါက်နားလည်နေသည်။

အရမ်းကြီးအကုန်အကျမခံပါနဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကိုယ် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“ဦးက ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဆမ်းနဲ့ လည်း မလိုက်ဖက်ပါဘူးနော် ... ဆမ်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဆမ်းရယ် ... ဦးကို တရှည်တလျှားရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ ဘူးကွာ ... ဦး နားလည်ပါတယ်။ ဆမ်းကိုလည်း ဒီလိုသဘောထား တွေ မရှိပါဘူး။ ဦး တောင်းပန်ပါတယ်”

မိုးသောက် နာကျင်ရသည်။ ဆမ်းကို ချစ်မိနေသည်။ သူ့ ဘက်ကနေ တရားဝင်အသိအမှတ်မပြုရဲ ... ဆမ်းအပေါ်လည်း မတရားနိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်လိုပေ ...

“ဆမ်း ... သင်တန်းတက်မယ်ဆို ... ဦး စုံစမ်းပေးမယ်”

“ဆမ်း ... ခဏလေးနေချင်သေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိပ်အသားမကျသေးဘူး။ ဆမ်း ရှက်နေလို့ပါ”

ဆမ်း အပြင်ကို သိပ်မထွက်ရဲသေးပါဘူး။ ကြောက်တယ်။ ရဲတွေကိုလည်း မတွေ့ရဲ ... ဆမ်း ကျူးလွန်လာတဲ့ပြစ်မှုအတွက် စိတ်က မလုံမခြံစားနေရသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့်လား ဆမ်း ... ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးစိုက်စရာ မလိုဘူး ဆမ်း”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၁၄)

“ဆမ်းလေးရယ် ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်က ဆမ်းလေးကို လှပစေချင်လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဆမ်းကို ... သူ လျှော့တွက်ထားမိတာ မှားသွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့မာနနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဆမ်းလေးထံတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ မိုးသောက် နှစ်သက်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း တရားဝင်တော့ ... မိုးသောက် သတ္တိတွေကင်းမဲ့နေ သည်။

“ဦး ... ”

“ပြောလေ ဆမ်း”

“ကျွန်မကို အငယ်အနှောင်းလိုမသတ်မှတ်ပါနဲ့နော် ... ကျွန်မ ဒီလိုဘဝမျိုးကို မခံယူနိုင်ဘူး။ လူတွေရဲ့စော်ကားမှုကိုလည်း ဆမ်း ရှက်တယ်။ ဆမ်းအတွက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးကရော ... ကျွန်မကို တရားဝင်ပတ်သက်ရဲရဲ့လားလို့ မေးချင်သည်။ ဦးကိုလည်း ဆမ်း နားလည်ပါတယ်။ ဆမ်းအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အတင်းအကျပ်မတောင်းဆိုလိုပေ ... သင်တန်းတက်ဖို့ သူမ အပြင်သို့ထွက်ချင်၏။ ကြောက်စိတ်တွေ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲပါ ဆမ်းရယ် ... ဦးထောက်ပံ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စိတ် သက်သက်သာသာနဲ့ လက်ခံပေးပါ ... ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကတော့ ဆမ်းလေးဆန္ဒပါ”

ဆမ်းဘဝကိုလည်း သူ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဆန္ဒ မရှိပေ ... တရား ဝင်လူသိရှင်ကြား မထုတ်လိုတာကလွဲပြီး ... ဆမ်းကို တန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးနေမိသည်။ ဆမ်းယုံကြည်စေရန် သက်သေပြလိုခဲ့၏။ ဆမ်း သင်တန်းတက်ဖို့လည်း ကားကအစ သူ စီစဉ်ပေးလိုသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“ဦးကို ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဆမ်းဘဝလေးကို မြှင့်တင်ပေးပါရစေကွာနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ် ... ဆမ်းကိုလည်း နားလည် ပေးပါ။ ဦးကို ထိခိုက်နစ်နာစေမယ့်ကိစ္စတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ပါ တဲ့။ ဦးကျေးဇူးတွေကိုလည်း ဆမ်း အမြဲတမ်းမှတ်သားထားပါမယ်” ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝ အဆင်မပြေမှုတွေ

ဆမ်း နားလည်ခံစားရသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဆမ်းနှလုံးသားတွေ မှာ ထူးဆန်းစွာ ဒီလိုင်းကရှိနေသည်။ ဆမ်းကို စွန့်ပစ်သွားတယ် ဆိုရင်တောင် ဒီလိုင်းမှာ အပြစ်မဲ့သည်။

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ညကျရင် ... ဆမ်းကို ကား တောင်းသင်ပေးမယ်”

“ရှင် ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဦး ... ဆမ်း မသင်ချင်ပါဘူး၊ အပို လုပ်တွေပါ”

“စကားများစမ်းနဲ့ ဆမ်း ... မင်းကို ကားဝယ်ပေးမယ်၊ မင်း သင်တန်းတွေတက်ရမယ်လေ ... ဒီလောက်ငွေကြေးလေးက ဦး အတွက် အပန်းမကြီးဘူး၊ ဦးမှာ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုတွေက အများ ဖြစ်ပါ။ သမီးအတွက် သတ်သတ်လေ”

“ဆမ်းကို ငွေကြေးကိစ္စတွေလာမပြောပါနဲ့ ဦးရယ် ... သူ တောင်းစဉ်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ မတရား မချမ်းသာချင်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ မှာ”

ဦးကိုလည်း ဆမ်း တုံ့ပြန်မချစ်နိုင်ပေ ... သူမနှလုံးသားတွေ မှာ ဒီလိုင်းပဲရှိနေခဲ့သည်။ ဦးကိုမချစ်နိုင်ဘဲနှင့် ဦးဆီက လိုအပ် လောက်ပဲ အထောက်အပံ့တွေရယူလို၏ ... ဦးမျက်နှာပေါ်မှာ

ညှိုးငယ်မှိုင်းဝေသွားသည်။

“ဆမ်းရယ် ... ဦးဘဝက စိတ်သောကတွေနဲ့ အပူမီးသေ
ဦင်းနေတာပါ။ ဆမ်းအပေါ် လုံးဝမရိုးသားတဲ့စိတ်တွေ မထားပါဘူး။”

“Sorry နော် ဦး ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဦး စိတ်ဆင်
ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်သွားမှာလည်း ဆမ်း မလိုလားပါဘူးနော်”

ဦးမိုးသောက်ပန်းနှင့်လည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်
မဖြစ်သေးပေ ... ဆမ်း မဆန့်ကျင်ရဲ ... ဦးမိုးသောက်ပန်း
အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရမည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း စိတ်မလုံလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးရယ် ... ဆမ်း
တကယ်ပဲ အသားမကျသေးပါဘူး။ ဦးကိုလည်း ဆမ်း အားနည်း
တယ်”

ဆမ်း စိတ်တွေကိုလျှော့ပစ်လိုက်ပြီး ဦးအတွက် ညစာ
ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ ဆမ်းကဘာလဲ။ ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့ အထဲ
အနှောင်းလား။ မတတ်နိုင် ... ဆမ်း ရင်ဆိုင်ရမယ့်ဘဝပါ။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“ဦးနဲ့ အပြင်ထွက်မယ်”

“ဟုတ်”

ဆမ်း သတ္တိရှိမှုဖြစ်မယ်။ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဦး

အပြင်အပြင်ကိုလည်း ဆမ်း မခံယူရဲပေ။ ဆမ်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး
ထိုင်ခဲ့ရသည်။

“ဒီလိုင်း ... နင်နဲ့သာဆို ငါ အရမ်းပျော်ရွှင်ရမယ်ထင်တယ်။
ဆမ်းရည်ပဲ အတူတူလျှက်ရလေ ... တံအိုပျက်မှာလည်း ငါနေရဲ
မိတယ်”

ဒီလိုင်းကို သတိရသည်။ သူမအား စတင်ရှောင်ရှောက်ထား
သူက ဒီလိုင်း ...

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ကားမောင်းသင်ပါ ... ဘာမှ အားငယ်ကြောက်ရွံ့နေစရာ
မလိုပါဘူးကွာ ... ဒီမှာက တိုက်ခန်းတွေနဲ့နေကြတာပဲ ... ပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုလည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး”

“ဟုတ်”

ဟုတ်တယ် ... ဆမ်း ကြောက်နေစရာလည်း မလိုပါဘူး။
သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လဲ ... သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့
အငယ်အနှောင်းဖြစ်တော့ရော ... ဆမ်းမှာ ဘာတစ်ခုမှနစ်နာစရာ
မရှိပါဘူး။ ဆမ်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပဲရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဦးကိုနားလည်ပေးပါ ဆမ်းရယ် ... ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးပြီး
ဆန်မိုးထားရတဲ့မိန်းကလေးက ဆမ်းတစ်ယောက်ထဲပါကွာ ...

ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာကလည်း မေသူသူကြောင့်
ကိုယ် ဆမ်းကိုပေါ်တင်မတွဲခဲ့ဘူး။ ဒါကလည်း”

“တော်ပါတော့ ဦးရယ် ... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ... ဆမ်း
နားလည်ပါတယ်”

ဆမ်းဘဝက ဖန်တီးလာတာပဲလေ။ တကယ်တော့ ဦး
လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ ... ဆမ်း သိသည်။ ဆမ်းကိုလည်း
ကြင်နာလွန်း၏။ ဆမ်းစိတ်တွေကိုပဲ လျှော့ပစ်လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်းကို ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေ
ချင်တယ်။ ဆမ်း အခန်းပဲအောင်းမနေပါနဲ့ ... သင်တန်းတက်ပါ
ကြိုးစားတည်ဆောက်ပါ”

ဦးရယ် ... ဆမ်း သိပါတယ်။ ဆမ်းကိုတော့ တရားဝင်
လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ ... ဦး ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ပါတယ်။
ဆမ်းလို အခြေအနေမဲ့ကောင်မလေးကို ... ဦး အသိုင်းအဝိုင်းထဲ
ဆွဲခေါ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဆမ်း ကြိုးစားတည်ဆောက်
နိုင်ဖို့ပဲ လိုအပ်သည်။

“ဆမ်း မနက်ဖြန်ပဲသင်တန်းတက်မယ် ဦး ... ဟုတ်တယ်
နော် ... ထောက်ပံ့ပေးမယ့်သူရှိနေတုန်း ဆမ်း ကြိုးစားရမယ်”

ဦးကတော့ ဆမ်းကို ကားမောင်းသင်ပေးရင်ပျော်နေသည်
နောက်ဆို ဦးကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်တော့ပါဘူးဟု ... ဆမ်း

ကတိပေးလိုက်၏။ ဆမ်း ... အခွင့်အရေးပေးတုန်း အရယူရမည်
ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ဦးဘဝကို ဦး မပိုင်ဘူးနော် ... ဆမ်းနဲ့ အနီးကပ်နေထိုင်ဖို့
အချိန်ဆိုတာလည်း တွက်ချက်လို့မှမရတာ ... ဆမ်းလေး ဦးဆီက
နေ ရသလောက်ယူထားပါ”

“ကျွန်မ ... ဟိုလေ”

သူက ဆမ်းနှုတ်ခမ်းလေးကို လှမ်းပိတ်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ဆမ်းကိုယ်လေး ရောက်သွားပေမယ့် ... ဆမ်း ရင်မခုန်ပေ ...
ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကျုံ့ထားမိ၏။ ဦးမိုးသောက်ပန်းကိုလည်း ဆမ်း
သတိတော့ထားရမည်ဖြစ်သည်။

“စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်မနေနဲ့နော် ကလေး ... ကိုယ်က
မေတ္တာနဲ့ပေးတာပါ ... မင်းရဲ့ဖြားယောင်းမြူဆွယ်မှု လုံးဝမရှိဘူး
မဟုတ်လား”

ဦးမိုးသောက်ပန်းနေရာမှာ ဒီလှိုင်းကိုရှိစေချင်သည်။ ဒီလှိုင်း
ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ ဆမ်းနှင့်အတူ ရထားပေါ် ဘာဖြစ်လို့များ
လိုက်မလာရတာလဲ။ အမှောင်ထဲလမ်းမပေါ်က မာကျူရီမီးလုံး
အလင်းရောင်က ကားထဲအထိ အလင်းရဖို့မလုံလောက်ပေ။ ဦးက

ဆမ်းလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ဒီလှိုင်းရယ် ... ဆမ်း ကောင်းစားနေပြီလေ။ နင်က တာဝန်မယူချင်လို့ ... စွန့်ပစ်လိုက်လို့လေ။ ဆမ်းနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက တင်းတင်းလေးစေ့ကပ်နေသည်။

“ဆမ်းက အတတ်မြန်သားပဲ ... အရမ်းတော်တယ်”

ဆမ်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်။ ချစ်တယ်ဟုပြောဖို့ အခွင့်အရေးကို မိုးသောက်စောင့်နေမိသည်။ သူ့နှလုံးတွေထဲက ... ချစ်မြတ်နိုးရတာပါ။

“ဆမ်း တက်ဖို့သင်တန်းလည်း ကိုယ် စုံစမ်းထားတယ်။ မနက်ဖြန် သွားအပ်ကြမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ဆမ်းဘက်ကနေ အခုလိုလိုက်လိုက်လျောလျောဆက်ဆံပေးတာ ကိုယ် အရမ်းပဲဝမ်းသာတယ်”

ဆမ်းမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့လို့ပါ။ ဦးမိုးသောက်ပန်းရယ် ... ဦးဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ကျွန်မ လိုက်နာရတော့မယ်လေ။ ဆမ်း ကားမောင်းသင်သည်။ အခန်းထဲ အောင်းမနေတော့ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ ... အပြင်ထွက်မယ်။ သင်တန်းတွေတက်မယ်။ သူမဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် စတင်လုပ်ဆောင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ တော်တော်လေး ညဉ့်နက်မှ အခန်းပြန်ကြ၏။ ဆမ်းကို တိုက်ရှေ့မှာပဲ ဦးက ရပ်ပေးသည်။

“ဆမ်း ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ကွာ ... ရက်စရာလည်းမလိုဘူး။ မတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်နေတာပါ။ မစပ်စုကြပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆမ်း ... အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ စိတ်တွေချောက်ချားလိုက်တာ ... သူ့အခန်းနှင့်သူ တံခါးတွေပိတ်ထားကြပေမယ့် ဆမ်း ခြေလှမ်းလေးတွေ မမှန်ချင်။ ခုပ်သွက်သွက်တက်လာခဲ့၏။ သူမ အခန်းထဲရောက်သွားမှ ဆမ်း သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟူး ... ”

“ဆမ်း ... ”

“ရေ ... ရေပေးပါ”

ဒေါ်သဲဆီက ရေတစ်ခွက်အမြန်တောင်းပြီး သောက်လိုက်ရသည်။

“ဆမ်းရယ် ... ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ သူဌေးရော ပြန်သွားပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဆမ်းလေး လက်ဖျားတွေအေးစက်နေတာပဲ ... သူဌေးက လူကောင်းပါ။ ဆမ်းကိုလည်း အတော်လေးချစ်ပုံရပါတယ်”

ဒေါ်သဲလည်း ဆမ်းကို သနားမိနေသည်။ ဒီကောင်မလေး

စိတ်ဓာတ်ဖြူစင်တာကို မိမိ တွေ့နေရ၏။ ဆမ်းအကြောင်း ဘာမှ မသိ ... သူဌေးက မစပ်စုဖို့ဘဲပြောနေသည်။

“ဒေါ်သဲ ... ဘာမှမစပ်စုနဲ့ ... ဆမ်းကိုလည်း မမေးပါနဲ့”
သူဌေးက ဒေါ်သဲတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်သဲ စောင့်ရှောက်ပေးနေသည်။

“ဆမ်းလေး အားမငယ်ပါနဲ့ ... ဘဝက ဒီလိုပဲဖြစ်လာပြီပဲ လေ၊ သူဌေးက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပါ။ ဒေါ်သဲ အာမခံပါ တယ်”

“ဟုတ်”

“ဆမ်းလေး အိပ်တော့နော် ... အနားယူပါ။ ဘာများလိုအပ် သေးလဲကွယ်”

“ဟင့်အင်း ရပါပြီ၊ ဆမ်း အဝတ်အစားတွေလဲပြီးရင် အိပ် တော့မှာပါ”

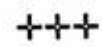
ဆမ်း အိပ်ခန်းလေးထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အေးစိမ့်မွှေးပျံ့နေတဲ့ အပြာရောင်အိပ်ခန်းလေး ... ဆမ်းအတွက်ကတော့ နတ်ဘုံနတ်နန်း လေးတစ်ခုပါ။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးကြီးမားနေ ကြောင်း ဆမ်း သိသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ... ငါလေ ... ဒီလိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မော နေမယ်လို့ နင်ထင်နေလား၊ ငါ ခံစားလို့မရဘူးဟာ”

အဝတ်အစားတွေ လဲပစ်သည်။ အရာရာ ... မိမိကျနေ၏။ ဆမ်း သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ရမယ်။ အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့ ပစ်လိုက်တော့မည်။ ဆမ်း ညဝတ်အင်္ကျီလေးကပင် ... ဖဲသား အကောင်းစားတွေ ... ဒီလိုင်းဝယ်ပေးတဲ့ ပိတ်စအညံ့စား ညဝတ် အင်္ကျီလေးကိုပဲ နှစ်သက်နေမိသည်။

“နင့်ကို ငါမေ့ပစ်ရမယ် ဒီလိုင်း ... အတိတ်ကဘဝတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ မေ့ပစ်တော့မယ်၊ လရောင်ဆမ်းရဲ့ဘဝက နာမည် နဲ့လိုက်ဖက်ပြီး အေးချမ်းနေပြီ၊ ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

ပထွေးရဲ့စော်ကားမှုကြောင့် ပထွေးကိုသတ်မိပြီး ဘယ် သောင်ဘယ်ကမ်းဆိုက်ရမည် မသိ ... သူမ ဦးတည်ချက်မဲ့ ပြေး ထွက်လာခဲ့ရတဲ့ လရောင်ဆမ်းဘဝ သူမအား ကူညီဖေးမခဲ့သူက ဒီလိုင်းသံ ... သူ့ကိုယ်သူ လမ်းပေါ်ကယောက်ျားတဲ့ ... ဒီလိုင်းဘဝ ကို သူမ အသေအချာမသိ ... တို့အတိတ်ကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ဆမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီလှိုင်း ... ညိုမြတို့နဲ့နေပါ။ အားမနာပါနဲ့”

“အေးပါကွာ ... ဒီလှိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ဘဝက ဘာမှ ရေရေ ရာရာမရှိဘူးကွ ... မင်းတို့နဲ့ပဲနေမှာ”

ဒီလှိုင်း တွေ့မြင်ချင်သူက ဆမ်းပင် ... ရထားပေါ်ပါသွားပြီး ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲ။ ဒီလှိုင်း သိချင်သည်။ ရဲသော်အိမ်မှာ ခဏနေပြီးတာနှင့် ဆမ်းကိုရှာဖွေ ရန်ကုန်တက်မည်ဖြစ်သည်။ ရဲသော် တို့အိမ် ရောက်လာ၏။ အဒေါ်ကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေဆီးကြိုပြီး ဒီမှာပဲအတူတူနေထိုင်ဖို့ ပြောနေသည်။

“မောင်ဒီလှိုင်း ... ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူးနော် ... အတူတူ နေကြမယ်၊ ဘဝတူတွေပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ အဒေါ်”

သူသိချင်နေတာက ဆမ်းအကြောင်းတွေပဲ ... ညိုမြက ဘာ သတင်းမှမကြားဟုပြောသည်။

“ဆမ်းအကြောင်းတော့ ဘာသတင်းမှမရတော့ဘူး။ ဆမ်းက ထောင်ကျမှာ အရမ်းကြောက်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ပုန်းနေမှာပေါ့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ခွင့်တွေဘာတွေ ဆမ်း မသိဘူး။ ထောင်ထဲတော့ မဝင်ပါရစေနဲ့ ဒီလှိုင်းရယ်နော် ... ထွက်ပြေးကြမယ်။ ဆမ်း ကြောက်တယ်။ ဆမ်းပြောခဲ့တဲ့စကားသံလေးတွေကို ပြန်၍ကြားယောင်လာမိသည်။ ဆမ်းကို တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်

အခန်း (၁၅)

ဒီလှိုင်း ... ထောင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကျော်ပဲနေလိုက်ရသည်။ သူ့ထက်စောစော ထောင်ထဲကနေလွတ်မြောက်သွားတဲ့ ရဲသော်က လာကြိုနေ၏။ ညိုမြသွေးလည်း ပါသည်။

“အဖေတော့ ... သူ့လောဘနဲ့သူ ဆုံးသွားတယ် ဒီလှိုင်းရာ ဒေါ်ချောချောကလျာကတော့ မင်းအတွက် တိုက်ခန်းကိုထားပေး တယ်၊ အချိန်မရွေးနေတဲ့လေ”

ရဲသော်နှင့်ညိုမြတို့က လက်ထပ်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်း ဝယ် ဈေးရောင်းစားနေကြသည်။ ဒီလှိုင်း ပျော်ရွှင်မိ၏။ ငွေကြေး အချောင်လည်ကြီးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ... အဆင်ပြေနေသည်။

“မင်း ငါတို့နဲ့ပဲနေပါ ဒီလှိုင်း ... ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး နော် ... ငါတို့က ညီအစ်ကိုအရင်တွေထက် ပိုပြီးသံယောဇဉ်တွယ်ရ ပါတယ်ကွာ ... ဘဝတူတွေလေ”

စက္ကန့်မျှ မေ့ပစ်၍မရ။ သတိရလွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသည်။

“ဆမ်းကို သွားရှာမယ်၊ ဆမ်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး၊ ငါအရမ်းသိချင်တယ် ရဲသော်ရာ”

“အေးပါကွာ ... မင်းအတွက် ... ငွေကြေးကအစ လုံလုံ လောက်လောက် ငါပေးပါ့မယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ငါ့အသိမိတ်ဆွေရှိတယ်၊ မင်း အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ငါပြောပေးပါ့မယ်”

ရဲသော်က ဒီလှိုင်းထက် အပေါင်းအသင်းဆန့်သည်။ ဒီလှိုင်း ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ဖို့ ကြိုတင်စုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေ ရှိနေ ၏။ ဒီလှိုင်း ဝမ်းသာသည်။

“ငါရန်ကုန်တက်မယ် ရဲသော် ... အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဆမ်းကို ရှာမယ်၊ ဆမ်း ကောင်းစားနေရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ ... ဒုက္ခ ရောက်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီလှိုင်း”

“ပြော”

“တကယ်လို့ ဆမ်းအိမ်ထောင်ကျနေရင် ... မင်း ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ဒါဆိုလည်း မင်းပြန်လာခဲ့ပါကွာ ... ချောချောကလျာ လည်း မဆိုးပါဘူး”

“တော်စမ်းပါကွာ ... ငါ ဆမ်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ ဆမ်းအခြေအနေကို သိချင်တယ်၊ ဆမ်းကို

မဖြစ်မနေရှာမယ်၊ အရယူမယ်”

ဆမ်း ... မင်းကို ဒီလှိုင်းအရယူမယ် ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ ဘယ်လိုမှလက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ငါ ဆမ်းရယ် ... ညနေရောက်တော့ ချောချောကလျာ ရောက်လာ သည်။

“ဒီလှိုင်းရယ် ... မင်းလွတ်မယ့်ရက်ကို မမ သိထားရင် လာ ကြိုမှာပေါ့၊ ရဲသော်နဲ့ညှိမြဲကလည်း မပြောဘူး”

ရဲသော်တို့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီး အရင်းအနှီးတွေထုတ် ပေးထား၍ ချောချောကလျာကို လေးစားနေကြသည်။

“ကဲ ... ကားပေါ်တက် ... တစ်ခုခုသွားစားမယ်၊ ရဲသော်နဲ့ ညှိမြဲ မင်းတို့လည်း မမတိုက်ခန်းကိုပြောင်းနေကြလေ၊ ဒီလှိုင်းနဲ့ အတူတူနေကြပေါ့”

“ရပါတယ် မမရယ် ... ဒီမှာပဲနေပါ့မယ်၊ ဒီလှိုင်းအတွက်ပဲ ပူပါ၊ ဒီလှိုင်း ... မင်းလိုက်သွားလေ”

ရဲသော်က အတင်းထည့်နေ၍ ... ဒီလှိုင်း လိုက်လာခဲ့ရ သည်။ အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲ ဝင်လာကြသည်။

“မောင် ... ဘာစားမလဲ ... ကြိုက်တာမှာပါ၊ မကို အားမနာ နဲ့”

မောင်တဲ့ ... ဒီလှိုင်းကျောထဲနေ စိမ့်တက်သွားသည်။

ချောချောကလျာက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပါလား။ သူ သတိရမိနေတာက ဆမ်းပါ။ အကောင်းဆုံးအစားအစာတွေ ဆမ်းကို သူကျွေးချင်ခဲ့စဉ် သူနဲ့ဆမ်း ရန်ကုန်ကိုပြေးဖို့ကြံစည်တော့ ... ချောချောကလျာရဲ့ ငွေကြေးတွေဖြစ်သည်။

“မောင် ... ဘာစားမလဲ၊ မမှာပေးရမလား၊ မောင့်အဝတ် အစားတွေကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေတာပဲ ... အသစ်တွေ ထပ်ဝယ် ရအောင်နော်”

“မမ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဒီလှိုင်းက လူသတ်သမားထောင်ထွက်နော်”

“မောင်ရယ် ... ချောသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ... ချော ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ပြောချင်တာပြောကြပါစေ၊ ချော ကတော့ မောင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဗျာ ... ”

“ဘာဗျာလဲ ... မောင်နော် ... ချောကိုတော့ အူလည်လည် မလုပ်နဲ့ ... ချောနဲ့မောင်လက်ထပ်ပြီးရင် ချောရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေအားလုံး မောင့်လက်ထဲအပ်မှာပါနော်”

“မဟုတ်သေးဘူး မမချော ... ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို အရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ သွားစရာရှိတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ

စဉ်းစားနိုင်သေးဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မမ ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ငွေသိန်းနှစ်ဆယ်လောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါလား၊ ကျွန်တော် ချေးတာပါ”

ချောဘက်ကနေ ... ဒီလောက်အထိ လိုက်လျောနေတာ တောင်မှ မောင်က အင်တင်တင် ... မာနမင်းသားလေး ဒီလှိုင်းသံ ကိုချစ်ရတာ ယောက်ျားပီသတဲ့မာနတွေကြောင့်ပဲ။ ရုပ်ရည်ရူပကာ ကလည်း ဖြောင့်တောင့်နေသည်။ ထောင်ထွက်ဆိုပေမယ့် မောင့် ရုပ်က စုတ်ပြတ်မနေပေ။ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကိုပဲ ချော အရူးအမူးချစ်မိနေသည်။

“မင်းဘာလုပ်မလဲ မောင် ... ဟိုဟာမလေးကို ရှာဖို့လား”

“ဘယ်ဟာမလေးလဲ၊ ကျွန်တော်မှာ ရှာစရာမရှိပါဘူးဗျာ”

“မင်းအဖေကပြောတာပဲလေ ... လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့်တဲ့ ... ဦးနေရောင်ရဲ့ မယားပါသမီးလေးတဲ့”

“ဟာ ... မဟုတ်တာတွေ ... ကျွန်တော်မသိဘူး၊ အဖေက ထင်တာတွေလျှောက်ပြေးနေတာပါ”

ဆမ်းနှင့်ပတ်သက်သမျှအကြောင်းတွေကို ရေငုံနှုတ်ပိတ် ထားရမည်ဖြစ်သည်။ သဲလွန်စရာသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ ငြင်းသည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား မောင် ... အဲဒီကောင်မ လေး တကယ် မင်းမသိတာလား”

“တကယ်ပါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ဘူးဗျာ
ယုံပါ”

ရဲသော်တို့ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေကြေးထက် ချောချော
ကလျာက လျှံသူဖြစ်၍ ဒီလှိုင်းယူသွားလိုသည်။

“မင်း ... ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲဆိုတာ မမကို အသေအချာ
ပြောပြ ... မမ အားလုံးတာဝန်ယူတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ မမပိုင်တဲ့
တိုက်ခန်းတွေလည်း ရှိတယ်”

ဆမ်းကိုသွားရှာဖို့ကိစ္စ လုံးဝထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ မဖြစ်နိုင်
ပေ ... ဘယ်လို အကြောင်းပြရမလဲ။ ရန်ကုန်မှာ ခြေကုတ်ယူနိုင်ဖို့
ကလည်း အရေးကြီးနေသည်။ ချောချောကလျာကိုပဲ အပိုင်ကိုင်ဖို့
ဒီလှိုင်း စဉ်းစားထား၏။ ညှို့မ့ျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“မောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ချောကို ကလီကမာတော့
ကြံစည်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော် ... ပြော ... မောင် ရန်ကုန်ကို ဘာလို့
အလောတကြီးသွားချင်နေတာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပါ မမ ... လောလောဆယ်တော့ ပြော
ပြလို့ လုံးဝမဖြစ်သေးပါဘူး။ နေပါစေတော့ မမရာ ... မကူညီချင်
လည်းနေပါ”

ဒီလှိုင်း အိုင်တင်ခံလိုက်၍ မမချော ပြာယာခတ်သွားသည်။

“မောင်ရယ် ... မင်း မပြောချင်လည်းနေပါကွယ် ... မမမှာ

တော့ မောင့်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးမှာပါ။ လောလောဆယ်
တော့ မမပေးတဲ့တိုက်ခန်းမှာ လာနေပါနော်”

ဒီလှိုင်း မနေချင်ပေ ... မမချောနှင့် လုံးဝကိုမပတ်သက်
ချင်တာပါ။ သူ ရန်ကုန်သွားနေရင် ... ငွေကလိုအပ်သည်။ နေထိုင်
ဧရာလည်း ရှိမှပါ။ မမချောမှာ တိုက်ခန်းတွေရှိသည်တဲ့ ... သူ
အလိုက်အထိုက်နေဖို့ စဉ်းစားထားသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“မမနဲ့အတူ မင်းနာမည်နဲ့ဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်းမှာ နေကြ
မယ်၊ မမကိုသာ မောင် တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်ရင် မောင့်ကို
မမ ကုမ္ပဏီပါလွှဲအပ်ပေးပါ့မယ်”

သူ့လိုထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကို ချောချောကလျာက
လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတာ သူ့ဘဝအတွက် ကံကောင်းခြင်းရလဒ်
တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဆမ်း ... ကိုယ် လုံးဝခံစားလို့မရဘူး။ ဒီလှိုင်း
နဲ့လုံးသားတွေက အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်နေတယ်။ ဆမ်း
အပေါ် သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

“မောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ချောကို ငြင်းပယ်နေ
ရအောင် မောင့်မှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား”

“တော်ပါတော့ဗျာ ... ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော် မဆွေးနွေး

ချင်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလဲ ... မမ ကူညီမှာလား”

“ထ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မင်းကို ပိုက်ဆံပေးမလို့လေ၊ ဒီလောက်ကတော့ အသေးအမွှားပဲ”

မမချောက သူ့လက်ကိုဆွဲလိုက်၍ ... သူ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်သွားဖို့ ငွေလိုအပ်နေတာကြောင့် အသာတကြည်ထလိုက်၏။ မမချောက ... သူ့ကို စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ပေးသည်။ ဆမ်းကို သတိရမိ၏။ ဆမ်းနှင့်လိုက်ဖက်မည့် အဝတ်အစားလေးတွေကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“မောင် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မိန်းကလေးအဝတ်အစားတွေကို ကြည့်စရာလား၊ မောင်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... မမအတွက် ကြည့်နေတာပါ”

“ဒါတွေက မမအရွယ်ဝတ်တွေမှ မဟုတ်တာ ... ကောင်မလေးငယ်ငယ်တွေ ဝတ်တာနော် ... မှန်မှန်ပြော”

“တကယ်ပါ ... မမချောတစ်ယောက်ပဲ ဒီလှိုင်းမှာရှိတာပါ။ မယုံဘူးလား”

“ချောချောကလျာရဲ့ပုခုံးလေးပေါ် သူ့လက်တွေ တင်လိုက်

သဖြင့် မမချော ပီတိအပြုံးတွေနှင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“မောင် ဘာယူမလဲ၊ ပြောနော် ... မောင် ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း ဝယ်စရာတွေရှိပါတယ်၊ မောင် ငွေကြေးအတွက် လုံးဝမပူနဲ့ မမတာဝန်ယူတယ်နော်”

မောင့်ကို ထောင်ထွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချော ချစ်သည်။ မောင့်အဖေက ဒုစရိုက်သမားကြီးဆိုတာရော ... မောင်က မိဘမဲ့ဆိုတာရော ... ချော သိရပေမယ့် မောင့်ကိုလက်ထပ်ချင်ခဲ့မိ၏။ ချောမှာ မိဘတွေလည်းမရှိ ... မောင်နှင့် ဘဝတူပါ။ မောင်လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထားသည်။

“မောင့်အတွက် ကားတစ်စီးလည်း ပေးလိုက်မယ်၊ ဘဏ်ထဲလည်း အပြည့်ထည့်ပေးထားမယ် ... မောင် ဘာမှပူပင်စရာမလိုအောင်လေ”

ဒီလှိုင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဆမ်းကိုရှာဖို့အတွက် မမချောကို အသုံးချမိတာ ... ဒီလှိုင်း မတရားဟုထင်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုတော်ပါပြီ မမရယ် ... ပြန်ကြစို့နော်”

“မောင် ... မမနဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့ရမှာနော်”

မမချောရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကို ဒီလှိုင်း ငြင်းဆန်၍မဖြစ်ပေ။ ဆမ်းအတွက်ပါကွာ ... ဒီလှိုင်း ရန်ကုန်မှာနေထိုင်စားသောက်ဖို့က အရေးကြီးတယ်လေ။ နှစ်နှစ်ကျော်ဆိုတဲ့ကာလကို ဆမ်း ဘယ်လို

ဖြတ်သန်းမလဲဆိုတာ ဒီလှိုင်း သိချင်သည်။

“မောင့်အခန်းမှာလေ၊ ချော အားလုံးပြင်ဆင်ထားတယ်၊ စားစရာတွေလည်း အပြည့်ပဲ ... မောင် ရန်ကုန်မသွားခင်လေးမှာ ချောနဲ့အတူတူ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရမယ်နော်”

“မသဘောပါပဲဗျာ”

ဆမ်း ... အခုတော့ ဒီလှိုင်းမလုပ်ချင်တဲ့ ပိုင်းလုံးအလုပ်ကို လုပ်ရတော့မယ်။ ဆမ်းအတွက်ပဲ ... ဆမ်းကိုချစ်တယ်။ ဒီလှိုင်းဘဝမှာ ဆမ်းပဲအလိုအပ်ဆုံးလေ။ မမချောကို အလိုက်အထိုက်နေရုံနဲ့ စဉ်းစားထားသည်။ ဒီလှိုင်းက ယောက်ျားလေးပဲ ... မထူးတော့ဘူး မမချောဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဒီကားကို မောင် ယူသွားပါ၊ ရန်ကုန်ကလမ်းကျောက်မောင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မရယ် ... မောင်တို့ မကြာခဏ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပါတယ်”

အဖေက ... တစ်ခါတစ်လေ ရန်ကုန်ခွင်တွေရိုက်လွှင့်ရဲသော်နှင့်သူတို့ ရန်ကုန်မှာကြာတတ်သည်။ ဒီလှိုင်းက ကားမောင် သူအဖြစ် လုပ်ရသည်။ ရန်ကုန်က ဒီလှိုင်းတို့ အကျွမ်းတဝင်ရှိပြီးသား နေရာပါ။

“မောင်ရယ် ... မမဘဝမှာ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ မောင်

တစ်ယောက်ကိုပဲ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ချောက အပျိုကြီးဘဝနဲ့ မာနတကြီးနေခဲ့တာပါ။ မောင် ပစ်ခွာမသွားပါနဲ့နော်”

သူ အဖြေမပေးမီ ... ချောချောကလျာကို မနက်ဖြန်ပဲ သူ ပစ်ခွာထားရစ်ခဲ့တော့မည်ဖြစ်သည်။ ဆမ်းကလွဲပြီး ... ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ မပတ်သက်လိုပေ ... ခင်ဗျားက လာပေးတာ ပါ ချောချောကလျာ ... မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ။ တကယ်ပါဗျာ ... ဆမ်းကိုပဲချစ်တယ်။ ဆမ်းကိုတော့ ဒီလှိုင်း ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အရယူပိုင်ဆိုင်ထားမည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း ... ဦးနဲ့ ညစာထွက်စားရအောင်”

“ဟုတ်”

“ဆမ်းလေးဆန္ဒကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောပါဦးကွာ ... ဦး သဘောပဲမလုပ်ပါနဲ့”

ဆမ်းကို ကားနှင့်တင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲ ဝင်လာ ခဲ့သည်။ ဆမ်းကို သူ နှစ်သက်တာက သူ ထူးရာနေစေရာသွား ခြင်းပင် ... ရသလောက်လေးနှင့် ကျေနပ်သည်။ ဆမ်းကို တရားဝင် လက်ထပ်မယူရတာက သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်းလေး ... ဘာစားမလဲ”

“ဦးပဲမှာပါ။ ဆမ်းကဘာစားစား စားရတယ်လေ”

မိုးသောက်အကြည့်တွေက တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ သမီးနှင့်မေသူသူပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းထိုင်၍ စားနေကြ၏ ... ဆမ်းကို ခဏလေးဟုပြောပြီး သူ နေရာပြောင်းထိုင်ပစ်လိုက်သည်။ မေသူသူ ဘယ်တုန်းကများ စင်္ကာပူကနေပြန်ရောက်နေတာလဲ။ သမီးကို လည်းတွေ့ချင်၍ သူ အိုင်တင်ခံမနေတော့ဘဲ သွားရောက်တွေ့ဆုံ လိုက်သည်။

“သမီး ... ဘယ်တုန်းက မြန်မာပြည်ကိုရောက်နေရတာလဲ။

အခန်း (၁၆)

ဆမ်းကတော့ ... မလွဲသာမရှောင်သာသဖြင့် ဦးမိုးသောက် ရဲ့ အငယ်အနှောင်းဘဝကို ခံယူလိုက်ရသည်။ ဆမ်း သင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ရ၏။ ဒီဇိုင်နာသင်တန်းပါ။ ဦးက ဆမ်းအား အမြဲတမ်း တယုတယနှင့် လိုအပ်တာတွေဖြည့်စွမ်းပေးနေခဲ့၏။ ဦးရဲ့ဆန္ဒတွေ ကို ဆမ်း ငြင်းဆန်၍မရတော့ ... လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

“ဆမ်းလေး ... မင်း အရမ်းကြိုးစားတယ်။ ဦး အရမ်းကို တန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုးရပါတယ်”

ဆမ်းကတော့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလေးကို သူမနှုတ်ခမ်း လေးမှ ဖွင့်ဟပြောဆိုဖို့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပင် ပြောမရ။ ဒီလိုင်း ကိုပဲ သူမ တမ်းတနေဆဲပင် ... ဒီလိုင်းရော ... ဆမ်းကို စွန့်ပစ်သွား ပြီဖြစ်သည်။

ဒက်ဒီဆီတောင် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူး”

မေသူသူနှင့်သူတို့က ... သမီးကြောင့် မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ဆက်ဆံနေထိုင်ဖို့ ညှိနှိုင်းထားကြသည်။

“ဒက်ဒီ ... သမီးနဲ့မာမိက ဒီညနေမှရောက်လာတာပါ။ အဖွားနေမကောင်းလို့ပါ”

“သမီး ... ဒက်ဒီနဲ့လိုက်ခဲ့ ... ဒါမှမဟုတ် ... မနက်ဖြန် တွေ့မယ်နော်”

“မာမိ ... သမီး ... ဒက်ဒီနဲ့ အခုပဲလိုက်သွားမယ်၊ ဒက်ဒီဆီမှာ ပဲ နေမယ်နော်”

“သမီးသဘောပဲလေ ... မြန်မာပြည်မှာနေတဲ့အချိန်တွေကို သမီး ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်”

“ဒီညတော့ ဒက်ဒီနဲ့မာမိရော ... သမီးရော ... မိတ်ဆုံစားပွဲ လေး ကျင်းပကြမယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးသောက် ... မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့လေ”

“သမီးသဘောပါပဲကွာ နော်”

ဆမ်းကို ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူ့ကို မော့ ကြည့်နေ၏။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဆမ်းရေ ... မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ သမီး ကို တွေ့ဆုံလိုက်ရလို့ပါ။ ဦးကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ။ သူ့ကို

အငယ်အနှောင်းရနေပြီဟုတော့ မြန်မာပြည်ကို ခေတ္တခဏ လာ လည်တဲ့သမီးကို မသိစေချင်ပေ ... မိသားစုစားသောက်ကြပြီး သမီးက သူ့ကားနှင့်လိုက်မယ်ဆို၍ ဆမ်းကိုထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီးက ဒက်ဒီနဲ့ပဲနေမှာနော် ... ဒါပေမဲ့လေ မနက်စာနဲ့ ညစာကိုတော့ မိသားစုလက်ဆုံစားကြမယ်၊ မာမိ လာရမယ်နော်”

“သမီးဒက်ဒီကဆန္ဒရှိရင် မာမိလာရမှာပေါ့လေ၊ သမီးလေး ပျော်ရွှင်ရေးက မိဘနှစ်ပါးလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ”

ဦးမိုးသောက်ပန်းနှင့်မိသားစု သူမအနားကဖြတ်သွားရင်း ပြောနေကြတဲ့စကားတွေကို ဆမ်း ကြားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရ၏။ ဦးက ရက်ရက်စက်စက် ဥပေက္ခာပြုရ၏။ ဆမ်းကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ပြီး မသိကျိုးနွံပြုခဲ့သည်။ ဆမ်းခန္ဓာကိုယ် လေး သေးသိမ်သွားရ၏။ ခဏကြာတော့ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဆမ်းလေး ... ဦးကိုနားလည်ပေးပါကွာ နော် ... ဆမ်း ပြန်တော့ ... နောက်မှတွေ့မယ်”

ဆမ်း တစ်စုံတစ်ရာမပြောလိုက်ရခင်မှာဘဲ ... ဖုန်းပိတ်သွား သည်။

“ဦး ... ဟို ... ”

ဆမ်း ... ဖုန်းပိတ်ပြီး မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ... ကျသင့်ငွေကို ရှင်း၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အစ်မ ... စားစရာတွေထုပ်သွားမလား”

“နေတော့ ... ရတယ်၊ မင်းတို့ပဲစားလိုက်ပါ”

ဆမ်း စားသောက်ဆိုင်အပြင်ရောက်တော့ ကားငှားပြန်ရ သည်။ ဦးက ဆမ်းကို လုံးဝစိတ်မပူတော့ပေ ... အမြဲတမ်း ဆမ်းကို အသေးအမွှားလေးကအစ ဂရုတစိုက်စိတ်ပူနေတတ်တဲ့ ဦးပါ။ သူမ အခန်းပြန်ရောက်လာသည်။

“ဆမ်း ... သူဌေးရော”

“သူမိသားစုနဲ့ ဆုံသွားတယ်လေ၊ ဆမ်းကို တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့လို့ ပြန်လာတာပါ”

“မေသူသူတို့သားအမိ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ဒေါ်သဲ”

“ဆမ်းလေးရယ် ... သူဌေးကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ သမီးလေး က ရှိသေးတယ်လေ”

“ဆမ်း နားလည်ပါတယ်၊ ဘာမှလည်းမဖြစ်ပါဘူး၊ ဦးကို အပြစ်တင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးလေ”

ဆမ်း အိပ်ခန်းထဲဝင်လာရသည်။ ဆမ်း အဝတ်အစားပင်

မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲလိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော ထိုကဲ့သို့ ဥပေက္ခာပြုမှုအတွက် ဆမ်း နာကျင်ရသည်။

“ဦးက ဆမ်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပဲ ... ဆမ်းဘဝပဲလေ ... သည်းခံ ရမယ်”

ဆမ်း ... သူမကိုယ်သူမ အားပေးရင်း ... မျက်ရည်တွေက ပြည့်လျှံကျလာသည်။

“ဆမ်း ... ဦးကိုမချစ်ဘူး၊ စွန့်ခွာသွားဖို့လည်း မဖြစ်ဘူး ဒီလှိုင်းရယ်”

သူမ စက္ကန့်မလုပ်သတ်ရနေမိတာက ဒီလှိုင်းပါ။ တွေ့ဆုံဖြစ် ကြရင်တောင် ပေါင်းစပ်၍မရနိုင်တဲ့ဘဝ ... သူမအား ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ဒီလှိုင်းကရော ... သူမနှင့်ဆုံစည်းဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဟု ထင်မိ သည်။

“ဆမ်း ... ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလားတောင် မသိတော့ဘူး ဒီလှိုင်းရယ်”

တစ်ပတ်လောက်အထိ ဦးက ဆမ်းနှင့်မဆက်သွယ်ပေ။ ဆမ်းဘက်ကလည်း အလိုက်သိစွာ မဆက်သွယ်ဘဲနေခဲ့သည်။ သူမ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေရောင်းဖို့ ... ဆိုင်အတွက် ဆမ်းကိုယ်တိုင်ပဲ စီစဉ် လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ သူမ ပစ္စည်းတွေလိုအပ်သဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ

သွားဝယ်စဉ် ... ဦးတို့မိသားစုနှင့် ဆုံသည်။

“မာမိလိုချင်တာ အကုန်ဝယ်ပေးနော် ဒက်ဒီ”

“အေးပါ သမီးရယ် ... မေသူသူ မင်းစိတ်တိုင်းကျယ်လေး ကိုယ်ဝယ်ပေးမယ်၊ အရင်ကတော့ မင်းစိတ်တိုင်းကျယ်တာလေး ကိုယ်က အလုပ်ကိစ္စတွေထဲမှာပဲ နစ်နေတာ ... အခုကိုယ်ဝယ်ပေး မယ် ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုသာ ... အရင်ထဲက မေသူအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့ရင် ... အခုလိုကွာရှင်းတာတွေ ဖြစ်မလား၊ မေသူ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ အပြစ်ပုံချလို့မရဘူးနော်”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ကိုယ့်မှာလည်း အပြစ် တွေရှိပါတယ်၊ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အဟင်း”

သူမအနားမှ ကပ်ပြီးထွက်ပေါ်လာတဲ့ဦးအသံကြောင့် ဦးတို့ မိသားစု သူမအနားမှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ လှည့် မကြည့်မိ ... ခန္ဓာကိုယ်လေးက တောင့်တောင့်လေးဖြစ်သွားရ၏။ မေသူသူအပေါ် ... ဦး အကြင်နာတွေပိုနေသည်။

“ညီမလေး ... ဘာလိုသေးလဲ ... နောက်လည်းလာနော် ညီမလေးဆိုင်အတွက် အကောင်းဆုံးတွေထားပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုတော့ ဒီလောက်ပဲတော်ပါပြီ၊ နောက်မှ လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ပစ္စည်းတွေတော့ ထုတ်ပိုးပို့ပေးပါနော်”

ဆမ်း ပြန်ထွက်လာတော့ ... ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွား သည်။ ဦးရယ် ... သူစိမ်းပြင်ပြင်လိုပါပဲလား။ ဆမ်းကရော ဘာကို များမျှော်လင့်နေတာလဲ။ သူမ ကားလေးပေါ်ပြန်တက်ပြီး မောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

“လရောင်ဆမ်း ... နင်ကျေနပ်သင့်တယ်၊ ဦးကြောင့် နင် အခုလို အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်တာလေ၊ လောဘမတက်စမ်းပါနဲ့”

ဦးကို ဆမ်းမချစ်ခဲ့ ... အေးစက်စက်နှလုံးသားထဲမှာ ဒီလှိုင်း တို့နှစ်မြုပ်ထားခဲ့သည်။

“ဆမ်းကို ဦးအရမ်းချစ်တယ် ... ဆမ်းပျော်ရွှင်စွာနေပါ။ ဆမ်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ထားတာ ... ဆမ်း လိုအပ်တာတွေ သုံးနော်”

ဆမ်းဘဝ မပူပင်ရတော့ ... လုပ်ငန်းလည်း ထူထောင်ထား ပြီးပြီ။ ရဲတွေလည်း ဆမ်းမကြောက်တော့ပေ။ အမှုကလည်း ပိတ် သိမ်းသွားတာလားမသိ ... နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ ရှင်းနေသည်။

“ဦး ကျေနပ်သလိုနေပါ၊ ဆမ်းအပေါ် ဘယ်လိုပဲသဘော ထားထား ရပါတယ်၊ ဦးတို့မိသားစုပြန်ဆုံလည်း ဆမ်း ကျေနပ်ပါ

တယ်နော်”

ဆမ်း ဖွင့်ထားတဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။
ခမ်းနားလှပ ခေတ်မီတဲ့ဆိုင်လေးပါ။ ဦးကျေးဇူးနဲ့ ဖွင့်နိုင်ခဲ့တာလေ။
ဖွင့်ပွဲတော့ မလုပ်ရသေးပေ ... ပစ္စည်းတွေ စုစည်းနေတုန်းဖြစ်၏။
ဦးကိုလည်း စောင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မမဆမ်းက တကယ်ပဲစိတ်ကူးကောင်းတယ်၊ ဆိုင်လေးက
ခေတ်မီလိုက်တာ ... ”

ဆမ်းဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေက ပြောကြသည်။ ဆမ်း
ခန့်ထားတဲ့ဝန်ထမ်းပင် ငါးယောက်ရှိနေ၏။ လူတွေကလည်း ဆိုင်
လေးကို စိတ်ဝင်တစားရှိကြသည်။

“မမဆမ်း ... ဦးရောဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မလာတာ
တောင်ကြာပြီနော်”

“နိုင်ငံခြားသွားနေတယ်လေ”

“ဦးကလည်း မမဆမ်းကိုအရမ်းချစ်တယ် ... မမဆမ်း
ကံကောင်းတယ်သိလား”

ဆမ်းရဲ့ လက်ထောက်ကောင်မလေးကတော့ ... ဆမ်းနှင့်
သင်တန်းမှာထဲက ခင်မင်ရင်းနှီး၍ ... ပြောရဲဆိုရဲသည်။ ဦးနှင့်
ပတ်သက်တာတွေလည်း သိထား၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း

ဆမ်း ရှက်သည်။ မျက်နှာလည်းပူ၏။ ဦးလာမှ ဆိုင်လေးဖွင့်ဖို့လည်း
စဉ်းစားထားသည်။

“ဦး ... မလာတော့ဘူးလား၊ ဆမ်းကိုထားပစ်ခဲ့ပြီလား”

ဦးဆီကနေ ဆမ်းကိုလည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ပေ။

“သူ့ဇနီးဟောင်းနဲ့ ပြန်ပြီးဆက်သွယ်နေပြီလားပဲ ... ဆမ်း
လေး စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ... သူဌေး အခက်အခဲရှိနေလို့ထင်တယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ဒေါ်သဲရယ် ... ဆိုင်ကိုလည်း
ဖွင့်လိုက်ပါတော့မယ်၊ အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက်နေကြမယ်
ထင်ပါတယ်၊ ဆမ်းဆီမဆက်သွယ်လည်း ဦး တာဝန်ကျတာပဲ”

ဒေါ်သဲကလည်း ... ဆမ်းကို ဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ထား
သည်။ ဆမ်းအတွက် မလိုပါဘူး။ ဦးကိုလည်း အခက်အခဲတွေမှာ
စိုး၍ ဆမ်း မဆက်သွယ်ပေ ... တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ ဆမ်း
ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးကို ဖွင့်ခဲ့သည်။

“မမဆမ်းရေ ... အောင်မြင်တယ်သိလား ... ကြည့်ပါဦး
ဖွင့်တဲ့နေ့မှာပဲ ဝယ်တဲ့လူတွေပြည့်နေတယ်”

ဝတ်စုံတွေက ဆမ်းကိုယ်တိုင် တီထွင်ချုပ်လုပ်ထားတာ
တွေဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှာလည်း အပ်ထည်လက်ခံ၏။ ဦးရဲ့ထောက်ပံ့မှု
တွေနှင့် ဆမ်းရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် နာမည်လေးကရလာသည်။

“လရောင်ဆမ်းဖြာဆိုတဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးက စုံတယ် ... ဒီခိုင်းနာလရောင်ဆမ်းကိုယ်တိုင် ဖန်တီးချုပ်လုပ်ထားတာလေ”

ဆမ်းရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် ဦးကို သိစေချင်ပေမယ့် ဆမ်းထံ မဆက်သွယ်တာ ... လအတော်ကြာပါပြီ။ မိန်းမဟောင်းနဲ့ သမီးသိသွားမှာ ဦး အတော်လေးကြောက်နေပုံပင် ... သူမ တစ်ယောက်ထဲ ဘဝကို ရုန်းကန်လျှောက်လှမ်းတတ်လာသည်။

“ဒီခိုင်းနာလရောင်ဆမ်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

သူမရှေ့ရောက်လာတဲ့သူကို ကြည့်လိုက်တော့ မမေ့သူသူ ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားရေ ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ... ဦးကတော့ ပါမလာပေ။ ဒီခိုင်းနာလရောင်ဆမ်းနာမည်ကြီးလို့ ရောက်လာဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မနာမည်က မေသူသူပါ ... စင်္ကာပူမှာနေပါတယ်။ ဒီဆိုင်လေးကနာမည်ကြီးလို့ မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေ လာအပ်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ရှင် ... ထိုင်ပါနော် ... ကျွန်မက လရောင်ဆမ်းပါပဲ”

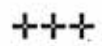
“လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့နာမည်လေးက လှသလောက် လူကလည်း ချောမောလိုက်တာ ... ညီမလေးရဲ့အလှက စွဲဆောင်မှု အပြည့်ပဲ ... တော်လည်းတော်ပါတယ်”

မမေ့သူသူက အရမ်းပဲ ချီးမွမ်းစကားတွေပြောနေသည်။ ရှင်လည်း ... စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမချောလေးပါပဲ ... ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့ အထောက်အပံ့ပေးထားတဲ့ဆိုင်ဆိုတာ ရှင်သိသွားရင်ရော ... မေ့သူသူက မြန်မာဝတ်စုံတွေပဲအပ်သည်။

“ညီမလေးလရောင်ဆမ်း ဝတ်ထားတာနဲ့တင် ... မမသူတောင် သဘောကျလာပြီ၊ အလှအပလေးတွေထွင်ပြီး ချုပ်ပေးနော် ... အားကိုးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါနော် ... ဆမ်း အကောင်းဆုံးတီထွင်ချုပ်ပေးပျံမယ်”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ... ဆမ်းနှင့်ဦးဇနီးဟောင်းတို့ ဆုံခဲ့ကြရသည်။ ဦး ဘာပြောမလဲ။ ဆမ်း အကောင်းဆုံးပဲလုပ်ဆောင်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

မိုးသောက်ကတော့ မေသူသူနှင့်ပေါင်းဖက်ရန် ဆန္ဒမရှိပေ။ သမီးလေးကြောင့် အခြေအနေအရ ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုရေ... ဒီနေ့လေ ... မေသူ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ခုကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဝတ်စုံတွေကိုလည်း လက်ခံချုပ်လုပ်ပေးမယ်ပေးတယ်လေ ပိုင်ရှင်နာမည်လေးက လရောင်ဆမ်းတဲ့ ချောလိုက်တာ”

မိုးသောက် မျက်လုံးတွေပြူသွားရသည်။ ဆမ်းရဲ့ဆိုင်ပဲ ... ဆမ်းကတော့ မေသူ့ကိုသိနေမှာသေချာ၏ ... ဆမ်းနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာလည်း ကြာပြီဖြစ်သည်။ တွေ့ချင်တယ်။ ဦးအရမ်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေရပါတယ် ဆမ်းရယ် ... သူ့ကို လုံးဝအနှောင့်အယှက်မပြုတဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေးကိုလည်း ခေါ်သွားရမယ်၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာကောင်းပြီး စေတနာလည်းပါတယ်လေ”

မေသူလည်း ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာအလုပ်ကို ဝါသနာပါပေမယ့် မလုပ်ဖြစ် ... ဇွဲမရှိ ... သူမ ပြန်မာပြည်မှာ ပြန်ပြီးစီးပွားရေးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ ကိုနဲ့လည်း ပြန်ပေါင်းချင်တယ်။ မေသူ့အမှားတွေကြောင့်ပဲဟာ ... စီးပွားရေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ ကိုမိုးသောက်ကြောင့် မေသူ အမှားအယွင်းတွေလုပ်မိတာပါဟုလည်း တာဝန်ကျေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပြစ်ပုံချမိတဲ့

အခန်း (၁၇)

ဆမ်းကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ။ မိုးသောက် အခြေအနေအရ ဆမ်းနှင့်အဝေးဆုံးကို ရောက်နေသည်။ သတိရ၏ ... ဒါပေမဲ့ သမီး စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရမှာလည်း မလိုလားမိ ... ဆမ်းရဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင် ဖွင့်လိုက်ပြီဟုလည်း သိသည်။

“ဆမ်း... မင်းရဲ့ကြိုးစားမှုရလဒ်ပါကွာ ... ဖြစ်နိုင်ရင် ဆမ်းဆီကို ပြေးလာခဲ့ချင်ပါတယ်”

သမီးလေးက မိခင်နှင့်ဖခင်ကို ပြန်ပေါင်းထုတ်ရန်ကြံစည်အားထုတ်နေသည်။ အမြဲတမ်း မိသားစုအတူတကွရှိစေခဲ့၏။ မိဘနှစ်ပါးရဲ့တာဝန်မဲ့မှုကြောင့် ... သမီးလေး စိတ်ဒဏ်ရာမရစေချင်ခဲ့။ မေသူက အခုချိန်မှာ သူမ အမှားတွေကိုနှောင်တရနေပြီ။ ကိုယ့်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကွာရှင်းပြတ်စဲမိတာမှားသည်တဲ့

အမှားရှိနေသည်။

“မေသူ ဝတ်စုံတွေအများကြီးချုပ်ခဲ့တယ်၊ ကောင်မလေးကို အားပေးချင်တာပါ”

“မေသူရယ် ... တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်မသိ တဲ့သူတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့ ... မင်း စင်္ကာပူပဲပြန်ပါ။ သမီးလေး ပညာရေးအတွက် ရှိသေးတယ်”

“မေသူ ... မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး ဒီခိုင်းအလုပ်တွေလုပ်ချင် လုပ်မယ်၊ လရောင်ဆမ်းနဲ့ ရယ်ယာလုပ်ချင်လုပ်မယ်လေ”

“ဘာကွ ... ”

“ကိုယ် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မေသူအပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူး လား၊ သမီးလေးမျက်နှာက ရှိသေးတယ်လေ၊ ကိုအပေါ် ကျူးလွန် ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုရယ်”

မိုးသောက် တုန်လှုပ်နေမိသည်။ ဆမ်းနှင့်မဖြစ်ဘူး။ သူနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ သိသွားရင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ တွေကို ထိခိုက်နစ်နာစေပြီး ပြဿနာတွေတက်စေနိုင်သည်။

“ကို”

“ဟင် ... ”

“မေသူ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီးလေးပျော်ရွှင်စေဖို့ မေသူ

တို့မိဘနှစ်ပါးမှာ 'တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပြန်ပြီးပေါင်းကြမယ် လေ’

“နေပါဦး မေသူ ... ကိုယ်က လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပါ။ အခုကွာ လိုက် ပေါင်းလိုက် မဖြစ်သေးဘူး၊ အခုလည်း မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် သမီးလေးဘဝကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တာပဲ”

မေသူကို ပြန်၍မပေါင်းနိုင်ပေ ... သူ့ဘဝမှာ ဆမ်းရှိနေတာ က ပျော်ရွှင်မှုကိုပေးစွမ်းနိုင်သည်။ ဆမ်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ အခု တောင် မိုးသောက် စိတ်ညစ်နွမ်းနေသည်။

“ကိုရယ် ... သမီးလေးကိစ္စ ကျွန်မတို့စိတ်တွေကို လျှော့ပစ် လိုက်ကြရအောင်ပါ။ ကျွန်မလည်း နောင်တရပါတယ် ကိုရယ်”
မေသူ တောင်းပန်နေမိသည်။ ကိုကိုလည်း အပြစ်မတင်လို

ပေ ...

“ဒက်ဒီ”

“သမီးရယ်”

“သမီးလေ ... မိသားစု ပြန်ပြီးစည်းလုံးညီညွတ်နေတာ မြင်ချင်တယ်၊ မာဓိကတောင်းပန်နေပြီပဲ ... ဒက်ဒီ စိတ်ဆိုးပြေ လိုက်ပါနော်”

သမီးက ... မျက်ရည်လေးတွေဝဲ၍ ပြောနေတော့လည်း

အဘယ်စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

“မာမိ ပေးလက် ... ဒက်ဒီရောပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ် ... ဒက်ဒီမှာ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမိက သမီးမိဘတွေပါကွာ”

“မရဘူး ဒက်ဒီ ... ပတ်ဝန်းကျင်တွေဘာတွေ သမီး မသိဘူး ဒက်ဒီနဲ့မာမိပဲ သမီး အတူတူနေချင်တယ်”

သမီးမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်နှက်နေသည်။ မိုးသောက် မခံစားနိုင်။ သမီးလေးက မြေစာပင်ပါ။ သမီးကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“သမီးလေးပျော်ရွှင်အောင် ဒက်ဒီဖြည့်စွမ်းပေးပါ့မယ်ကွာ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ... သမီးလေးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြည့်စွမ်းပေးပါ့မယ်ကွာ နော်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ... သမီး အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ဒက်ဒီကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်”

သမီးလေးက အရမ်းပျော်ရွှင်ပြီး မိုးသောက်ကိုပြေးဖက်သည်။ ဆမ်းရယ် ... ဦးနှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲနေရပါတယ်။ ဆမ်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ဦးအသံနှလုံးတွေ ကြေကွဲနေတယ်။ သမီးက ... လရောင်ဆမ်းဖြာဖက်ရှင်ဆိုင်ကို သွားချင်သည်ဟု

အတင်းပူဆာနေသည်။

“ကို လိုက်ကြည့်စမ်းပါ ... အရမ်းအံ့ဩသွားမယ်၊ ကိုယ်က မိန်းမတွေမပွေတတ်လို့ ကောင်မလေးချောချောလေးကိုပြတာ သိလား”

ဆမ်းဆီ မသွားချင်ဘူး။ ဆမ်းကိုစော်ကားသလို ဖြစ်နိုင်သည်။ အပြစ်မဲ့တဲ့မိန်းကလေး ... ဆမ်းနှင့်တွေ့ဖို့ဆိုတာ သူ လုံးဝ သတ္တိမရှိ။ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာပင် ... မိုးသောက် နာကျင်ကြေကွဲရသည်။ သမီးကလည်း အတင်းအကြပ်ကြီးပူဆာသည်။

“ဒက်ဒီ ... သမီးလည်း ဝတ်စုံတွေချုပ်ချင်တယ် ... လရောင်ဆမ်းဖြာကို သွားချင်တယ်၊ ဖိနပ်လည်း ဝယ်ချင်တယ်”

မေသူပြောတာနှင့်ပင် သမီးက အရမ်းသွားချင်နေသည်။

“ကောင်မလေးက စပွန်ဆာကောင်းတာပဲ ... အရမ်းလှပခမ်းနားတဲ့ ဆိုင်အပြင်အဆင်က အရင်းအနှီးများတဲ့ပုံပဲနော် ကို”

မေသူ ... ဘာဖြစ်လို့များ လရောင်ဆမ်းဖြာဆိုင်လေး အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားပြောနေရတာလဲ ... အတင်း သွားဖို့ ပူဆာနေတာလည်း မိုးသောက် သံသယဖြစ်နေရသည်။ စိတ်က မလုံ။ သွားရမှာကလည်း မိသားစုနှင့်ဆမ်းအပေါ် မတရားဘူးဟု ထင်သည်။

“မေသူနဲ့သမီးပဲသွားပါ။ ကိုယ်က အရေးတကြီးအလုပ်ကိစ္စ ရှိတယ်။ နောက်မှနော်”

“ဟင်း ဒက်ဒီကလည်း ... သမီးက မိသားစုနဲ့သွားချင်တာ ဆိုင်လေးကိုချစ်တယ်။ ပစ္စည်းတွေလည်း အရမ်းစုံတယ်။ မာမီ အပြင် ကနေပြတာတောင် သမီး အရမ်းသွားချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကို ... ဒီကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တာ ချီးမွမ်းတယ်။ မေသူက လုံးဝအသုံးမကျဘူး။ သူဌေးကတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စိပွားရှာတဲ့နေရာမှာ အဖြစ်မရှိ ဘူး။ အပျော်ပဲမက်နေတယ်”

မေသူ နောင်တတွေရမိတာတော့ ဝန်ခံသည်။ ကိုယ်က ငွေ ရှာကောင်းသလောက် မေသူက အဖြုန်းကောင်း၏။ ငွေကိုငွေမှန်း မသိ ... နိုင်ငံခြားကိုရောက်တော့လည်း မေသူ ငွေမရှာနိုင်။ အသုံး အဖြုန်းတွေပဲ ရှိသည်။

“မေသူ စီးပွားရေးလုပ်ချင်တယ်။ ငွေကြေးရှိပါလျက်နဲ့ ဘာမှ အစွမ်းအစမရှိဘူး”

ဆမ်းကို ချီးမွမ်းစကားတွေပြောနေ၍ မိုးသောက် ဝမ်းသာ ရပေမယ့် ... သူ့ထောက်ပံ့ငွေဟုတော့ အသိမခံလိုပေ။ သူ့အသိုင်း အဝိုင်းမှာလည်း သိုသိုသိပ်သိပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီနေ့တော့ မေသူနဲ့သမီးပဲသွားကြ ... ကိုယ်က မိန်းက လေးကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သွားလည်းမကြည့်ချင်ပါဘူး”

“အင်းလေ ... ကို နေခဲ့တော့ ... မာမီနဲ့သမီးလေးပဲ သွား မယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စွမ်းဆောင်မှုကို အားပေးရမယ်”
မေသူကတော့ ... ထိုဆိုင်လေးအား နှစ်သက်လွန်း၍ သမီးကိုခေါ်ပြီး ထပ်သွားခဲ့သည်။

“မမမေသူတို့လာတာပဲ ... သမီးလေးပါ ခေါ်လာတာလား”
ဦးဇနီးဟောင်း မေသူသူက သူမဆိုင်လေးကို နှစ်သက်လွန်း ၍ မလာဘဲမနေနိုင်လို့ လာခဲ့တာတဲ့ ... သမီးကလည်း ပစ္စည်းတွေ ကို သဘောကျနေသည်။

“သမီး အများကြီးဝယ်မှာနော် အန်တီ ... လျှော့ပေးရမယ်”
“အေးပါကွယ် ... ဝယ်ပါ ... အများကြီးလျှော့ပေးပါ့မယ်။ သမီးလေးနှစ်သက်တာ အန်တီရဲ့အောင်မြင်မှုပါကွယ်”

ဦးသမီးလေးက ချစ်စရာလေးပဲ ... သွက်လက်သည်။
“ဒက်ဒီလိုက်လာရင် အရမ်းကောင်းမယ်။ နောက်တစ်ခေါက် တော့ အရခေါ်ရမယ် မာမီ”

“အေးပါကွယ် ... သမီးဒက်ဒီက အလုပ်များတယ်လေ။ အရမ်းကြီးမပူဆာနဲ့”

ဦးက သူမဆိုင်လာဖို့ ငြင်းဆန်နေခဲ့ပုံပင် ... ကောင်းပါတယ် ဦးရယ် ... ဆမ်း ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ။ ဦးတို့မိသားစုလေး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။ ဆမ်းစိတ်တွေ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင် ပူလောင် လာသည်။

“ဒီဆိုင်လေးရဲ့ထောက်ပံ့သူက ဒေါ်မေသူရဲ့ခင်ပွန်းဟောင်း ပါ။ သမီးလေးဒက်ဒီပါ”

ဆမ်း တော်တော်လေးထိန်းချုပ်ရင်း အပြုံးတုတွေက အသက်မပါချင် ... မမေသူတို့သားအမိကတော့ ... ပစ္စည်းတွေကို ရွေးချယ်ရင်း အများကြီးအားပေးသည်။

“မမက အသုံးအဖြုန်းကြီးတယ် ... ယောက်ျားက ငွေရှာ ကောင်းတယ်လေ။ စီးပွားရှာဖို့ကလွဲပြီး မိသားစုအပေါ် မနွေးထွေး ဘူး။ မမကလည်း ညံ့ဖျင်းတယ်။ ညီမလေးစီးပွားရေးလုပ်တာမြင်လို့ အရမ်းအားကျနေတာ”

“ဆမ်းတို့က စီးပွားမရှာလို့မဖြစ်ဘူးလေ မမ ... ဒီလောက် ကြီးလည်း မတော်ပါဘူးနော်”

“ချစ်သူရည်းစားရော မရှိဘူးလား။ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးနော် ညီမလေးက အရမ်းထက်မြက်ပြီးလှတော့လေ ... ညီမလေး ချစ်သူ ရှိရင်လည်း ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲလို့ စိတ်ဝင်စားတယ် အဟဲ့”

မမမေသူက သဘောရိုးနှင့်မေးနေတာသိပေမယ့် ဆမ်း မျက်နှာတွေထူပူနေသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းက ရှင့်ခင်ပွန်းပါ။ မမေသူ သိသွားရင် အရမ်းအထင်သေးပြီး ပက်ပက်စက်စက်ပြောမှာလား။

“မရှိပါဘူး မမ ... ငယ်ချစ်ဦးရှိပေမယ့် ကွဲသွားကြတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီလေ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆမ်းက စီးပွားရေးပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာလေ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ စီးပွားရေးကိုပဲရှာ ... မမ တောင် အရမ်းအားကျပြီး ရှယ်ယာဝင်ချင်တယ်”

“မမ ဆိုင်ဖွင့်လေ၊ ဆမ်း အကူအညီပေးပါမယ်နော်”

ဆမ်းက ဝတ်စုံတွေလည်းချုပ်တော့ မိန်းမတွေနှင့်သိက္ခာမခင်မင်ရသည်။ မမေသူသူကတော့ တရင်းတနီးပဲ ...

“ညီမလေး လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်ပြောနော် ... ငွေကြေး ကအစပဲ ... မမက အားပေးတာပါ။ ညီမလေးကို အားကျတယ်”

“ရပါတယ် မမရယ် ... ဆမ်းအတွက် အားလုံးလိုအပ်မှုမရှိ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကျေးဇူးနော်”

ဆမ်းက မလုံမလဲ။ မမမေသူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီ လောက်အထိ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ခင်မင်ချင်ရတာလဲ ... ဆမ်းမှာ ငထောကြီးကြီးတစ်ကောင် အမိဖမ်းထားတယ်လို့ ထင်ချင်လည်း

ထင်နေနိုင်သည်။

“စိတ်မောလိုက်တာ ဦးရယ် ... ကံကြမ္မာတွေက ဆိုးပါးလွန်းပါတယ်”

ဦးမိသားစုနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်လိုသည်။ ကွာရှင်းထားကြတယ်ဆိုပေမယ့် ပြန်ပြီးပေါင်းနေကြပြီလားပဲ။ ဦးက သမီးကို ဘယ်လောက်အထိအလေးအနက်ထားလဲဆိုတာ ဆမ်း သိနေသည်။

“ဆမ်း ... ဦးကိုနားလည်ပေးပါကွာနော် ... သမီးလေးကို ဦး အရမ်းချစ်တယ်၊ တာဝန်မခွဲချင်ဘူး၊ သမီးရဲ့အထင်လွဲမှု တစ်စုံတစ်ခုလေးတောင် ဦး မခံယူနိုင်ဘူး”

ဦးပြောတဲ့စကားတွေက သမီးမှသမီးဖြစ်နေသည်။ အင်းလေ ... ဒီအရွယ်သမီးလေးက မိဘအစုံအလင်ဖြစ်သင့်၏။ ဆမ်းက ပထွေးနှင့်နေခဲ့ရလို့ ခါးသည်းနာကျည်းမှုတွေနှင့် ... ယနေ့တိုင် တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နှင့် အချိန်တွေကိုဖြတ်သန်းနေရသည်။

“ညီမလေး ပြန်ပြီနော် ... နောက်လည်း လာအားပေးဦးမယ်”

“အန်တီ ... တာ့တာနော် ... သမီးလေ ဒက်ဒီကိုခေါ်ပြီး ထပ်လာပျံ့မယ်၊ အများကြီးအားပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သမီးလေးရယ် ... လာခဲ့ပါနော် ကြိုဆိုပါတယ်”

တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ကားအကောင်းစားကြီးကို ကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်သွားသည်။ ဦးပိုင်တဲ့ကားပါ။ ဦးမိသားစုနဲ့ ရောက်မလာပါစေနဲ့ ... ဆမ်းနှလုံးသားတွေ စူးနစ်နာကျင်ရလွန်း၏။ ကျွန်မတကယ့်ကို မလွဲသာမရှောင်သာလို့ပါ။ မမမေသူ့ရယ် ... ဒီလိုဘဝမျိုးကို ဆမ်း အမုန်းတီးဆုံးပါ။ အမေနဲ့နေရတဲ့မိန်းကလေးဘဝကိုလည်း မလုံခြုံဘူးဆိုတာ ဆမ်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်နော် ... ဦးဘက်က ဆမ်းကို မေ့ပစ်နိုင်ပါစေ ... ကားကြီးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ ဆမ်း ငေးမောကြည့်မိနေသည်။

ဒီလိုင်း ဝါသနာမပါခဲ့ ... လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့နာမည်လေးကို မသိ
မသာစုံစမ်းခဲ့သည်။

“အခုတလော ... ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ
နာမည်ကြီးနေတယ်၊ လရောင်ဆမ်းဖြာတဲ့ ... ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကောင်မ
လေးက အရမ်းချောတယ်ဆိုပဲ”

သတင်းလေးတစ်ခု ရလိုက်သည်။ ဆမ်းဖွင့်ထားတာလား။
သူ စိတ်ဝင်စားပြီး ထိုဆိုင်လေးရဲ့လိပ်စာကို မေးမိသည်။ ဆမ်း
မင်းပါပဲကွာ ... အရမ်းလှပချောမောတဲ့ လရောင်ဆမ်းက မင်းပဲ။
လိပ်စာရရှိခြင်းပဲ လရောင်ဆမ်းဖြာဆိုတဲ့ဆိုင်လေးကို ရောက်လာခဲ့
၏။ ဒီလိုင်းကလည်း စတိုင်လ်အပြည့်ပဲ ... ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆမ်း”

“ဟင် ... နင် ... နင် ... ဒီလိုင်းသံ”

“မှတ်မိသားပဲ ... လရောင်ဆမ်းရယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊
ကိုယ်က ဒီလိုင်းသံပါ”

ဒီလိုင်းကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ... ဆမ်း
ရုတ်တရက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရပေမယ့် ဆမ်းက လွတ်လပ်
သောမိန်းကလေးမဟုတ် ... ဦးရဲ့ဇနီး ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုင်း
အရမ်းသားနားနေတာပဲ ... အဆင်ပြေနေတဲ့ပုံပင် ... ဖြူနုပြီး ချော

အခန်း (၁၈)

ဒီလိုင်း ... ရန်ကုန်ရောက်လာသည်။ မမချောရဲ့ ထောက်ပံ့
မှုတွေနှင့် ဒီလိုင်းဘဝ အစစအရာရာပြည့်စုံနေသည်။ ကျေးဇူးပဲဗျာ
တောင်းလည်းတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆမ်းကိုပဲချစ်တယ်။
ဆမ်းကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်။ မမချောပစ္စည်းတွေတော့
အမြန်ဆုံး ပြန်ပေးနိုင်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ။ မမချော
ပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းမှာ အငြိမ်သားဖြစ်နေသည်။

“ဆမ်း တစ်နေရာရာမှာတော့ရှိနေနိုင်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရင်းရဲတဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီလားပဲ”

ဒီလိုင်း ရှာသည်။ မိန်းကလေးတွေကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့သူ
တွေကို ပေါင်းပြီးရှာနေမိ၏။ ထိုမိန်းကလေးတွေနှင့် ပျော်ပါးဖို့တော့

နေသည်။

“ဒီလှိုင်း ... နင် ... နင် ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ရထားပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲပစ်ထားခဲ့တာလဲ၊ နင် တော်တော်ရက်စက်တာပဲ အလကားကောင်”

“ဒီလှိုင်း ရက်စက်လိုက်လို့ ... ဆမ်းဘဝ လပြည့်ညလို လင်း ထိန်တောက်ပသွားရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငါ့ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်မယ့်သူနဲ့ တွေ့လို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ငါ့ဘဝဘာဖြစ်သွားမလဲ စဉ်းစားကြည့်မိရဲ့ လား”

ဆမ်းက အရမ်းကိုလန့်နေသည်။ ဒီလှိုင်းနှင့် စတင်တွေ့ဆုံ ခဲ့တဲ့ ခပ်နုတ်နုတ်ခွမ်းခွမ်းဖတ်ဖတ်ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ပေ။ အရမ်းလည်းလှပနေသည်။

“ငါ ... ဘာဖြစ်လို့ နင့်ဆီကို ပြန်မလာနိုင်တာလဲသိလား ဆမ်း ... ငါ အဖမ်းခံရတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဆမ်းအတွက် လိုအပ်တာတွေဝယ်ရင်း ဒီလှိုင်းအဖမ်းခံရတာ တွေ ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ် အပြစ်ပေးခံရတယ် ဆမ်း”

“ဒီလှိုင်းရယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒါကြောင့် ဆမ်း အေးအေး ဆေးဆေးနေနိုင်ခဲ့တာကိုး ... နင် ... နင် ထောင်ကထွက်လာတယ် ဘာပြောတယ်၊ လန့်နေတာပါလား”

“သူများဟာတွေပါ၊ နင့်ကိုရှာဖို့ ဖန်ထားတာ ... ဒီလှိုင်းသံ ဘဝမှာ လရောင်ဆမ်းကအရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဒီလှိုင်း အပြစ်ဒဏ်ခံရတာ သူမကြောင့်ဖြစ်နေ၍ ဆမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ နင့်ကိုပဲ ဆမ်း တမ်းတသတိရနေမိတာပါ ဒီလှိုင်းရာ ... ဆမ်းအပေါ် ဒီလှိုင်း အနစ်နာခံမှုကို ဆမ်း အသိအမှတ် မပြုဘဲ နေလို့မရတော့ ... ဒီလှိုင်းကိုတွေ့တော့လည်း ဝမ်းသာ အားရနှင့် အပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာကျွေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“နင်က အရမ်းကိုတိုးတက်နေတာပဲ ဆမ်း ... နင့်မှာ ဓပုန်ဆာကြီးကြီး ရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ ... ”

“အော်လိုက်တာဟာ ... လန့်သွားတာပဲ”

“နင့်မှာ ဘာတွေပဲရှိနေရှိနေ ... နင် ငါ့နောက်ကိုပြန်လိုက် မယ် ဆမ်း ... နင့်ကို ထာဝရ ငါပဲပိုင်တယ်”

ဒီလှိုင်း ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ရှူးရှူးရှဲဖြစ်နေသည်။ ဦး

အပေါ်လည်း ဆမ်း သစ္စာမဲ့လို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဦး စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ဆမ်း ဒီလိုနေထိုင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ အဖြစ်မှန်တွေကိုလည်း ပြောပြဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဆမ်း”

“နင်နဲ့ငါ မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ ပတ်သက်ကြရအောင်နော် ဒီလှိုင်း ... ငါ့မှာယောက်ျားရှိတယ်”

“ဘာယောက်ျားလဲ ... ဘယ်သူလဲ၊ ငါ ဘာမှမသိဘူးနော် ဆမ်း ... နင့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“အချိန်တွေက နောင်းနေပြီ ဒီလှိုင်း ... နင်ပဲ ငါ့ကို တစ်ယောက်ထဲ ရထားပေါ်တင်ပေးလိုက်တာလေ”

“ငါ အဖမ်းခံရလို့ပါ။ ဆမ်း ... နင့်စပွန်ဆာက အဖိုးကြီးမဟုတ်လား၊ ခေါက်လိုက်တော့”

“မဖြစ်ဘူး ... ဆမ်းရဲ့ကယ်တင်ရှင် ... ဆမ်း ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ဦးအပေါ် သစ္စာမဲ့နိုင်ဘူး”

“မရဘူး ဆမ်း ... နင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပါဟာ ... ငါ နင့်ကို လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ... နင်က ငါ့အတွက် အနစ်နာခံပေးထားရတယ်ဆိုပြီး နစ်နာကြေးတောင်းချင်တာလား”

“ဆမ်း”

“ငွေကြေးပဲပြော ... ငါ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်လေ၊ ငါ့ယောက်ျား အသက်ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငါ သစ္စာမဲ့နိုင်ဘူး ဒီလှိုင်း”

“ဘာပြောတယ်၊ နင်က သစ္စာရှင်မကြီးလား၊ ငါ ငွေလိုရင် သူငွေမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လို့ရတယ်။ မင်းသိရဲ့လား ဆမ်း”

“မဖြစ်ဘူး ဒီလှိုင်း ... နင်ပြန်ပါ ဆမ်းထက်သာတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပါဟာ”

ပြောရင်း ... ဆမ်း ငိုချင်လာမိသည်။ ဒီလှိုင်းကို ဆမ်း ဘယ်လောက်အထိများ သတိရတမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေရလဲ။ ဆမ်းကြောင့် ထောင်ကျသွားရ၍လည်း ဆမ်း ကြေကွဲနာကျင်ရ၏။ ဆမ်း အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း နေထိုင်ရတာ ဒီလှိုင်းကြောင့်ပါ။ ချစ်ရတဲ့ဒီလှိုင်းရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထားပစ်ချင်ပေမယ့် ဦးအပေါ် ဆမ်း သစ္စာမဲ့နိုင်ပေ ... ငွေကြေးကြောင့် မဟုတ် ... ဆမ်းရဲ့ဦး ကျေးဇူးကို မကန်းလိုတဲ့ဆန္ဒဖြစ်သည်။

“နင့်လူကြီးပိုင်တဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့ ဆမ်းရယ် ... ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါ။ နင့်ကို မစွန့်လွှတ်

နိုင်ဘူး ဆမ်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီလှိုင်း ... ငါတို့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံကြမယ်၊ ဦးက ငါ့ကိုကူညီစောင့်ရှောက်ထားတယ်၊ ရထားပေါ်မှာ ငါတစ်ယောက်ထဲ ... ဘယ်လောက်အားငယ်ကြောက်ရွံ့နေမလဲ ဆမ်းကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ဒီလှိုင်းရယ် နော်”

“ဆမ်းရယ်”

ဒီလှိုင်း ... ပေါက်ကွဲပြီး ဆမ်းကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ဆမ်း ဒီလိုဘဝမျိုးခံယူတာ အပြစ် မရှိပါဘူး။ အခြေအနေအရပ်ရပ်က ဖန်တီးပေးခဲ့တာပဲ ...

“လွတ်ပါ ဒီလှိုင်းရယ် ... လွတ်ပါနော် ... ဆမ်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ... ဆမ်းလည်း ဘယ်လောက်အထိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလဲဆိုတာ ဒီလှိုင်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါနော်”

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“ဒီလှိုင်းကိုချစ်လား၊ ပြောစမ်းပါ ... မင်းဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလေးကို ဒီလှိုင်းကြားချင်တယ်”

“ဒီလှိုင်းရယ် ... ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲဟင် ... ဆမ်းဘဝ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲရောက်နေပါစေ ဒီလှိုင်းကိုပဲချစ်တယ်”

ဆမ်း အမြဲတမ်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတာပါ”

“ဆမ်းရယ် ... ဒါနဲ့များကွာ ... ဆမ်းကိုချစ်ရလွန်းလို့ ဒီလှိုင်း ရူးရတော့မယ်ကွာ ... သိလား”

ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား အတင်းအကြပ်ပွေ့ဖက်၍ ဆမ်း ငြင်းဆန်ရုန်းကန်နေသည့်ကြားမှ အနမ်းမိုးတွေရွာပစ်သည်။ ဒီလှိုင်းကတော့ ဆမ်းကို အရယူဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဒီလှိုင်းရယ် လွတ်ပါတော့ ... ဆမ်း တောင်းပန်ပါတယ် နော် ... ဆမ်းတို့ အမှတ်တရညာစာပွဲလေး ကျင်းပရအောင်ပါ။ လွတ်ပါ”

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“မင်းကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ဆမ်း ... ကိုယ် အရယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပဲ ... ဆမ်း လွတ်မြောက်လာတဲ့တစ်နေ့ နေ့ပေါ့”

ဆမ်းလည်း ဦးပစ္စည်းတွေကိုပြန်အပ်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ ဦးရဲ့ဇနီး မေသူသူက ဒီဖက်ရှင်ဆိုင်လေးကို နှစ်သက်နေ၏။ ဆမ်း ပြန်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“ဆမ်းနဲ့ဒီလှိုင်း တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပြန်ပြီးဆုံစည်း ပေါင်းစပ်

နိုင်မှာပါ ဒီလှိုင်းရယ်”

ဒီလှိုင်းနှင့်ဆမ်းလည်း မဝေးချင်ပါဘူး။ ဆမ်းရဲ့ငယ်ချစ်ဦးပါ။

“ဒီလှိုင်း”

“ပြော”

“ဒီလှိုင်းရော အလုပ်ကိုကြိုးစားပါ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေထက် ဒီလှိုင်းကိုပဲ ဆမ်း တန်ဖိုးထားရပါတယ်။ အတူတူပြန်ပေါင်းစပ်နိုင်ဖို့ အချိန်တော့ ဆမ်းကိုပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ ဆမ်း ... ကိုယ်လည်း ရှင်းလင်းစရာရှိတာ လေးတွေ ရှင်းလင်းမယ်။ ဆမ်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့အရယူမယ်။ လုံးဝ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာတော့ ဆမ်း သိစေချင်တယ်”

“အင်း”

ဒီလှိုင်းလည်း ချောချောကလျာနှင့် ရှင်းလင်းရမည်။ ဆမ်းကို တွေ့ပြီဖြစ်၍ ချောချောကလျာကိုအသုံးချဖို့ မလိုအပ်ပေ ...

“ညိုမြရော ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ်။ ရဲသော်က အလုပ်ကြိုးစားတယ်။ မင်းကိုလည်း အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ ဆမ်း အခုလိုချမ်းသာနေတာသိရင် ညိုမြ အရမ်းဝမ်းသာမှာပဲ ဆမ်း”

ညိုမြသွေးတို့သားအမိကိုလည်း ဆမ်း သတိရသည်။ ဆမ်း

အတွက် ညိုမြသွေးက အကာအကွယ်ပေးခဲ့သည်ဟု ဒီလှိုင်းက ပြောပြ၏။ ညိုမြသွေးတို့မိသားစုကိုလည်း ဆမ်း ခေါ်ယူထောက်ပံ့ ပေးချင်သည်။

“စစ်မှန်တဲ့အချစ်တွေကြောင့် ဆမ်းတို့ ပြန်ဆုံစည်းရတာပါ ဒီလှိုင်းရယ် ... လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေအရ အချိန်လေး တစ်ခုခု စောင့်ကြည့်ရအောင်ပါ”

ဆမ်းလည်း ဟန်ဆောင်မနေချင်တော့ ... ဒီလှိုင်းရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ ဦးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ဆမ်းကိုလွတ်လပ်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းပန်မည်ဖြစ်၏။ ဦးတို့မိသားစု လည်း ပြန်လည်ပေါင်းဖက်ဖို့အကြောင်းတွေ ရှိနေပြီပဲလေ။ တွေ့ဆုံ ခြင်းအမှတ်တရ ညဇာစားပွဲလေးက မထင်မှတ်ဘဲ ကြည်နူးပျော်ရွှင် ရသည်။

အခန်း (၁၉)

ဆမ်းပဲ ... ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် စားပွဲမှာ အတူတူ ထိုင်ပြီး စားသောက်နေသည်။ မိုးသောက်ရင်တွေ မီးတောက် မတတ် ပေါက်ကွဲချင်နေ၏။ မိသားစုနှင့်ဖြစ်နေ၏။ ဆမ်း ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ။ မိန်းမတွေ သစ္စာမဲ့လိုက်ကြတာ ... မေသူသူလည်း ဖောက်ပြန်ခဲ့သည်။

“တောက် ... ”

“ဟင် ... ကို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကကိစ္စတစ်ခု တွေးမိသွားတာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် ကုမ္ပဏီကိုစိတ်ဝင်စားသွားလို့ပါ”

မိုးသောက် နေလို့မရအောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲရသည်။

“ဟယ် ... ကိုရေ ... ဟိုမှာ လရောင်ဆမ်းပဲ ... ကြည့်စမ်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အတွဲနဲ့ ... ပြောတော့ ရည်းစားမရှိဘူးတဲ့ ... လာသမီးရေ ... အန်တိုကို သွားကြပ်ရမယ်”

သူ တားမရ ... မိုးသောက် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“မေသူရာ ... နေစမ်းပါ။ အားနာစရာကြီး ထားလိုက်ပါ”

“မရဘူး ... အမိဖမ်းရမယ်၊ မေသူမေးတော့ လုံးဝ ချစ်သူ ထားဖို့ စိတ်ကူးတောင်မရှိပါဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် မာမီ ... သွားမယ်၊ အန်တိုကို သွားစမယ်”

သမီးလေးနှင့် မေသူလည်း ထလိုက်ခဲ့ရသည်။

“လရောင်ဆမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ပြောတော့ လုံးဝအတွဲမရှိ ပါဘူးဆို ... အခုမိပြီ”

“ဪ ... မမမေသူနဲ့ သမီးလေးပါလား”

“မိသားစုနဲ့လာတာလေ ... ဟိုမှာ ယောက်ျား”

ဦးပါလား။ ဆမ်းလည်း မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ဆုံမိလိုက်၍ နည်း နည်းတော့တုန်လှုပ်သွားရသည်။ မိသားစုတဲ့ ... ဆမ်းမှာ အပြစ်မရှိ ပါဘူးနော် ဦး ...

“သူက”

“ဪ ... ဆမ်းသူငယ်ချင်းပါ။ နယ်ကလေ ... ရန်ကုန်လာ လည်တုန်း ညစာလာကျွေးတာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟုတ်လို့လား ဆမ်းရယ် ... နှစ်ယောက်လိုက်ဖက်တယ် နော် ... ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချောတယ်”

“မမေသူ့ကိုတော့ တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးရတော့မယ်ထင်တယ်၊ အခုညစာ ဆမ်းရှင်းပါ့မယ်”

“ကဲ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက်ကြပါ၊ နှောင့်ယှက် တယ်လို့ မထင်နဲ့ ... သွားပြီ”

“အန်တီ ... ပစ္စုန်ကိုလည်း လက်ဆောင်တစ်ခုပေးရမှာ နော် ... အန်ကယ်ကချောတယ်၊ ကိုရိုးယားမင်းသားနဲ့တူတယ်”

“ပေးမယ်နော် ... သမီးလေး”

“အန်တီကို ဒက်ဒီနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရင်ကောင်းမယ်နော် မာမီ”

“နေပါစေ ... ဆမ်းတို့လည်း အခုပဲသွားတော့မယ်၊ အလုပ် ကိစ္စလေးရှိလို့”

ဦးရယ် ... မိတ်ဆက်ပေးမှာ ဆမ်း အရမ်းပဲကြောက်ပါတယ်။ မမမေသူနဲ့ သမီးလေးက ဆမ်းကိုချစ်ခင်နေကြတာလေ။ ဦးနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသားရှင်းဖို့ပဲ ဆမ်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သွားကြမယ်နော် ဒီလှိုင်း”

“ဆမ်း ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဆမ်းဖက်ရှင်ဆိုင်မှာ အားပေးကြတဲ့သူတွေပါ ခင်တယ်”

ဒီလှိုင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ... မသင်္ကာသလိုဖြစ်နေ သည်။ ဟိုလူ ... ဆမ်းကိုလှည့်ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေက ဒေါသတွေ နှင့် မာထန်နေ၏။ ဆမ်းရဲ့ စပွန်ဆာများလား။ ဒီလှိုင်းက ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ အမြဲတမ်းစူးစမ်းလေ့လာတတ်တဲ့အကျင့် အဖောက်သင်ပေး ထားသည်။

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“နင့်မိတ်ဆွေဒေါ်မေသူရဲ့ယောက်ျားက တစ်မျိုးပဲ ... နင့်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားသလိုပဲ ... ပြောစမ်းပါ။ အဲဒီလူက နင့်စပွန်ဆာလား”

“ဒီလှိုင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ ထ ... သွားကြမယ်”

ဆိုင်အပြင် ရောက်လာကြသည်။ ဆမ်း ရှက်လိုက်တာ ... ဦးအကြည့်တွေက ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်နေတာ ဆမ်း လည်းသိသည်။

“ဆမ်း”

“ဘာလဲဟ”

“ဆမ်း ... နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲ တွေရှိလဲ ... ဒီလှိုင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“ဒီလှိုင်းရယ် ... နင်နဲ့ကွဲကွာခဲ့ပြီး ကြုံတွေ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေပါ။ မလ္လာသာမရှောင်သာလို့ဆိုတဲ့စကားနဲ့တော့ အကာအကွယ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ နင်ပြန်နော်”

“နင်ဘယ်မှာနေလဲ ဆမ်း”

“ဆိုင်မှာ ... ငါ အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ နင်လာလို့ရတယ်လေ”

ဆမ်းကိုကြည့်ပြီး ဒီလှိုင်း သနားနေမိသည်။ အပြစ်မဲ့ပြီး ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ ကံကြမ္မာရိုက်ချက်တွေက ဆိုးရွားစွာရိုက်ပုတ်ထုထောင်းခြင်း ခံရသည်။ ဆမ်းလက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားလေးပေါ်တက်စေသည်။

“ဆမ်း အရင်ပြန်နှင့်ပါ။ ဒီလှိုင်း ကြည့်နေမယ်”

“ဒီလှိုင်းပြန်ပါ။ ဆမ်းနဲ့အတူတူ ပြန်ကြမယ်နော်”

ဦးနှင့်သွားပြီးဆုံနေမှာလည်း ဆမ်း စိတ်ပူမိသည်။ ကံကြမ္မာတွေရယ် ဆမ်းအပေါ် မရက်စက်ပါနဲ့နော် ... ဆမ်းက ရိုးသားဖြူစင်သူပါ။ ဆမ်း ငိုပစ်ချင်၏။ ဒီလှိုင်းကားလေး မောင်းထွက်သားမှာ ဆမ်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆမ်းကို ဒေါ်သဲက တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး သူဌေးရောက်နေသည်တဲ့ ... ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။ ဦး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေမှာ သေချာသည်။

“ဦး”

“လရောင်ဆမ်း ... မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်

တဲ့မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အပေါ်သစ္စာမဲ့ပြီး ဖောက်ပြန်ကြတာလဲ”

“ဆမ်း ရှင်းပြပါရစေနော် ... ဦးအပေါ် ဆမ်း ဖောက်ပြန်တာ သစ္စာမဲ့တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီလှိုင်းက နယ်ကပါ ... ဆမ်း သူငယ်ချင်း”

“ဘာ ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာရတာလဲ ... မင်္ဂလာလုပ်တာလဲ လရောင်ဆမ်း”

မိုးသောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲရသည်။ မိသားစုအရေးကြောင့် ဆမ်းနှင့်ဝေးကွာနေသလိုဖြစ်ရတာ ... ဆမ်း နားလည်ပေးသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကြောင့် ... သူ့ဘဝ ပျက်စီးလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လာပြန်ပြီတစ်ယောက် ... ဆမ်းက သူ့ချစ်မြတ်နိုးရဆုံးမိန်းကလေး ... မေသူနှင့် သမီးကိုပြန်ပို့ပြီး သူ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဦးအပေါ် ဆမ်း ဘယ်တော့မှသစ္စာမမဲ့ပါဘူး ... ဆမ်း သူငယ်ချင်းနဲ့က မတွေ့တာကြာနေပြီး ... အမှတ်မထင်ဆုံတွေ့ကြလို့ စကားတွေပြောကြတာပါ ဦးရယ်”

အဖြစ်မှန်တွေကို ဆမ်း ထုတ်ဖော်မပြောပြရဲပေ ... ဆမ်း ကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှုကို ဒီလှိုင်းဝင်ခံရတာ ဒီလှိုင်းအပေါ် ဆမ်း မရက်

စက်ပေ ... ဒီလှိုင်းကို ဆမ်း ယနေ့အထိ စက္ကန့်မလပ်သတိရတမ်းတ နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“မင်း အပြင်မထွက်ရတော့ဘူး။ ဖက်ရှင်ဆိုင်လည်း ပိတ်လိုက် မေသူ့လက်ထဲအပ်လိုက်တော့ ... မင်း ငွေရှာစရာမလိုဘူး။”

မိုးသောက် ... ပေါက်ကွဲစွာ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်မိသည်။ ဆမ်းကို အပြင်ထွက်ခွင့် မပြုနိုင်တော့ ... မင်းကို ငါ ဘယ်လိုနည်း နှင့်မှ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ ... ဆမ်းပုခုံးသားတွေကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင် ခါရမ်းပစ်သည်။

“ဦး လွှတ်ပါ။ ဆမ်းကို အဲဒီလိုအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ ... ဒီကိစ္စကို ဆမ်းတို့ ပြတ်ပြတ်သားသားရှင်းကြရအောင်ပါ။”

“ဘာမှရှင်းစရာမလိုဘူး လရောင်ဆမ်း ... မင်း ငါ့စကားကို နာခံရမယ်၊ မင်း ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ငါထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ မင်းကငါ့မယား။”

“အမြှောင်မယားလား ဦး”

“ဘာ ...”

“ဆမ်း ဒီလိုဘဝမျိုးကိုမနှစ်သက်ဘူးဆိုတာ ဦးသိပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ လွှဲရှောင်လို့မရခဲ့တာပါ ... ဦးရဲ့ထောက်ပံ့ပေးကမ်းမှု အတွက် ကျွန်မဘဝကို ပေးဆပ်ခဲ့တာလေ။”

“တိတ်စမ်း ... ဆက်မပြောနဲ့နော် ... မင်းက ဟန်ဆောင် လိမ်ညာခဲ့တာပဲ ... ငါ့ကိုချုပ်ဖို့ မင်းကြံစည်ခဲ့တယ်၊ မင်း ... မင်း လုံးဝမရိုးသားဘူး။”

“ဦးနဲ့ဆမ်း ဒီမှာပဲရပ်လိုက်ကြရအောင်ပါ။ ဦးလည်း မိသားစု ဘဝ ပြန်ပေါင်းစပ်သင့်ပြီပဲ ... ကျွန်မ ဦးပေးထားတဲ့အထောက်အပံ့ တွေကို အားလုံးစွန့်လွှတ်ပါတယ်။”

“မရဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ဒီအချိုးမျိုးလာချိုးလို့မရဘူး။ မင်းက ငါ့မိန်းမပဲ ... ဘယ်လိုအရာကမှ ပြောင်းလဲပစ်လို့မရဘူး။”

“တော်ပါတော့ဦးရယ် ... ရပ်တန်းကနေရပ်လိုက်ပါတော့ နော် ... ဆမ်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆမ်းကို လွှတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ။”

“မင်းအကောင်နဲ့တွေ့လို့လား၊ ဒီကောင့်အတွက် မင်းကို ငါကစွန့်လွှတ်ပေးရမှာလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်တော့မှမင်းကို လွှတ်လပ်ခွင့်မပေးဘူး၊ ငါ့မိသားစုက နောက်ထပ်သုံးလေးလကြာ ရင် ပြန်ကြလိမ့်မယ်၊ မင်းစောင့်ပေးပါ။ ငါ့အပေါ် ဘာဖြစ်လို့သစ္စာမဲ့ ချင်တာလဲ၊ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမဆိုရင် ငါ့မုန်းတယ်။”

မိုးသောက်နှလုံးသားတွေထဲမှာရှိနေသူက လရောင်ဆမ်း ပါ။ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ဆမ်းကိုချစ်တယ်။ မေသူနှင့်မပေါင်းနိုင်ပေ။ သမီးကြောင့် အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံနေရတာပါ။ ဆမ်းကို

ချုပ်ချယ်ထားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်း ... လုံးဝအပြင်မထွက်ရဘူး လရောင်ဆမ်း ... ငါ့စကားကို မင်းနားထောင်ရမယ်၊ မင်းက ငါ့မိန်းမပဲ”

ဟုတ်ပါတယ်ဦးရယ် ... ဆမ်းက ဦးရဲ့ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလူသိမခံနိုင်တဲ့အငယ်အနှောင်းပါ။

“ဦး”

“ပြော”

“ကျွန်မကို မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ ... ဦးထောက်ပံ့ထားတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကို စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်မကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ”

“ဘာ”

“ဆမ်းနဲ့အတူတူ ရန်ကုန်ကိုထွက်ဖို့အဖော်က ဒီလှိုင်းသံပဲ”

ဦးမိုးသောက်ပန်းကတော့ ... ဆမ်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွတ်မခံနိုင် ... ဒီလှိုင်းသံဆိုတာ ဘယ်ကနေပေါ်လာတာလဲ။ သူ့အထောက်အပံ့တွေကို ဆမ်းက ပြန်ပေးမည်ဟုပြော၍လည်း ပိုပြီးနာကျင်ရသည်။

“ဦးလည်း မိသားစုနဲ့ပြန်ဆက်သွယ်နေပြီပဲ ... သမီးလေးဆန္ဒကို ဦး မလွန်ဆန်ဘူးမဟုတ်လား၊ ပြန်ပေါင်းပါ’ ... မမမေသူ

လည်း နောင်တတွေရနေပြီပဲ ဦး”

“တိတ်စမ်း ... ဆက်မပြောနဲ့တော့ လရောင်ဆမ်း ... ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်းက ငါ့အနားကနေထွက်ခွာခွင့် မရှိဘူး”

“ကျွန်မ အငယ်အနှောင်းဘဝနဲ့ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး ဦး ဆမ်းတောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ဆမ်း ဦးဆီကနေ ဘာအခွင့်အရေးမှမယူဘဲ ထွက်သွားပါရစေ”

“မရဘူး ... မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ မင်း သိထားပါ၊ မေသူ့ကိုမချစ်ဘူး၊ သမီးလေးကြောင့်ပါ။ မင်း ... မင်း ဦးကိုနားလည်ပေးမယ်မဟုတ်လား ဆမ်း”

ဦးမိုးသောက်ပန်းက လေသံကိုလျှော့ပြီး ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ဆမ်းမှာ တွန်းဖယ်ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ ဒီလှိုင်းနှင့်ပြန်ဆုံပြီးထဲက ဆမ်း ... တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နေထိုင်ဖို့ဆန္ဒတွေ မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

“ဆမ်း”

“ဟင်”

“မင်း ... မင်း ... ဦးကိုစွန့်ပစ်မသွားပါနဲ့ ဆမ်းရာ ... ဦးချစ်တာက ဆမ်းတစ်ယောက်ထဲဆိုတာ ဆမ်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဖယ်ပါ ဦး ... တကယ်လို့ ဦးက ဆမ်းကိုချစ်တယ်ဆိုရင် လူသိရှင်ကြားလက်ထပ်ပါ။ ဆမ်းနဲ့ဦးပတ်သက်နေတာ မမမေသူနဲ့ သမီးလေးသိသွားမှာလည်း ရှက်တယ်။ သူတို့က ဆမ်းကို စံနမူနာ ထားပြီး ချစ်ခင်နှစ်သက်နေကြတာပါ”

ဦးမိုးသောက်ပန်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆမ်း မနေချင်တော့ပေ။ ရုန်းထွက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ မမမေသူတို့နှင့် ခင်မင်လာတော့ ပိုပြီးဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းချုပ်ထားချင်လာ၏။ ဦးရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ချင်ပေမယ့် ... ဦးက တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ထားပြီး မလွတ် ... ဦးက သူမကိုချစ်နေတာမှန်ပေမယ့် တရားဝင်လက်ထပ် ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာ ဆမ်း သိနေသည်။

“ကျွန်မကိုလက်ထပ်ဖို့ အတင်းအကြပ်မတောင်းဆိုပါဘူး ဦးရယ် ... ကျွန်မက ဦးရဲ့ပွဲတက်မယားမှ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... သမီး လေးမျက်နှာကိုပဲ ငဲ့ညှာထောက်ထားပါ”

ဦးက ... ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား လွတ်ထွက်မသွားစေ ရန် တင်းကျပ်သထက်တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသဖြင့် ဆမ်း အသက်ရှူပင် မွန်းကြပ်လာသည်။ ငိုချင်လာ၏။ ဒီလှိုင်းနှင့်ပဲ ဘဝကို ရုန်းကန်ချင်သည်။

“ကျွန်မချစ်တာ ဒီလှိုင်းပါ ... ကျွန်မရဲ့ငယ်ချစ်ဦး”

ဆမ်းစိတ်ထဲကနေ အော်ဟစ်ပြောဆို ပေါက်ကွဲနေသည်။ ဒီလှိုင်းနှင့်ဝေးရမည့်အရေးကို ဆမ်း တွေးတောင်မတွေးရဲ ... သူမ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကြေကွဲရ၏ ... ဦးအချစ်တွေက မီးတောက်တွေလိုပဲ ... ပူပြင်းလွန်းသည်။ မမေသူသူဆီက ဖုန်းလာ တော့ ... သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိုင်းဖက်ထားတဲ့ဦးလက်တွေ ပြေလျော့သွား၏။ သူ ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်ပြီး ... ဧကန်ဆမ်း သမီးနေမကောင်းလို့ မေသူခေါ်နေတယ်။ Sorry နော်ဟု ပြောပြီး ဆမ်းကို တချက်လေးမှလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အပြေးအလွှား ပြန် ထွက်သွားလေသည်။

သူ့ကို အင်္ကျီစဆွဲပြီး ထိုးတဲ့လူကြီးကိုပြန်ထိုးပစ်လိုက်တော့ လမ်းမပေါ် ပစ်လဲကျသွားသည်။ လရောင်ဆမ်းဖြာဆိုင်ထဲကနေ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ... အော်ဟစ်ဖေးမထူနေ၏။ သူ့ကိုလည်း ရန်သူလို မာမာထန်ထန်ကြည့်ကြသည်။

“နင် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ရိုင်းပြရတာလဲ၊ ဒီလူက လူကြီးလူကောင်းဟဲ့ ... နင့်ကို ရဲစခန်းတိုင်မယ်”

“မေသူ ... တော်ပြီ လာသွားမယ်၊ ကားပေါ်တက်ပါ”

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲ၊ ဒက်ဒီ ... ဘယ်နားနာသွားသေးလဲဟင်”

“ကို ... ဒီကိစ္စက ခွင့်လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူးနော် ... ရဲကိုတိုင်ရမယ်လေ”

“သွားမယ်ကွာ ... ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ တုဖက်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အောက်တန်းစားတွေပါ”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား”

သူ ... ဒေါသတကြီးနှင့် ထပ်ပြီးဆွဲထိုးမယ်ကြံတော့ ထိုလူမိန်းမက သူ့ကိုမှတ်မိသွားသည်။

“ဟင် ... နင် ... နင်က ဆမ်းနဲ့တွဲတဲ့ကောင်လေးပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို ရန်မူရတာလဲ”

အခန်း (၂၀)

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ... မင်း ... ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ မင်းနာမည် ဒီလိုင်းသံမဟုတ်လား”

“ခွပ် ... ခွပ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ ... လာဖြစ်လာလဲဗျ”

“မင်းထွက်သွားစမ်း”

“ခွပ် ... ”

“ဟေ့လူ”

“ခွပ် ... ”

“ကဲဗျာ ... ”

“ခွပ် ... ”

ဒီလိုင်းက နဂိုထဲကလမ်းပေါ်မှာကြီးပြင်းလာသူ ... အထိုးအကြိတ် ... အသတ်အပုတ်က ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ။ မဆီမဆိုင်

“ခင်ဗျားယောက်ျားက စထိုးတာပဲ ... ကျုပ်က ဘုမသိ
ဘမသိနဲ့ ခံရတာဗျ”

“ဟင် ...”

“လာ ... လာ ... သွားမယ် မေသူ ... အပိုစကားတွေပြော
မနေနဲ့တော့”

ဆမ်းလည်း အပြင်ထွက်လာ၍ ... မိုးသောက် ကားကို
အမြန်ဆုံးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆမ်း ... ဒီမှာ မင်းကောင်လေးက မမမေသူယောက်ျားကို
ရန်မူတယ်၊ မင်းမျက်နှာနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာနော် ... တောက်”

ဦးက စတင်ရန်မူတာကို ဆိုင်ထဲမှလှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။
သေပစ်ချင်ပါတယ်။ ဦး ဒေါသတွေက ကြိတ်ပုန်းနှင့်ဖြစ်၍ အတော်
လေးပြင်းထန်နေ၏။ ဆမ်းရဲ့ဆိုင်မှာဖြစ်နေ၍ ဦးကို မကျေမနပ်
ဖြစ်ရသည်။

“ဆမ်း ... ဒီလူဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ဒေါသ
တကြီးစထိုးတယ်၊ ဘာလဲ ... နင့်စပွန်ဆာလား”

“အပြင်ကိုသွားကြမယ် ဒီလိုင်း ... ကားပေါ်တက်ပါ”

သူမကားလေးနှင့် ဒီလိုင်းကိုခေါ်ဆောင်ပြီး လူရှင်းတဲ့နေရာ
ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆမ်း ... ဘာလဲ ... သွားတောင်ယိုင်သွားတယ်၊ ဒေါသ

တကြီးဟာ ... နာလိုက်တာ”

“ဒီလိုင်း”

“ဘာလဲ”

“ငါပြောတဲ့လူက သူပဲ”

“ဟင် ... သူက မိသားစုကိုခေါ်ပြီး နင့်ဆီဘာလာလုပ်တာ
လဲ ဆမ်း ... ဟိုသားအမိက နင့်ဖောက်သည်တွေလား”

“အင်း”

“ငါလည်း ရုတ်တရက်ကြီးအထိုးခံလိုက်ရတော့ ဒေါသထွက်
ပြီး ပြန်ထိုးပစ်လိုက်တယ်”

ဦးရယ် ... ဘာကြောင့် ဒီလိုဒေါသတကြီးတုံ့ပြန်ရတာလဲ။
ပတ်ဝန်းကျင်တောင် ဂရုမစိုက်တော့တာလား။ မမမေသူသိသွားမှာ
ဆမ်း အရှက်ကြီးရှက်မိသည်။

“နင်နဲ့ငါ့အကြောင်းကိုသိသွားလို့ ပြဿနာရှာနေတာပါ”

“ဆမ်း ... စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ တို့နှစ်ယောက်ဘဝကို တစ်က
ပြန်စကြမယ်၊ နင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မမက်မောတတ်ဘူးလေ”

“ဦးက လက်မခံဘူး၊ ငါ မမမေသူ့ကိုလွှဲပေးပါတယ်၊ ဦးက
အပြင်တောင်မထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်၊ ဒီနေ့တောင် ဆိုင်ကိစ္စ
တွေ မပြတ်သေးလို့လေ”

“မဖြစ်ဘူး ဆမ်း ... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူကြီးလက်ထဲမှာ နင့်ကို

ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလှိုင်းနဲ့ တစ်ခါထဲလိုက်ခဲ့တော့ ... တို့နှစ်ယောက် တရားဝင်လက်ထပ်ကြမယ် ... နင့်ကို ဒီလူကြီးရဲ့အငယ်အနှောင်းအဖြစ် အနစ်မွန်းမခံနိုင်ဘူး”

“ဖယ်စမ်းပါဟာ ... ငါ အရမ်းလိုက်လို့မရဘူး၊ ဦးကို ငါနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုထားတယ်၊ အခြေအနေတစ်ခုကို စောင့်ကြည့်ချင်တယ်”

“နင် ... နင် အဲဒီလူကြီးကိုချစ်နေပြီလား၊ သူ့ဆီက နင် ဘာတွေမျှော်လင့်နေတာလဲ ဆမ်း”

“ဝတ္တရားအရပါ ဒီလှိုင်း ... ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမလုပ်ချင်ဘူး ... ဦးက တရားဝင်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်မယ်”

“ဆမ်း ... ဒါဆို ငါကရော ... ငါက နင့်ကို လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးနော် ... ဆမ်းရယ် ... ငါလေ နင့်ကို အရမ်းပဲလွမ်းဆွတ်တမ်းတခဲ့ရတာပါ၊ ဒီလူကြီးက နင့်ကို တရားဝင်လက်ထပ်မယ်ထင်နေလား”

“ငါက သူ့မိန်းမဖြစ်ရပြီပဲ ... ဒါကလည်း ကံကြမ္မာလေ၊ ဦးဘက်က သတ္တိရှိရင်ပေါ့ဟာ”

“သူတို့မိသားစုက ပြန်ပေါင်းနေပြီပဲ”

“အချိန်ပေးပါ ဒီလှိုင်း ... ရုတ်တရက်ကြီး ဆမ်း ဘာကိုမှ

မဆုံးဖြတ်ပါရစေနဲ့ ... တောင်းဆိုပါတယ်နော်”

ဆမ်းမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာတော့ ဒီလှိုင်းနှလုံးသားတွေ မမာကျောနိုင်တော့ပေ ... ဆမ်းရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကို သူ အမြဲတမ်းဖြည့်စွမ်းပေးချင်ခဲ့သည်။ ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဒီလှိုင်း ... အားမလိုအားမရနှင့် ကြေကွဲစွာပွေ့ဖက်မိသည်။

“လွတ်ပါ ဒီလှိုင်းရယ် ... နင် ပြန်တော့နော် ... ငါ့ကို မျှော်လင့်မနေပါနဲ့ ... ဦးကို ငါလက်ထပ်တာ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာလေးတစ်ခုထဲဆိုတာ နင်ယုံစေချင်တယ်”

“ဆမ်းကိုချစ်တယ်၊ ဒီလှိုင်းနှလုံးသားတွေ တစ်စစ်ပုံကြွေရပြီ ဆမ်းရာ ... ဒီလှိုင်းတို့ တကယ်ပဲဝေးကွာကြတော့မှာလား”

“ပေါင်းဖက်ခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ဆမ်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဝမ်းသာအားရ အပျော်တွေပွေ့ပိုက်ပြီး ဒီလှိုင်းရင်ခွင်ထဲ ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

“ဟိုလူကြီးက မင်းကို တရားဝင်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“အရမ်းကို မှန်ဝါးသေးငယ်တဲ့မျှော်လင့်ချက်လေးပါ။ ဆမ်း ဘက်ကနေ ဦးကို သစ္စာမဲ့တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ဆမ်းရဲ့သဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေသည်။ ဆမ်းကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲအောင် မလုပ်လိုပေ။ ဆမ်းဆုံးဖြတ်တာက အမှန်ဖြစ်နေ၏။ ဆမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား သူ

ရင်ခွင်ထဲကနေ လွတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းလုပ်တာ တရားမျှတမှုရှိပါတယ် ဆမ်းရယ် ... မင်း မှန်ပါတယ်။ ဆမ်းစိတ်တွေ ရိုးသားဖြူစင်တာ ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်။ မင်းဆီကနေ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမှ ကိုယ်မတောင်းဆိုရက်ပါဘူး။ မင်းရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းလေးပဲ ဖြောင့်ဖြူးသာယာပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပါတယ်”

“ဒီလှိုင်းရယ်”

“ကိုယ် ... မနက်ပဲ နယ်ကိုပြန်တော့မယ်။ မင်း ခက်ခဲတဲ့ အနေအထားတစ်ခုဆီ ကိုယ်တွန်းမပို့တော့ပါဘူး။ ကိုယ် နယ်ကနေပဲ စောင့်နေမယ်။ မင်း ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုယ့်ဆီပြန်လာခဲ့ပါ။ ကိုယ်မျှော်နေမယ်။ မင်းရောက်လာခဲ့ရင် ... မင်းကိုထွေးပွေ့နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ရင်ခွင်က နှစ်တွေဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ လွတ်နေမှာပါ ဆမ်း”

ဆမ်း ... နာကျင်ကြေကွဲရသည်။ သူမအပေါ် ဒီလှိုင်းက ပေးဆပ်နေသူပဲဖြစ်နေ၏။ သူမ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဦးက စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သူပဲ ... ဒီလှိုင်းကို နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့သည်။

“မမဆမ်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သူဌေးကိုထိုးတဲ့လူက မမဆမ်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဟင်”

“ထားလိုက်ပါ၊ နောက်နေ့ကစပြီး ဆိုင်မဖွင့်တော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမဆမ်း”

“ပြဿနာတွေက ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ဒီဆိုင်ကို မမေသူကိုပဲ ရောင်းလိုက်မယ်။ မင်းတို့ ခဏနားကြပါ။ မမဆမ်း လစာအပြည့်ပေး ပါမယ်။ မမေသူပြန်ဖွင့်မှ အလုပ်ဆင်းကြပါ။ မင်းတို့ တခြားအလုပ် ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းကြတော့ ... အလုပ်မရခင်မှာ မမဆမ်း လခပေးထားမယ်နော်”

“ရပါတယ် မမဆမ်းရယ် ... အားလုံးလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဆိုင်က အောင်မြင်နေပြီးမှနော်”

သူမ ဆိုင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ပဲပြန်လာခဲ့၏။ ဒီလှိုင်း ရယ် ... ဆမ်းကို စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဟာ ... ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းတွေက ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းပါတယ်။ ဦးနှင့် ပြဿနာတွေက ရှင်းလင်းရဦးမည် ဖြစ်သည်။

“ဆမ်း ... ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ သူဌေးရောက်လာတယ်၊ အရမ်းဒေါသထွက်နေသလိုပဲ ... ဘာတွေဖြစ်တာလဲ”

ဦးက ဆမ်းကိုလိုက်ရှာနေမှာ သေချာသည်။ မမမေသူတို့ သိသွားမှာလည်း ဆမ်း ကြောက်နေ၏။ မမမေသူက သူ့ယောက်ျား ကိုမြူဆွယ်ဖြားယောင်း ချူစားနေသည်စွပ်စွဲမှာ သေချာနေသည်။

ဦးက ဆမ်းဆီဖုန်းဆက်သည်။

“မင်းပြန်ရောက်ပြီလား ဆမ်း ... ငါလာခဲ့မယ်”

“ဦး ... ဒီမှာ ...”

ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဆမ်းမှာ ရှင်းပြနိုင်ခွင့်မရှိတော့ပေ ... ဦးလာတော့မယ်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြစ်မှာလည်း ဆမ်းကြောက်သည်။ ခဏကြာတော့ ... ဦးရောက်လာ၏။ ဆမ်းလက်ကို ဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာကာ အိပ်ရာလေးပေါ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ... မင်း ... သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမပဲ ... ငါ့ဘဝမှာ ဘာဖြစ်လို့များ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမတွေကိုပဲ တွေ့နေရတာလဲ”

“ဆမ်း ရှင်းပြပါရစေ ဦးရယ် ... ဒီလိုင်းက ဆမ်းနဲ့သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ပတ်သက်တာပါ။ အခုလည်း နယ်ကို သူပြန်သွားပါပြီ”

“မင်းကို ငါစောင့်ရှောက်ကူညီထားတာ ... မင်းကျေးဇူးမကန်းနဲ့နော် လရောင်ဆမ်း ... ငါ့ကို နွားလို့မထင်ထားနဲ့”

“ဖြန်း”

“အား ...”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“မင်းက ငါ့ကိုတရားဝင်လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား၊ မင်းက ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုမက်မောပြီး အခွင့်အရေးကိုစောင့်နေတဲ့

မိန်းမပဲ”

“ဦး အရမ်းလွန်လာပြီနော် ... ဆမ်းကို မစော်ကားပါနဲ့ ဦးဆီက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှာမယူဘဲ ... ဆမ်း ထွက်သွားမယ်”

“လရောင်ဆမ်း ... မင်း ဒီအတိုင်းပဲနေတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ကိုတရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ မကြံစည်သင့်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲနေရမယ်၊ ငါ့အငယ်အနှောင်းဘဝနဲ့ပဲနေ”

မိုးသောက် ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့် အော်ဟစ်ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဆမ်းကို တရားဝင်ဇနီးမယားအဖြစ် လူသိရှင်ကြားထုတ်ဖော်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။ မေသူကလည်း သူနှင့်ပြန်ပေါင်းထုတ်ဖို့ တောင်းပန်ထား၏။ မေသူ့ကိုမချစ်ပေမယ့်လည်း သမီးလေးမျက်နှာက ရှိနေသေးသည်။ ဒီကြားထဲမှာ လရောင်ဆမ်းက ငယ်ရည်းစားနှင့် တွဲခတ်နေသေး၏။ လူချောလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သူ့စိတ်တွေ မနာလိုဝန်တို့စွာ ပြဿနာရှာမိသည်။

“လရောင်ဆမ်း ... မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှာ အပြင်မထွက်ရဘူး၊ ဆိုင်ကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက် ... ဒါပဲ”

“ဦး ... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ မတရားအနိုင်ကျင့်နေရတာလဲ၊ ဦးရဲ့အငယ်အနှောင်းဘဝမှာ ဆမ်း လုံးဝမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဆမ်းကို တရားဝင်လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ... ဦးပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မယူဘဲ နယ်ကိုပြန်မယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“မင်းကို ငါတရားဝင်လက်မထပ်နိုင်ဘူး လရောင်ဆမ်း ...
ငါ့ရဲ့ပွဲတက်မယားဘဝကို မင်း မျှော်မှန်းမနေနဲ့ ... ငါထားရာမှာနေ
ရမယ် လရောင်ဆမ်း ... ဒါပဲ”

ဆမ်း တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုပစ်သည်။ ဦးမိုးသောက်ပန်းက
မင်းသားခေါင်းစွပ်ထားတဲ့ ဘီလူးကြီးပဲ ... ဆမ်းဘဝကတော့ လုံးဝ
ဆယ်လို့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ နယ်ပဲပြန်မယ်။ ဦးမိုးသောက်ပန်းပေး
ထားတဲ့ အထောက်အပံ့တွေအားလုံး ပြန်ပေးပြီး စွန့်လွှတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

“မင်း ... အေးအေးနေနော် ... ဒီကနေထွက်ပြေးလည်း
မင်း လွတ်မယ်မထင်နဲ့ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါသတ်ပစ်
မယ်၊ လရောင်ဆမ်း ... မင်းကို ငါ အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဆမ်းကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ... ဒေါ်သဲအား အသေအချာစောင့်
ကြည့်ထားရန်ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၂၀)

“လရောင်ဆမ်းကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ခေါ်ပေးပါ ဒေါ်သဲ”

“ဟင် မေသူသူ ... ညည်း ဘယ်ကနေ ဒီကိုရောက်လာတာ
လဲ၊ ဒီအခန်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဒီမှာ ဒေါ်သဲ ... ကျွန်မယောက်ျားပိုင်တဲ့ အခန်းတွေ
အားလုံး ကျွန်မသိနေတာပဲ ... လရောင်ဆမ်းက ကျွန်မယောက်ျား
ရဲ့အငယ်အနှောင်းဆိုတာ ကျွန်မ အားလုံးသိနေပြီးပြီ”

မေသူကို ... ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်က
အကြောင်းစုံပြောပြထားသည်။ ကို့ရဲ့ထောက်ပံ့မှုတွေနှင့် လရောင်
ဆမ်းက ကြီးပွားချမ်းသာနေတာတဲ့ ... နေတဲ့လိပ်စာပါပြောပြ၍
မေသူ ရောက်လာခဲ့၏။ တံခါးလာဖွင့်တာက ကို့ရဲ့လူယုံ ဒေါ်သဲ
ဖြစ်နေသည်။

“ညည်းနဲ့သူဌေးက ကွာရှင်းပြီးသားပဲ မေသူ ... သူဌေး ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကျုပ် ဘာကိုမှလုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ဒေါ်သဲနှင့်မေသူတို့က လုံးဝမသင့်မြတ်ပေ ... ဒေါ်သဲက တော့ သူဌေးအပေါ်မှာပဲ သစ္စာရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သဲတိုင်လိုက်၍ မေသူသူဖောက်ပြန်တာ သူဌေးသိသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကွာရှင်းကြသည်။

“ကျွန်မမှာ သမီးရှိသေးတယ် ... ကိုသွေးသားလေ ... ဒါကြောင့် အငယ်အနှောင်းမနဲ့ရှင်းရမယ်”

အပြင်ကနေ ပြောနေကြတဲ့အသံတွေကို ... ဆမ်း အားလုံး ကြားနေရသည်။ မမေသူသူ ရောက်လာပြီပဲ ... ဆမ်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒေါ်သဲက တားဆီးနေသည်။

“တားဆီးမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်သဲ ... ဆမ်းကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပါမယ်”

ဆမ်း ... ဧည့်ခန်းဆီထွက်လာပြီး ထိုင်သည်။ ဆမ်းကို လေးစားအားကျပါတယ်ဆိုတဲ့ မမေသူသူအကြည့်တွေ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မာထန်တင်းပြတ်နေသည်။

“ညည်းလေးက ငါ့ယောက်ျားရဲ့အထောက်အပံ့တွေနဲ့ ကြီးပွားနေတာပဲ လရောင်ဆမ်း ... ညည်းကို အထင်ကြီးမိတာ

မှားတာပဲ ... ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး”

“မေသူသူ ... ညည်းစကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ။ သူဌေးက ညည်းနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးသားလေ”

“ဒေါ်သဲ ... ရှင်က အစေအပါးပဲ ... ဝင်မရွပ်ပါနဲ့”

“လရောင်ဆမ်းကိုတော့ မထိပါနဲ့ မေသူသူ ... ညည်း ရှင်းရမှာက သူဌေးနဲ့ပဲ”

ဒေါ်သဲက လရောင်ဆမ်းကို အကာအကွယ်ပေးချင်သည်။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝဖြူစင်သူလေးပါ။ မိမိနှင့်အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ မိမိကိုလည်း မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ တရိတသေဆက်ဆံခဲ့၏။ ဦးမိုးသောက်ပန်းက အတင်းအကြပ်ရယူခဲ့တာလည်း မိမိအသိဆုံးဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်သဲ ... နေပါ။ ဆမ်း ရှင်းပါမယ်။ မမေသူသူဖြစ်ချင်တာကို ပြောပါ”

“ငါဖြစ်ချင်တာကတော့ ငါ့ယောက်ျားအရိပ်ကနေ အဝေးဆုံးကိုထွက်သွားပေးဖို့ပဲ လရောင်ဆမ်း”

“ကျွန်မ ထွက်သွားပါမယ်။ ဦးနဲ့လည်း ဆက်ပြီးမပတ်သက်ချင်တော့ပါဘူး။ လရောင်ဆမ်းဖြာကိုလည်း မမေသူသူလက်ထဲ ပြန်အပ်ပါမယ်”

“ဒီအတိုင်းပြန်အပ်ထားခဲ့လို့ မရဘူးလေ၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ပြန်ပေးပါ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အားလုံးကိုအပ်မှာပါ”

“ဆမ်း ... ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးခွင့်ပြုချက်မရဘဲ လုပ်ချင်တာတွေလုပ်ရတာလဲ၊ ညည်းလေးခံစားခွင့်တွေပဲ ... မတရားယူထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ရပါတယ် ဒေါ်သဲရယ် ... ဆမ်း ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

“သူဌေးနဲ့ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေပဲ ဆမ်း ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ... မေသူသူ ... ညည်းပြန်ပါ၊ ညည်းရှင်းရမှာက သူဌေးပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မပြန်မယ် ... လရောင်ဆမ်း ညည်းက သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ... ငါနဲ့ကိုက ပြန်ပေါင်းမှာ ... ငါ့သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက် ငါတို့ ပြန်ပေါင်းကြရမှာပဲ ညည်း ... ငါ့ယောက်ျားကို ဖြားယောင်းမြူဆွယ်ဖို့ ဆက်မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ... ငါ့ယောက်ျားက နင့်ကို တရားဝင်မှမယူရဲတာ ကြည့်လေ”

“စိတ်ချပါ ... မမေသူသူ ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးကိုပဲ အပြတ်သားဆုံးဖြစ်သွားအောင် ရှင် စွမ်းဆောင်ပေးပါ”

“ညည်းတို့လိုကောင်မတွေကများ လာပြီ၊ သူတော်ကောင်း

ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ... ကောင်ငယ်ငယ်လေးတွေ့တော့ အဖိုးကြီးကိုပစ်ပြီပေါ့”

“ကျွန်မနဲ့ဦးက တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် မမေသူသူ ... ကျွန်မမှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“တောက် ... ”

ဒေါ်သဲကလည်း မမေသူသူအား မာမာထန်ထန်တုံ့ပြန်၍ မေသူသူပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုဆီ ပြန်လာခဲ့၏။ သူမအနေနှင့် ယောက်ျားကိုပြန်ပေါင်းထုတ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သမီးလေးအတွက်ဟုပဲ အကြပ်ကိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ ကိုလို အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ... လက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ပါဘူး။ လရောင်ဆမ်းနဲ့ တရားဝင်မှလက်မထပ်ရသေးတာဘဲ ... မေသူသူ ရောက်လာတော့ ကို အရက်တွေသောက်နေသည်။

“ကို”

“မေသူ ... မင်း ... လရောင်ဆမ်းဆီ ဘာဖြစ်လို့သွားရတာလဲကွ ... ကိုယ့်ဆီကို ဒေါ်သဲဖုန်းဆက်တယ်”

“ကိုရယ် ... မေသူတို့ သမီးလေးမျက်နှာကိုကြည့်ရမယ်လေ မေသူကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် ... သမီးလေးကို ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ... မေသူ မှားပါတယ်၊ နောက်ဆို ... ကိုထားရာမှာ

နေပျံ့မယ်နော် ... ကိုရယ်”

မိုးသောက် စိတ်ညစ်နေသည်။ သူချစ်မြတ်နိုးရတာထက် လရောင်ဆမ်းပဲ ... ဒီကောင်မလေးဖြူစင်တယ်ဆိုတာ မိမိ အသိဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ဆမ်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပေ ... ဆမ်းနဲ့တရားဝင်လက်ထပ် ပေါင်းသင်းဖို့အထိလည်း သူ့မှာ သတ္တိမရှိပေ ... ဆမ်းကို စွန့်လွှတ် လိုက်ရမလား။ ရင်တွေ နာကျင်လာသည်။

“ကိုရယ် ... လရောင်ဆမ်းကိုယ်တိုင်ကပဲ နောက်ထပ် ကောင်လေးနဲ့တွေ့လို့ ကိုကိုစွန့်ပစ်ချင်နေတာပါ”

“တော်စမ်းမေသူ ... ဆမ်းက မင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မဖောက်ပြန်ဘူး၊ ငါ့အားနည်းချက်က ဆမ်း ကို တရားဝင်လက်ထပ်မယူရတာဘဲ”

မေသူ့ကိုတော့ သမီးလေးအတွက်ပဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လိုတောင် ... မိုးသောက် တော်တော်လေးထိန်းချုပ်နေရသည်။ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေါင်းလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိပေ။

“မင်းနဲ့ပြန်ပေါင်းလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့သမီးလေးကြောင့်ပဲ ဆက်ဆံမယ်၊ ဆမ်းက ငါ့ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့မိန်းကလေးပါ”

“လရောင်ဆမ်းက နောက်ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲ နေပြီလေ၊ ရှင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ လရောင်ဆမ်းက ရှင့်အထောက်

အပုံတွေတောင် စွန့်လွှတ်နေပြီ”

တကယ်တော့ ဆမ်းဘဝလေးကိုလည်း မိုးသောက် ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိစေလိုပေ ... ဆမ်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“လရောင်ဆမ်းကို တရားဝင်ယူရဲတဲ့သတ္တိရှိလို့လား ကို ... ဒီကောင်မလေးရော သစ္စာရှိမယ်လို့ ... ကို ယူဆနေတာလား၊ လရောင်ဆမ်းကိုစွန့်လွှတ်လိုက်တာ အကောင်အထုံးပဲနော်”

“ချွမ်း ... ”

“တိတ်စမ်း ... မင်းကို ဆက်မပြောနဲ့လို့ပြောထားတယ်နော်၊ ဆမ်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ငါ့မစွန့်လွှတ်ဘူးကွ ... တရားဝင် လက်မထပ်ရင်တောင် ဆမ်းက ငါ့မိန်းမပဲ”

“ဒက်ဒီ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သမီး အရမ်းကြောက် တာပဲ ... မာမို့ကို ရိုက်နေတာလားဟင်”

“ဟီး ... အီး ... အီး”

“အဟင့် ... အဟင့် ... အဟင့်”

“သမီးလေး ... မကြောက်ပါနဲ့ ... ဒက်ဒီ နည်းနည်းမူးနေ တယ်၊ တတ်ပါကွာ ... မေသူ ... သမီးကိုချော့လိုက်ပါ”

“အီး ... အီး ... ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“သမီးလေး တိတ်ပါကွယ် ... ဒက်ဒီနဲ့မာမိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မငိုနဲ့နော်”

“ဒက်ဒီနဲ့မာမိ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ ... သမီးအတွက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေပေးပါနော် ... သမီးလေး ... ဒက်ဒီနဲ့ရော မာမိနဲ့ရော အတူတူ နေချင်ပါတယ်”

မိုးသောက် ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ ... သမီးလေးမှာ မိထွေး ... ပထွေးဆိုတာမျိုး မရှိစေလိုပေ ... မေသူနှင့်ထားရတာ လည်း မိုးသောက် စိတ်မချ ... ပထွေးနှင့်တော့ လုံးဝမနေစေချင်။ သမီးလေး စိတ်ဒဏ်ရာမှရှောင်လည်း စိုးရိမ်သည်။

“မေသူ ... သမီးကိုခေါ်သွားပါ။ ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်မယ်၊ သမီးကိုချောထားပါ”

“လာသမီးလေး အိပ်ခန်းထဲသွားကြမယ်၊ ဖန်ခွက်က သူ့ဟာ သူ့ကျကွဲတာပါ။ မာမိတို့ ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

သမီးကို မေသူကချောမော့၍ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ သမီးရဲ့ငိုရှိုက်သံလေးက ဆက်ပြီးထွက်ပေါ်နေဆဲပင် ... သူ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သလို ... တရားဝင်လူသိရှင်ကြားလည်း လက်မထပ်ရ ပေ ... မေသူကလည်း သူ့ကိုရဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ ... သမီးလေး ပထွေးနှင့်နေရတာ ဘဝအတွက် လုံခြုံမှုမရှိနိုင် ... သူ

အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆမ်းဆီ ရောက်လာခဲ့၏။ မေသူကြောင့် ဆမ်း အရှက်တကွဲဖြစ်ရတာကိုလည်း တောင်းပန်ချင်သည်။

“ဆမ်း ... ဦးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဦးကို မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ ဦး ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့မိန်းကလေးက ဆမ်းတစ်ယောက်ထဲပါ”

ဆမ်းကတော့ ဘာမှမပြောလိုပေ ... ဆုတ်လည်းစူး စား လည်းရူးရမည့်အဖြစ် ... ဆမ်းရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကို ဦး မလိုက် လျှောနိုင်တာ ဆမ်းသိသည်။

“ကျွန်မက ... ဦးအတွက် ဂုဏ်တက်စေမယ့်မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဦးရယ် ... ကံကြမ္မာအရ ဆမ်းနဲ့ဦးတို့ တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်ခဲ့ကြရတာပါ။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး လက်တွဲ ဖော်တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မမေသူသူကလည်း ဆမ်းကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားမှာမှ မဟုတ်တာ ... ပြဿနာတွေကို အရှုပ် ထွေးမခံပါနဲ့တော့ ဦးရယ် ... နော်”

ဆမ်းပြောတာလည်း မှန်နေသည်။ ဆမ်းကိုစွန့်လွှတ်ဖို့လည်း သူ လက်မခံနိုင်ပေ ...

“လရောင်ဆမ်း ... မင်းက ဒီလှိုင်းသံဆိုတဲ့ကောင်လေး ကြောင့် ငါ့ကိုစွန့်လွှတ်တော့မယ်ပေါ့လေ၊ မင်း တော်တော်ရက်စက် နိုင်တဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ဒီလှိုင်းနဲ့ဆမ်းတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေဆိုတာ အမှန်ပါပဲဦးရယ် ဒါပေမဲ့ ... လက်ရှိက လရောင်ဆမ်းက ဦးရဲ့မိန်းမပါ။ တရားမဝင်လည်း ဦးမိန်းမပါပဲလေ။ ဒီလှိုင်း ပြန်သွားပါပြီ။ ဆမ်းပြောချင်တာက ဦးရဲ့ သဘောတူကြည်ဖြူခြင်းမရှိဘဲနဲ့ ... ဦးအနားကနေ ဆမ်းတစ်ဖဝါးတောင် မခွာပါဘူး”

ဆမ်းကို သူယုံသည်။ ကျေးဇူးသိတတ်လွန်းသူလေးပါ။ သူ့ရဲ့ အငယ်အနှောင်း တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝနှင့် ဘယ်လောက်အထိ နွံထဲမှာနှစ်ထားနိုင်မလဲ။ မေသူသူကရော နေမလား။ ဆမ်း အနှောင့်အယှက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

“ဆမ်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါနော် ... သမီးလေးကိုလည်း ပထွေးနဲ့မနေစေချင်ပါဘူး။ ဆမ်းဘဝလေးနဲ့ ထပ်တူကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ။ ဦးနဲ့မမေသူတို့ ပြန်ပေါင်းလိုက်ကြပါတော့နော် ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အပြစ်မဲ့တဲ့သမီးလေးပါ။ အဓိက ထိခိုက်နစ်နာနိုင်ပါတယ်။ ဦးရဲ့ထောက်ပံ့မှုတွေကိုလည်း ဆမ်း မမေ့ပစ်နိုင်ပါဘူး။ အကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ပြီးပတ်သက်ပါရစေ ... ဆမ်း အနူးအညွတ်တောင်းဆိုတာပါ ဦးရယ် ... နော်”

ဆမ်း ကြမ်းပြင်မှာကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး လက်လေးတွေ ယှက်၍ ရှစ်ခိုးတောင်းပန်မိသည်။ သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်

ရည်တွေပြည့်လျှံကျနေ၏။ သမီးလေးအတွက်ပဲ ထောက်ထားညှာတာပါဦးရယ်ဟု အထပ်ထပ်ပြောမိနေသည်။

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“ဦးဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ... မင်းကိုလည်း ဦး ... တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပေါင်းသင်းရဲတဲ့သတ္တိ ဦးမှာရှိမနေပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးဘက်ကပဲ ... မင်းကို စွန့်လွှတ်ပုံမယ်။ ဦး နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားမယ်။ မေသူ့ကို ဦး မယုံတော့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကြောင့်ပဲ ... မိသားစု ပြန်လည်ပေါင်းစည်းနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဦးရယ် ... ဆမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဦးက လူကြီးလူကောင်း ... အသိဉာဏ်မြင့်မားသူပါ။ ဆမ်းအတွက် ဦးတွေးပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ဆမ်း”

“ရှင်”

“မင်းတည်ထောင်ထားတဲ့ဆိုင်လေးကို မင်းနဲ့ဒီလှိုင်းသံတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ဦး လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးခဲ့ပါရစေ”

“ဟင့်အင်း ... ဒီလှိုင်းကလည်း ဒါမျိုးတော့မာနရှိတယ်။ ဦး

ရယ် လုံးဝလက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးလေးအတွက် မမေသူ့ကို ပြန်အပ်ပါတယ်။ ဆမ်း ပညာတွေတတ်ခဲ့ပြီပဲ ... နယ်မှာပဲ ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီး ဆမ်းတို့ဘဝကို တည်ဆောက်ပါရစေနော်”

ဒီလှိုင်းကလည်း ဦးမိုးသောက်ထံမှ အထောက်အပံ့တစ်စုံ တစ်ရာလေးတောင် ယူဆောင်မလာခဲ့ဖို့ ... ဆမ်းအား အထပ်ထပ် မှာကြားထားသည်။ ဆမ်း အရမ်းပျော်ရွှင်သွားရ၏။ ဆမ်း လက်အုပ် လေးချီပြီး ဦးကိုကန်တော့သည်။ ဦးကလည်း ... ဆုတွေပေးခဲ့ကာ ပြန်သွားသည်။

“လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့နာမည်လေးလိုပဲ ... လရောင်ဆမ်း ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဘဝ အေးမြသာယာပါစေကွာ”

ဆမ်း ... နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပေါ်မှာ အပြုံးတောက် တောက်လေးတွေ ရုတ်ချည်းထင်ဟပ်သွားသည်။ ဦးမိုးသောက်ပန်း ရဲ့ အထောက်အပံ့လောင်းရိပ်အောက်မှာ နေချင်တဲ့ဆန္ဒ ဘယ်တုန်း ကမှရှိမနေခဲ့ပေ ... ချစ်ရတဲ့ဒီလှိုင်းရင်ခွင်ထဲသို့ အနှောင့်အယှက်မရှိ ဝင်ရောက်ခိုနားနိုင်တော့မည်ဖြစ်၏။ ဆမ်း အားမငယ်တော့ ... မွေးရပ်မြေကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေလေသည်။

အခန်း (၂၂)

“ဒီလှိုင်း ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီး ပစ်ချင်တာလဲ၊ စဉ်းစားပါဦးကွာ ... မမချောကိုတော့ ဒီလောက် အထိ မင်း မပြတ်သားသင့်ဘူး”

ဒီလှိုင်း ... ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ပင် ဆမ်းကလွဲပြီး သူ ... ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။ မမချောရဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်အပ်လိုက်၏။ ရဲသော်က မကျေမနပ်ပြော နေသည်။

“မမချောကိုလက်ထပ်စေချင်တယ် ဒီလှိုင်း ... တို့ဘဝတွေ ကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်တယ်ကွ ... မင်းကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ မင်းဆီ ဆမ်းပြန်လာမယ်လို့ မင်းထင်နေလား”

“ဆမ်း လာလာ မလာလာကွာ ... ငါကတော့ ဆမ်းကလွဲ

ပြီး ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ လက်ထပ်နိုင်ဘူး။ ငါသေတဲ့အထိ ဆမ်းကိုပဲစောင့်နေမယ်”

“ဆမ်းက အိမ်ထောင်နဲ့လေ”

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့၊ ဆမ်း ငါ့ဆီပြန်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ငါယုံကြည်နေတယ်။ ငါ့ဘဝကို တစ်ကနေ ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ပြန်ကြိုးစားမယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အထောက်အပံ့တွေကို ငါမယူဘူး”

“ဒီလှိုင်းရာ ... တို့ဘဝတွေ မွေးထဲက မမေရမရာနဲ့ကြီးပြင်းလာကြရတယ်။ အခက်အခဲဒုက္ခတွေလည်း အများကြီးရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ထပ်ပြီး အခက်အခဲတွေနဲ့ မရေရာတဲ့ဘဝကြီးကို ထပ်ပြီး မလျှောက်လှမ်းစေချင်ဘူးကွာ”

ရဲသော်ကိုလည်း မမချောက အရင်းအနှီးတွေထုတ်ပေးနေသည်။

“ငါက မမချောဆီက အရင်းအနှီးတွေရနေလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ဒီလှိုင်း မင်းအတွက်ပါကွာ”

“ကဲပါ ရဲသော်ရယ် ... ဒီလှိုင်းကို ခဏလောက်အနားပေးထားလိုက်စမ်းပါ။ လရောင်ဆမ်းကို ဒီလှိုင်းဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ညိမြဲသိပါတယ်။ ဒီလှိုင်း အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားပါစေ”

ညိမြဲကလည်း လရောင်ဆမ်းနှင့်ဒီလှိုင်းတို့အတွက် လိုက်

ဖက်လွန်း၍ လက်ထပ်စေလိုသည်။

“မင်းသဘောပဲကွာ ... တို့ဆီမှာနေတာ အားမနာနဲ့နော်။ တို့တွေက သွေးသားမတော်စပ်ကြပေမယ့် ... ညီအစ်ကိုအရင်းတွေ လိုပါပဲ”

“လရောင်ဆမ်းကလည်း ဒီလှိုင်းကို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်ပါတယ်။ ဒီလှိုင်းတို့နှစ်ယောက် မလွဲမသွေမြန်ဆုံကြမှာပါ”

ရဲသော်နှင့်ညိမြဲတို့နှစ်ယောက် အားပေးစကားတွေပြောပြီး ဈေးရောင်းထွက်သွားကြသည်။ ဒီလှိုင်းကတော့ ဆမ်းကိုပဲစောင့်နေဖို့ ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချထား၏။ ဆမ်းကိုပဲ ချစ်တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဆမ်း ... သူ့ဆီ မလွဲမသွေရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံသည်။

“ဒီလှိုင်း ... ”

“ဟင် ... မမချော”

“မမချော ... တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရဘူး ဒီလှိုင်း ... မင်းလေး ဘာဖြစ်လို့ မမချောကိုရက်စက်ရတာလဲကွာ ... ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမမှပစ်လိုက်ပါ မမချော ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီကနေ ... ကျွန်တော် ဘာအထောက်အပံ့မှ မယူချင်ဘူး။ ကျွန်တော် လက်ထပ်လို့မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဒီလှိုင်း ... မမက အသက်ကြီးနေလို့လား၊ မင်းကို မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ မင်းပျော်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ထိုင်ခွင့်ပြုမှာပါ”

ချောကလည်း ဒီအရွယ်အထိ အပျိုကြီးဘဝနှင့်နေထိုင်လာ ပြီးမှ ဒီလှိုင်းသံနှင့်တွေ့မှ အချစ်တွေကိုခံစားနေရသည်။ ချောပိုင်ဆိုင် သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုပင် စွန့်လွှတ်ပေးနိုင်၏။ ဒီလှိုင်း မမက မောဘူးဆိုတာလည်း သိလိုက်ရ၍ သူမ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ပုံအပ်လို သည်။

“မမချော”

“ပြောလေ ဒီလှိုင်း”

“ကျွန်တော့်မှာ အရမ်းချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူ ရှိတယ်”

“မဟုတ်တာတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ ဒီလှိုင်းရယ် ... မင်း အကြောင်းတွေ မမ စုံစမ်းပြီးပြီ၊ မင်းလေးမှာ ချစ်သူမိန်းကလေး မရှိဘူး၊ မင်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတတ်တယ်”

“လရောင်ဆမ်းပါ”

“ဘာပြောတယ်”

လရောင်ဆမ်းဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ ... ချော တုန်လှုပ်သွားရသည်။ မင်းလေးက အချစ်အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့တာ

လား။ ဦးနေရောင်ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ။

“လရောင်ဆမ်းက ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ။ ပထွေးဦးနေရောင်က စော်ကားဖို့ကြံစည်လို့ ကျွန်တော်သတ်မိတာပါ”

“ဟင်”

လရောင်ဆမ်းတဲ့ ... ဒီလှိုင်းချစ်သူတဲ့ ... ချော နာကျင်ရ သည်။

“မင်းချစ်သူလရောင်ဆမ်းက အခု ဘယ်မှာလဲပြော ... မင်း ကို စွန့်ခွာထွက်သွားပြီမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရ ကွဲသွားတာပါ။ မကြာခင် ဆမ်း လာလိမ့်မယ်၊ ဆမ်းကိုချစ်တယ် ... ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဆမ်း ဘယ်အချိန်ပဲပြန်လာပါစေ ... ကျွန်တော် စောင့်နေမယ် မမချော”

ဆမ်း ပြန်လာမှာပါ။ သူ သိနေသည်။ ဆမ်းလည်း သူ့ကို ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်နေလဲဆိုတာ ဒီလှိုင်း အသိဆုံးပဲဖြစ်၏။ ဆမ်း အချိန်မရွေးပြန်ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ သူ ရင်ခွင်ကို အနှောင့်အဖွဲ့မရှိ ကွက်လပ်အဖြစ် ထားရမည်ဖြစ်သည်။

“မင်းချစ်သူလရောင်ဆမ်းက ... မင်းကို အထင်ကြီးတော့ မလား၊ မင်းက ထောင်ထွက်လေ၊ ထားပါတော့ ... မင်းနဲ့အတူတူ လရောင်ဆမ်းက ဘာဖြစ်လို့ပြန်လိုက်မလာရတာလဲ”

“အဲဒါက ... ဒီလှိုင်းတို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ မမချော ဆမ်းမှာ အခက်အခဲ အတားအဆီးတချို့ရှိနေလို့ပါ။ သူ တစ်နေ့မှ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလှိုင်းဆီ မလွဲမသွေပြန်လာလိမ့်မယ်”

“မလာခဲ့ရင်ရော မောင်”

“ကျွန်တော့်အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲနေသရွေ့ ... ကျွန်တော် စောင့်နေရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်က ဆမ်းအတွက် အမြဲတမ်း ပွင့်ထားမယ်။ ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်တွေက အမြဲတမ်းရှင်သန်နေ မယ်လေ”

“မောင်ရယ်”

မမချော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ... မျက်ရည်တွေပြည့်နှက်နေ သည်။ သူ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးတဲ့အကြည့်တွေကို ... သူ လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်၏။ ဆမ်း ကျိန်းသေ သူ့ဆီပြန်လာမည်ဖြစ် သည်။

“မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်။ မမချော ဘယ်လောက်အထိ ခံစားနေရလဲ။ မမချောကိုတော့ ပစ်ထားပါနဲ့နော် ... လရောင်ဆမ်း ရောက်မလာမချင်း မောင့်အနားမှာ မမချောကို နေခွင့်ပေးပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မချောချောကလျာ ... ကျွန်တော့်အနားမှာ ဆမ်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ နေထိုင်ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ ဆမ်းအတွက်

လစ်ဟာထားရမယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်မယ့်ဆမ်းကို ထွေးပွေ့ဖို့ ... အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ရှိနေစေရ မယ်”

“မောင်ရယ်”

သူ ထလိုက်သည်။ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့အိမ်လေးထဲမှာ မိန်းမ- တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ ... အတူတူနေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ မမချောက သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်မတတ် ... မမချောမှာ မက်လောက် စရာစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေပါစေ။ ဆမ်းနှင့်အတူတူ ဘဝကို တစ်ကနေပြန်စဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိနေသည်။

“မမချောလည်း မင်းကိုစောင့်နေမယ်။ လရောင်ဆမ်း ပြန် ရောက်မလာသရွေ့လေ၊ မမချော မျှော်လင့်ချက်တွေရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား မောင်ရယ်”

သူ ထလိုက်သည်။ မမချောက ... သူ့အနား တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာနေ၍ဖြစ်သည်။ ဒီလှိုင်း ... အိမ်လေးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်တော့ မမချောလည်း စိတ်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဒီလှိုင်း ... မင်းရဲ့လရောင်ဆမ်း ပြန်မရောက်လာနိုင်ပါဘူး။ မင်းကိုချစ်မယ်လို့လည်း မမချော မထင်ဘူး။ စိတ်တွေကိုလျှော့ပြီး မမချောနဲ့ပဲနေပါကွာ နော်”

သူ လက်မခံနိုင် ... မမချောကို ကျောခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကား
မောင်းထွက်သွားသည်။ သူနှင့်ဆမ်းတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့နေရာ
လေးဆီ ရောက်လာခဲ့၏။ ဆမ်းပြေးလာတဲ့ပုံစံလေးကို ... ကလေး
တစ်ယောက်ဆီက အကြာကွေးနှင့်ပဲပြုတ်ကို လူယူလာကာ
အားပါးတရစားသောက်နေခဲ့တဲ့ လရောင်ဆမ်း ... သူ လမ်းဘေး
ရေအိုးစင်မှရေကို ရေသန့်ဗူးတစ်လုံး လမ်းပေါ်မှကောက်ယူပြီး ရေ
တိုက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်ကရေတွေလဲ”

“မြောင်းထဲကရေတွေ”

“ဟင် ... အမယ်လေး ... သောက်ပြီးမှအံ့ချင်လိုက်တာ”

သူက ရေအိုးစင်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်မှ သူမမျက်နှာလေး
ဝင်းပသွားရသည်။

“ဆမ်း ... အရမ်းကြောက်တယ်၊ ဆမ်း ထောင်ထဲမှာမနေ
ပါရစေနဲ့ ... လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးကြမယ်နော် ... ဒီလိုင်း”

သူ ... ဆမ်းထိုင်ခဲ့တဲ့သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။
ဆမ်းများပြေးမလားဟု အဝေးကိုမျှော်ကြည့်နေမိ၏။ ဆမ်းရဲ့အရိပ်
အယောင်မျှပင် မတွေ့ ... ဆမ်းနှင့်ဦးမိုးသောက်ပန်းတို့ တရားဝင်
လက်ထပ်လိုက်ကြပြီလား။ ရင်တွေ စူးနစ်နာကျင်ရသည်။

“ငါက ... အခု ယောက်ျားနဲ့ပဲ ဒီလိုင်း ... ဦးအပေါ် ဘယ်လို
အကြောင်းနဲ့မှ သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘူး၊ ဦးဆီကနေ ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြု
ချက်ယူပြီးမှ နင့်ဆီ ငါလာခဲ့နိုင်မယ် ဒီလိုင်း”

အခုဆိုရင် ... ဆမ်းကိုမျှော်နေရတာ တစ်လလောက်
တောင် ရှိပါပြီ။ ဆမ်းဆီက ... တုံ့ပြန်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။
ကိုမိုးသောက်ပန်းနှင့်ဆမ်း လက်ထပ်လိုက်ကြပြီဖြစ်နိုင်သည်။

“နင် ... ဘယ်သူ့ကိုပဲလက်ထပ်ပါစေ ဆမ်းရယ် ... ဒီလိုင်း
ကတော့ ဆမ်းကိုမျှော်နေမယ်၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန် ဒီလိုင်းဆီ
ဆမ်း ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရင်မှာထွေးပွေ့ထား
မှာပါ”

သူ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး ဆမ်းကိုစောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။ နှစ်
တွေ ဘယ်လောက်ပဲကြာပါစေ ... ဆမ်းကို စောင့်မျှော်နေမယ်။
ညနေ အတော်လေးမှောင်မိုက်မှ သူ ထပြီးအိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

“ဒီလိုင်း ... မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲကွာ ...
ညဉ့်နက်နေပြီ၊ တို့တွေ စိတ်ပူနေတာ ... မင်းကိုတောင် လိုက်ရှာ
မလို့”

“ဆမ်းကို သွားစောင့်နေတာပါ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဆမ်းနဲ့စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြတဲ့ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာလေ၊ ဆမ်း ကလေးတစ်ယောက်ဆီက မုန့်တွေလှူပြီး ... ထိုင်စားနေတဲ့ နေရာလေးလေ”

“မင်းတော့ ရူးသွားပြီထင်တယ်၊ ဒီလှိုင်းရာ ... လရောင်ဆမ်း မလာနိုင်တော့ပါဘူး၊ မင်းအနာဂတ်အတွက် ဒီအတိုင်းပဲနေတော့ မှာလား”

“ဆမ်း လာမှာပါ ... ဆမ်းလည်း ငါ့ကိုသံယောဇဉ်ကြီးပြီး ချစ်တယ် ရဲသော် ... အဲဒီအချက်ကို ငါ လုံးဝသံသယမရှိဘူး”

“ခက်တယ်ကွာ”

ရဲသော်တို့ ဘယ်လောက်ပဲဖျောင်းဖျနေပါစေ။ သူကတော့ လရောင်ဆမ်းကို စောင့်နေဆဲဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်မပြတ် ... ဆမ်းနှင့် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာလေးကို သွားမြဲပင် ... တစ်နေ့နေ့မှာ ဆမ်း ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုပဲ ဒီလှိုင်းထင်မှတ်နေခဲ့သည်။ နံနက်တိုင်း ဆမ်းနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့နေရာလေးကို ဒီလှိုင်း ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟင်”

သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေ သည်။ အကြာကွေးကို အားပါးတရဂိုက်စားနေ၏။ ဆမ်းလား ... သူ့အမြင်တွေပဲ မှားနေတာလား။ အစုတ်အပြတ်အဝတ်အစားတွေ

နှင့် ထိုင်နေသည်။

“ဆမ်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဆမ်းက သူ့ဌေးကတော်ဖြစ်နေပြီပဲ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းလေးပဲ”

သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ... သေသေချာချာကြည့်တော့ မှ လရောင်ဆမ်းဖြစ်နေသည်။ သူ အတိုင်းအဆမရှိအောင် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားရ၏။ လမ်းဘေးရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ဗူးထည့်လိုက် သည်။

“ဒီမှာကောင်မလေး ... ရေလည်းသောက်ပါဦး အစားတွေ နင်နေဦးမယ်”

“ဒီလှိုင်း”

“ဆမ်း”

ဆမ်းက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ... ဒီလှိုင်းကို ဖက်တွယ်ထား သည်။

“ဆမ်း ... ဆမ်း ပြန်လာတယ်နော် ... ဆမ်း ... အပြီးအပိုင် ကိုယ့်ဆီပြန်လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဒီလှိုင်း ... ဦးကလည်း သူ့မိသားစုနဲ့ပြန်ပေါင်း သွားပါပြီ၊ ဆမ်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီလှိုင်း မျှော်နေ တယ်လို့ ... ညိုမြဲတို့လင်မယားက ပြောလိုက်တယ်၊ ဆမ်းနဲ့စတွေ့

တဲ့နေရာလေးမှာ ဒီလိုင်း ... နေ့စဉ် သွားပြီးမျှော်နေတယ်တဲ့ ... ဒါကြောင့် ဆမ်းစောင့်နေတာပါ”

“ဆမ်းရယ်”

“ဒီလိုင်းရယ်”

ဆမ်းနှင့်ဒီလိုင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ လူကရှင်းနေ၏။ သစ်ပင်ကြီးကလည်း အကြီးကြီး ... ကလေးဆီကနေ အီကြာကွေးနှင့်ပဲပြုတ်လုလာသဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ လိုက်လာမှာလည်း မကြောက် ... လရောင်ဆမ်းနှင့်ဒီလိုင်းသံတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက သွေးကြောတွေထဲမှာ တစ်နိမ့်တစ်နိမ့်တသိမ့်သိမ့် စီးဆင်းနေလေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး